

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu romanı okurken sayfaları çevirmekten kendinizi alamayacaksınız. Isıya dayanıklı eldivenlerinizi giymeyi de unutmayın. Çünkü bu kitap alev alev yanıyor."

-RT' Book Reviews

New York Times Bestseller ve National Bestseller

Benimsin

MAUREEN
SMITH

Benimsin

Bazı şeyler beklemeye değer...

Zandra Kennedy elit eskort ajansının muazzam başarısını birtakım basit kurallara borçludur. Eskortluğa seks dâhil değildir. Kızlar toplantılarda, partilerde zengin erkeklerle sadece eşlik etmektedirler ve işleri her şeyden önce gelmektedir. Dahası Zandra annesinin erkekler konusunda düştüğü hataya düşmek istemez. Bu yüzden hayatına hiçbir erkeğin müdahale etmesine izin vermemek konusunda kararlıdır. Zandra'nın bu kanı tutumunu tek bir kişi yumuşatır: Çocukluk arkadaşı, kadınların gözdesi, yakışıklı Remington Brand.

Remington yıllardır birlikte olduğu kadınların kalbini istemeden de olsa kırmaktadır. Çünkü genç adamın gönlünde tek bir kişi vardır: Zandra... Karayipteki bir tatilde Zandra'nın Remington'la olan ilişkileri erotik bir boyuta ulaşır ve ikili bundan sonra ne yapacakları konusunda kararsız kalırlar. Arkadaşlıklarına kaldıkları yerden devam mı edeceklerdir yoksa aralarındaki ateşli dakikalara yenileri mi eklenecektir?

Zandra, her ne kadar Remington'un cazibesine karşı koyamasa da temkinli olmaktan yanadır. Remington ise çok daha fazlasını arzulamaktadır fakat genç adamın sakladığı bir sır vardır. Hem Zandra'nın kariyerini hem de uzun soluklu arkadaşlıklarını bitirebilecek bir sır...

₺25

www.ephenyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarımı: Selim Büyüköğür

BENİMSİN

Orijinal Adı: Any Way You Want It

Yazarı: Maureen Smith

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Şafak Tahmaz

Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2015

ISBN: 978-605-5358-86-0

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2012, Maureen Smith

Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com / www.mantey.org

Benimsin

MAUREEN SMITH

Çeviri
Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS
YAYINLARI

Teşekkürler

Seninim'den keyif alan ve büyük bir hevesle Remy ile Zandra'nın hikâyesini isteyen okurlara ve hayranlara kucak dolusu teşekkürlerimi sunuyorum.

Benimsin'in beklentilerinizi karşılayacağını ve sizleri memnun edeceğini umuyorum.

Glenda Howard'a hem editörlük anlamında bana yol gösterdiği hem de sabrından ve desteğinden bir an olsun vazgeçmediği için en candan teşekkürlerimi iletiyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Zandra Kennedy, beyaz kumlarla kaplı sahilde, nazlı nazlı salınan palmyelerin altında, arkasına yaslanmış bir vaziyette, şezlongunda uzanıyordu. Bir meyve kokteyli eşliğinde, kitabının keyfini çıkararak biraz rahatlamak için oradaydı ama ne *mai tais*inden bir yudum almış, ne de elindeki romana odaklanabilmişti.

Çünkü hayal gücünü kamçılayacak çok daha iyi bir şey bulmuştu!

Üstelik kumsalda uzanan bazı kadınların gözlerini diktiği yere bakılırsa, bu konuda yalnız da sayılmazdı.

Zandra koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasından Remington Brand'in kıyıya doğru yüzüşünü seyretti. Adamın kaslı bacakları, güneş ışığının titreştiği turkuaz renkli suları yarıp geçiyordu. Donanmadan üç sene önce atılmış olmasına rağmen askerliğinde geçtiği sıkı eğitim ona klasik Yunan heykellerine rakip olacak bir vücut kazandırmıştı.

Zandra nabızı hızlanarak onu seyrederken adamın başı suyun yüzeyinde belirdi. Arkasından da vücudunun geri kalanı dalgaların arasından efsanevi bir deniz tanrısı gibi

yavaş yavaş gözler önüne serildi. Geniş omuzlar, belirgin karın kasları, güçlü kalçalar ve biçimli baldırlar...

Vücudu gerçekten de bir sanat eseri idi. Adeta Rembrandt'ın elinden çıkmış gibi. Zandra da ona böyle hitap ediyordu. Tabii içinden. Remy Brand'e tanıdığı en seksi erkek olduğunu düşünme zevkini yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

Hâlbuki açık ara öyleydi. Orası kesin.

Remy, ıslak yüzünü silerken sahildeki kadınların kendisine çevrili bakışlarının farkına bile varmamıştı. Pek çoğunun o akşam hayatlarındaki erkeklerle sevişirken kendisi hakkında fanteziler kuracağından habersizdi. Remy güneşin altında parlayan bronz teni ve her bir gözeneğinden yayılan erkeksi havasıyla kumların arasında ilerlerken kadınların aç gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

Zandra adama aval aval bakmakta olduğunu fark edince hemen bakışlarını indirdi.

Remy birkaç dakika sonra, Zandra'nın şezlonguna ulaştı. Zandra kitabına gömülmüş gibi davranarak ona hiç pas vermedi.

"Su çok iyi ya." Sesinin derin, puslu tınısı Zandra'nın irkilmesine yol açarken, göğüslerine bir uyarılma hissi yayıldı. "Neler kaçırdığını bilmiyorsun, Z."

Oysa Zandra bunu oldukça iyi biliyordu. Ona her baktığında neler kaçırdığını *gayet net* görüyordu. Zaten pek sık bakmamaya çalışması da bu yüzdendi. Ancak böyle inanılmaz bir görkem karşısında insanın iradesine sahip çıkması hiç de kolay sayılmazdı. Çıkık elmacık kemikleri, köşeli çenesi ve siyah, kalın kaşların gölgelediği koyu renkli, yoğun bakışlı gözleriyle yüzü, insanları askere çağıran bir postere basılmaya çok uygundu. Ama kadınların

aklına yaramaz düşünceleri getiren asıl yanı; temiz bir top sakalın çevrelediği dolgun, şehvetli dudaklarıydı. İnsanın sırtını geren, kalçalarını titreten, ayak parmaklarını kıvırtan ve hayat boyu etkisi altında esir eden türden yaramaz düşüncelerdi bunlar.

Sorun da buradaydı ya zaten!

Zandra ile Remy birbirlerini yirmi beş yıldır tanıyorlardı ve bu sürenin çoğunda Zandra onu hiçbir şekilde arkadaşstan öte görmemişti. Ama son birkaç ayda bir şeyler değişmişti. Artık ne zaman Remy'nin yakınlarında olsa, ona müstehcen şeyler yapma isteğiyle dolup taşıyordu. Aralarına bir mesafe koymayı denemişti; ancak Remy bu çabasına hiç destek vermiyordu. Zandra'nın ofisine habersizce çıkıp gelmeye ve onu kendisiyle öğlen yemeği yemeye mecbur etmeye başlamıştı. Üç hafta önce Zandra'nın iş hayatından tanıdıkları için verdiği küçük, yemekli bir partiye kendi kendisini zorla davet ettirmişti. Derdinin çevre oluşturmak olduğunu iddia etmişti, ancak gecenin büyük kısmını konuklarını ağırlamakla meşgul olan Zandra'yı seyrederek geçirmişti. Gecenin sonunda ise arkadaşlarından biri Zandra'yı kenara çekip coşkuyla, "Acayip şanslısın kızım! Böyle muhteşem bir herifi etkim altına almak için bütün mirasımı seve seve feda ederdim!" demişti.

Zandra bu sözlerin abesliği karşısında gülmekten kendisini alamamıştı. Remy Brand asla *hiçbir* kadının etkisi altında kalmazdı. Söz konusu baştan çıkarma olduğunda, ipler tamamen *onun* elindeydi.

Ve Zandra onunla bir adada iki gün daha tıklıp kalmış durumdayken bunu aklında tutsa onun için çok iyi olacaktı.

Remy, Zandra'nın yanındaki şezlonga uzanıp havlusunu alarak yüzünü ve kollarını ovuşturdu. Ardından "Niye şu kitabı bırakıp yüzmeye gitmiyorsun?" diye sordu.

"Gideceğim. Ama sonra." Zandra daha fazla karşı koymayarak kitabının üzerinden şanslı su damlalarının Remy'nin göğsünden sert, adaleli kaslarına doğru süzülerek koyu renkli deniz şortunun içerisinde kayboluşuna bir göz attı. Remy'nin güçlü kalçalarına oturan ıslak kumaş, bakışlarının kasıklarındaki kabartıya kaymasına neden oldu. Zandra yutkunup bacaklarının arasında hissettiği titremeyi ve göğüslerindeki sızlamayı yok saymaya çalışarak bakışlarını tekrar kitabına çevirdi. Ama imkânsızdı bu.

Remy kurulanmayı bırakıp Zandra'nın yanındaki şezlonga uzanarak ellerini ensesinde kavuşturdu. Zandra onun kendisini incelediğini hissetti; sıcacık bakışları ağır ağır çıplak bacaklarında geziniyordu. Keşke üzerimdeki plaj elbisesi biraz daha uzun olsaydı diye düşündü. Gerçi içinden bir ses Remy'nin kavurucu bakışlarının kendisini Eskimo kıyafetiyle bile çıplak hissetmesine sebep olacağını söylüyordu.

"Pek bir şeye benzemiyor herhalde," diye mırıldandı Remy.

"Ne?"

"Kitabın. Bayık galiba."

Zandra kaşlarını çatı. "Nereden çıkardın bunu?"

"Bir saat önce gittiğimden beri aynı sayfadasın da."

Zandra'nın suratı kıpkırmızı kesildi. "Nereden biliyorsun?"

Remy güldü. "Fark ettim işte."

Elbette fark ederdi. Remy daima çok keskin bir gözlemci olmuş, bu özelliği de askerdeyken oldukça işine yaramıştı. O kadar ki, timdeki arkadaşları sık sık kafasının arkasında da gözleri olduğunu söyleyip ona takılırdı. Dikkatinden bir şeyin kaçması mümkün değildi.

Cesareti kırılan ve zahmet edip bir e-kitap okuyucu olmadığı için kendisine kızan Zandra oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Kitap çok güzel. Sadece yavaş yavaş okuyorum ki, her kelimenin zevkine varayım."

"Hı – hı." Remy'nin suratında beliren küçük, muzip gülümsemeyi gören Zandra, onu yüzerken seyrettiğini fark edip etmediğini merak etti.

"Bir yandan da manzaranın tadını çıkarıyorum," diye ekledi telaşla.

Remy'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı, ancak tüm söylediği "Cidden çok güzel," oldu.

Bir an ikisi karşılarında uzanan Karayip sahilinin görüntüsüne dalış gittiler. Üzerinde güneş parıltılarının gezindiği denizin manzarası, yemyeşil palmyelerle çevrili körfezler ve göğey yükselen zümrüt renkli dağlarla süslüydü. Ufukta bir yelkenli nazlı nazlı salınıyor, parlak güneş ışığı kıyıya vuran köpüklü dalgaların üzerinde süzülüyordu. Sağ taraflarında, Zandra ve Remy'nin, Brand ailesinin fertleriyle birlikte kaldıkları denize nazır lüks tatil köyü yer alıyordu.

"Burası cennet gibi" diye mırıldandı Remy.

"Şahane," diye hak verdi Zandra ona, bir yandan nasıl olup da bu seyahate katılmak zorunda kaldığını düşünerek.

Üç hafta önce Remy'nin ikiz kardeşi Roderick'le evlenen arkadaşı Lena'nın nedimesi olmuştu Zandra. Çift,

Karayipler'deki balayının sonunda ailelerini St. Lucia'ya, yanlarına davet ederek herkesi şaşırtmıştı. Bu davete Zandra da dâhildi ve muhteşem bir tropik adada huzur dolu beş gün geçirme fikri ilk başta ona çok cazip gelmişti. Tabii ki bu durum, Remy'yle dip dibe olacağını fark edene kadar sürmüştü. Zandra bu durumdan sürekli kaçınmaya çalışıyordu. Üzülmek Lena ve Roderick'e gelemeyeceğini söyleyip, işlerinin yoğunluğunu bahane etmişti. Ancak tıpkı ikiz kardeşine benzeyen Roderick, hiçbir zaman "hayır"ı cevap olarak kabul edebilen bir tip olmamıştı. Günlerce Zandra'nın başının etini yemiş, büyüme çağlarındayken her zaman tatillerde kendilerine eşlik ettiğini hatırlatıp durmuştu. Zandra karşı çıkmaya çalıştıysa da, Roderick onun Brand ailesinin Winnebago karavanında çıktıkları gürültü ve kargaşa içindeki yol gezilerini hatırlayıp, nostalji yapmasına sebep olmuştu. Roderick onun iradesindeki zayıflamayı sezince büyükannesinden yardım alarak son kozunu oynamıştı çünkü Zandra'nın ailenin sevilen büyüğünü asla geri çeviremeyeceğini biliyordu.

Sonuçta Zandra kendisini güneşte kavrulan bir kumsalda, küçükken beraber oyun oynadıkları çocuktan en akıl almaz erotik fantezilerinin yıldızına dönüşmüş olan adamın yanında uzanır halde bulmuştu işte.

Zandra kaşlarını çatarak güneş gözlüklerini yukarı itip kitabını kenara bıraktı. Remy yanında olduğu sürece okumaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Sen de diğerleriyle etrafı gezeceksin sanmıştım," diye homurdandı.

Remy onun hoşnutsuz ses tonu karşısında hafifçe güldü. "Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

MAUREEN SMITH

Remy omzunu silkti. "Seni burada bir başına bırakmak içime sinmedi."

"Hiç de yakınmazdım," diye mırıldandı Zandra.

"Belki yüzüme karşı yakınmazdın ama gece uyumaya çalışırken seni nasıl duyarsızca bırakıp gittiğimi düşünerek ağlayabilirdin."

Zandra güldü. "Rüyanda görürsün."

Remy sırtınca dümdüz bir sıra halinde uzanan bembeyaz dişleri ışıldadı. O kadar yakışıklıydı ki, karşısında insanın nefesi kesiliyordu.

"Affedersiniz, Bay Brand?"

Küçük bir tepside içki taşıyan genç bir kadın başlarında belirmişti. Tropik desenli tişörtü ve haki şortundan tatil köyünün bir çalışanı olduğu hemen anlaşıyordu.

Kadın, kokteyli Remy'ye uzatırken utangaçça gülümsedi.

"Sizin için, efendim. Barda oturan bayandan."

Zandra, Remy'nin bakışlarının sahilin öbür tarafına; çekici, uzun bacaklı bir kadının tek başına oturduğu bara yönelmesini seyretti. Gözleri buluştuğunda kadın davetkâr bir gülümsemeyle kendi kadehini şerefe dercesine hafifçe kaldırdı.

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılan Remy ona göz kırptı.

Zandra'nın gözlerinin kısıldığını gören tatil köyü çalışanı ona özür dilercesine baktı. "İkinizin birlikte olmadığını düşünmüş."

"Öyle mi?" dedi Zandra, istifini bozmadan. "Bunu nereden çıkarmış peki?"

Genç kadın rahatsız olmuş gibiydi. "Vücut dilinizden, hanımefendi. Şey... Kendinizi Bay Brand'den saklıyormuş gibi bir havanız olduğunu söyledi."

Zandra'nın yüzünü bir anda ateş bastı. Kadehi ağzına götürüp içen ve koyu gözleri kahkahayla ışıldayan Remy'ye bir bakış attı.

"Mmm, çok güzelmiş. Nedir bu?" diye sordu Remy, gitmek üzere arkasını dönen görevliye.

Kadın omzunun üzerinden gülümsedi. "*Hole in One**."

Remy bir kahkaha attı.

Ama Zandra bunu hiç eğlenceli bulmamıştı.

"Bir daha düşündüm de..." Zandra kadehi Remy'nin elinden alarak bara dönünce oradaki kadınla göz göze geldi. Kadın onları seyrederken Zandra içkiyi dudaklarına götürerek bir yudum aldı ve dudaklarını yalayıp, *çok leziz, teşekkürler* dercesine ağzını oynattı.

Kadın gözlerinde meydan okuyan bir bakışla sırtıttı.

Zandra işi orada kesmeliydi. Demek istediğini karşı tarafa iletmişti ve ispatlaması gereken başka bir şey yoktu. Ama bir şey, pervasız bir dürtü yerinden fırlamasına ve Remy'nin yanı başında dikilmesine sebep oldu.

Remy başını kaldırıp ona baktı. "Ne -"

"Kes sesini."

Zandra aşağı kayıp onun sert, kaslı bacaklarına dolanarak kucagına oturduğunda Remy'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Zandra bacaklarının arasındaki şişkinliği hissettiği an, büyük bir hata yaptığını anladı. Ama artık geri çekilmek için çok geçti.

* Ç.N.: Tr: Tam İsabet

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Remy sert bir sesle.

"Kendisini gizlemeye pek de zahmet etmeyen şu hayranına bir ders veriyorum. Kadınların aşmaması gereken bazı sınırlar vardır."

"Hadi ya?"

"Kesinlikle."

Remy'nin gözlerinden şehvetli bir ışıltı gelip geçti. "Yani ona gününü göstereceksin, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Zandra kokteyl kadehinin içine parmağını sokup bir buz küpü çıkararak içkiyi kenara bıraktı. Bakışlarını Remy'nin koyu renk gözlerinden ayırmadan buzu ıslak bir parıltı yayılana kadar ağır ağır dolgun dudaklarında gezdirdi. Duyduğu dayanılmaz arzuyla eğildi ve dilini Remy'nin alt dudağında dolaştırdı.

Remy hafif bir iniltiyle kocaman ellerini aşağı götürüp Zandra'nın kalçalarını kavradı. Zandra onun dokunuşunun alevi karşısında nefesini tuttu. Kalçaları ağır ağır hareket ederken onun kendisine sürtünüşünü hissetti. Yaşadığı erotik duygudan ötürü bikinisinin altı nemlenmeye başlamıştı. Zandra eriyen buz küpünü göğsüne tuttu ve Remy'nin sıcak dili göğüslerinin arasına doğru süzülen suyu takip ederken titredi. Göğüs uçları ağır ağır üzerlerinde gezinen ellerin altında geriliyordu.

O an Zandra nerede olduklarını, bardan kendilerini seyreden kadını tamamen unuttu. Umursadığı tek şey Remy'nin alev alev yanan tenindeki dudakları, sızlayan göğüslerindeki elleri, bacaklarının arasındaki sertliği idi. Onunla dolup taşmak, gücünü içinde hissetmek istiyordu.

Zandra başını onun sert göğsüne indirdi ve dilini sıcak teninde gezdirerek denizin tuzlu tadını aldı. Zandra dudaklarını belirgin pazılarının arasındaki dövmesinde dolaştırırken Remy'nin kasları titredi. Zandra onu şehvetle ağır ağır yalarken dili adamın bir deniz kuvvetleri askeri olduğunu daima gözler önüne serecek olan üç çatal mızrağın üzerinde gezindi.

"Mmm," diye mırıldandı Zandra, onun daha da sertleştiğini hissederek. "Sen çok seksi bir deniz –"

"Hey, Zandra?" Kocaman, erkeksi bir el yüzünün önünde sallanıyordu. "Alooo? Orada mısın?"

Remy'nin kahkahayla karışık yükselen sesi Zandra'yı girdiği transtan çekip aldı. Zandra ona sersem bir ifadeyle bakarak gözlerini kırıştırdı.

Remy sırttı. "Ne oldu? Koptun gittin."

"Hadi ya?" Ona ilişkin fanteziler kurduğunu fark etmenin verdiği utançla Zandra'nın yüzüne ateş basmıştı. *Kahretsin ya, kahretsin!* "Şey, peki, yani... Hiçbir şey söyledim mi?"

"Ne gibi?"

Zandra'nın yüzü daha da kızardı. "Hiç. Boş ver."

Remy'nin sırtması daha da büyüdü. "Bir an baktım, içkim elden gidiyor. Sonra bir baktım, koptun gittin."

Zandra gözlerini önce elindeki soğuk kadehe indirdi, sonra bara doğru baktı. Remy'nin fingerdek hayranı şimdi yanına oturmuş olan bir erkekle çene çalıyordu. Zandra kadının dikkatini başka bir tarafa yöneltmiş olmasından ötürü rahatlamıştı. Gerçi çok fazla da eşelemek istemediği bir duyguydu bu.

"Eee," dedi Remy, keyifli bir sesle. "İçkimi geri alabilir miyim?"

"Hayır." Zandra kadehte kalan içkiyi kuma döktü. "Sana başka alırım. Canın ne istiyor?"

"*Hole in One.*"

Derin sesinin imalı tınısı Zandra'nın midesini sıkıştırdı. "Başka bir şey denesene?"

"Olur." Remy'nin sesi alçalarak edepsiz bir tona büründü. "*Sex on the Beach**'e ne dersin?"

Zandra kendisine kötü kötü bakınca başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Gülüşü Zandra'nın damarlarında dolaşan kanı ısıtmış, tenine bir karıncalanma hissi yayılmasına sebep olmuştu. Şezlongda kayarak duyduğu arzuyu bastırmak için bacaklarını birbirine yasladı.

"Tamam o zaman," dedi Remy, Zandra'nın aralarındaki masada duran *mai tai*'sine uzanarak. "Senin içkine sulansam nasıl olur?"

"İç hadi, iç!" Zandra güneş gözlüklerini tekrar takarak gözlerini yumdu. Remy'nin imasını sezip ortadan kaybolacağını umuyordu. O yanındayken gevşemesi mümkün değildi ve rahatlayamayacaksa da tatil yapmanın anlamı yoktu.

"Kitabı da kapattığına göre," diye mırıldandı Remy. "Neden gelip benimle yüzümüyorsun?"

Zandra başını iki yana salladı. "Yok, kalsın."

"Neden?"

"Canım şu an yüzmek istemiyor. Herkes senin gibi *yüzgezer* değil. Su müptelası seni! Hem... Hey!" diye bağırды

* Ç.N: Tr: Kumsalda Seks

Zandra, Remy güneş gözlüklerini şak diye yüzünden çekip, sahip olduğu erkeksi gücü ortaya koyarcasına hiçbir çaba harcamadan onu kollarına alırken. Zandra içgüdüsel olarak onun boynuna yapışıp suratına imalı bir bakış fırlattı. Remy ne yaptığını bilir bir tavırla denize doğru ilerlerken, Zandra onun iri bedeninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak, "Ne halt ediyorsun sen be?" diye sordu.

"İslatacağım seni."

Tabii bu sözle birlikte Zandra'nın aklı başından gitti!

"İslanmak falan istemiyorum ben," diye karşı çıktı, Remy kendisini kumsalda taşıırken onun sert göğüs kaslarına gömülerek. Güneşlenen diğer kadınlardan bazıları hemen doğrularak güneş gözlüklerinin üzerinden onları dikizledi. Kadınların suratındaki kıskanç ifade, Zandra'yla bir an bile düşünmeden seve seve yer değiştireceklerini belli ediyordu.

"Saçmaladın artık, Remy," diye yakındı Zandra, köpüklü dalgaların vurduğu kıyıya ulaştıklarında. "Beni yüzmeye zorlayamazsın ya."

"Amma da oyunbozan çıktın ya, Z! Pazartesi günü buraya geldiğimizden beri suya girmedin. Bana sorarsan hiç doğal değil bu."

"Sana soran olmadı," diye cevabı yapıştırdı Zandra.

Remy ona suratında tatlı bir sırıtmayla baktı.

Onun kendisinden yalnızca birkaç santim uzakta duran dudaklarının karşısında Zandra onu öpmeyi o kadar çok istedi ki, âdeta içi sızladı. Gözleri birbirine takıldığında aralarında arzu dolu bir elektriklenme oluştu.

MAUREEN SMITH

Upuzun geçen bir anın ardından Zandra bakışlarını kaçırıp sert bir sesle emretti. "Çok ciddiym, Remy. Beni *hemen* bırak!"

Remy'nin koyu renk gözleri yaramazca ışıldadı. "Madem ısrar ediyorsun."

Ve daha fazla uzatmadan onu bir anda suya bıraktı.

~ ~ ~

Remy Brand'in bir sırrı vardı.

Eski hayatında saklayacağına dair yemin ettiği sırlar gibi değildi bu. Özel istihbarat içeren, karanlık ormanlarda yapılan gizli kapaklı operasyonlar gibi ulusal güvenlik meselesi olan sırlardan farklıydı.

Hayır, *bu* sır çok daha kişiseldi.

Çok daha tehlikeli.

Çünkü bu sırrın açığa çıkması onu askeri mahkemenin önüne atmayabilir, acımasız bir diktatörün insafına bırakmayabilirdi. Ancak zamanundan evvel açığa çıkacak olursa pek çok şeye ciddi zararlar vereceği *kesindi*.

Zandra'yla uzun yıllara dayanan arkadaşlığına mesela...

Egosuna...

Kalbine...

Peki son iki yıldır gizlediği bu derin, karanlık sır neydi?

Remy, Zandra'ya âşıktı.

Sırlısıklam, deliler gibi, umutsuzca âşıktı o kadına.

Çılgıncaydı bu.

Deniz Kuvvetleri'nin seçkin kardeşliğine girme hakkı kazanmak için en ağır eğitimlerden geçmişti. Dünyanın en tehlikeli yerlerinde en tehlikeli çarpışma görevlerinde

yer almıştı. Can almanın verdiği korku ve coşkuyu aynı anda duymuştu.

Cehennemin en derinlerini görmüş ve bunu bir türlü kâbuslarından atamamıştı.

Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, onu kalbini bir kadına kaptırmanın tatlı ıstırabına hazırlıklı hale getiremezdi.

Zandra onun bakışları altında nefes nefese ve kızgınlıkla öksürerek soğuk sudan fırladı. "Bunu yaptığina inanmıyorum!"

Remy güldü. "Beni bırak dedin ya."

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," diye cıyıkladı Zandra, ona kötü kötü bakarken gözlerindeki suyu silerek. "Yemin ediyorum, Remy, bazen beni çıldırtıyorsun!"

O duyguyu iyi bilirim diye düşündü Remy, onun plaj elbisesinin ıslak kumaşının ardından, hatları belirginleşen göğüslerinin karşısında ağzının kuruduğunu hissederek. Zandra siyah saçlarından suyun süzülmesi için başını arkaya attığında Remy'nin kasıklarına hücum eden kan bedeninin heyecanla nabız gibi atmasına yol açtı.

"Neden 'hayır'ı cevap olarak kabul etmek sana bu kadar zor geliyor, anlamıyorum," dedi Zandra kızgınlıkla. "Çok sinir bozucu."

Remy arsızca sırtıttı. "Seni suya soktum ya – görev tamamlandı."

Zandra gözlerini devirdi. "Aman, neyse."

Arkasını dönüp sulara bata çıka kıyıya yürümeye yeltendiğinde Remy uzanıp, onu belinden yakaladı.

"Hey!" diye karşı koydu Zandra, Remy şakayla karışık onu geri kendine doğru çekerken. Zandra kurtulmak

için kıvranarak dönüp iki eliyle onu göğsünden itti ama bunun hiçbir etkisi olmadı. "Beni hurpalamayı bıraksana!"

Remy gülümsedi. *Tanrım, böyle sinirliyken acayip güzel oluyor. Aman ya, zaten her haliyle acayip güzel, orası kesin.*

Aslında söyledikleri azdı bile. Zandra Kennedy, ihtiraslı koyu renk gözleri, güzel elmacık kemikleri, arzu uyandıran dolgun dudakları ve enfes vücuduyla, erotik bir rüyanın ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi. Kalçalarını baştan çıkarırcasına şöyle bir kıvrması veya o seksi gülümsemesinin yüzünde bir görünüp bir kaybolması bile istediği her erkeği anında elde etmesine yeterdi.

Remy ise onun ihtiyaç duyacağı tek erkeğin kendisi olduğunu ispatlamaya kararlıydı.

"Bu bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?" diye sordu ona.

Zandra kollarını göğsünde kavuşturup ona ters ters bakmakla yetindi. Uzun kirpiklerindeki su damlaları kadifeye saçılmış elmaslar gibi ışıldıyordu.

"Carroll Gölü'ne gittiğimiz ilk yazı," dedi Remy sessizce. "Hatırlıyor musun?"

Zandra'nın yüzündeki ifade yumuşadı. "Tabii ki hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Bana yüzmeyi öğretmiştin."

Remy gülümsedi. "Suya girmekten çok korkuyordun."

"Senin de pek anlayış gösterdiğin söylenemezdi," diye hatırlattı Zandra. "Bana isim takıp, acımasızca alay etmiştin."

Remy bir kahkaha attı. "Ters psikoloji işte. Seni yeterince kızdırmayı başarırsam, yüzmeyi öğrenebileceğini gösterip beni haksız çıkarmak isteyeceğini biliyordum."

"Haklıydın da," diye isteksizce itiraf etti Zandra.

“Ne?” diye bağırdı Remy, yüzünde abartılı bir şok ifadesiyle bir elini kulağına yaslayıp. “Bir konuda *haklı* olduğumu mu duydum senden?”

Zandra güldü. “Evet, yirmi yıl önceydi tabii bu.”

Remy bir kahkaha attı. “O zamandan beri hiçbir konuda *haklı* olmadığımı mı ima ediyorsun?”

Zandra’nın gözlerinden bir parıltı gelip geçti. “İma etmiyorum. Olanı söylüyorum.”

Bedenlerine hafif hafif çarpan dalgaların etkisiyle hiç fark etmeden birbirlerine yaklaşmışlardı. Zandra’nın tene su damlaları ısıldıyor, saçları kalın, ipeksi tutamlar halinde omuzlarına dökülüyordu. Remy kendisini tutamayıp uzanıp ıslak bir bukleyi parmağına dolarken Zandra’nın dudaklarının aralanıp hafifçe içini çekmesini seyretti.

“Bunca yıl başka konularda da *haklı* olduğuma eminim,” diye mırıldandı, bedenine yayılan arzu dalgasıyla.

Zandra ıslıl ıslıl parıldayan dolgun alt dudağını ısırdı. “Hiç sanmıyorum.”

“Hadi ya?” Gözlerini onun dudaklarına diken Remy, karşısındaki kadını öpmeyi o kadar çok istiyordu ki, titrediğini hissediyordu. “Peki ya sana şu muhasebeciye tekme basmanı söylediğim zaman? Adamda acayip sahtekâr bir hava var demiştim. Dört ay sonra vergi kaçırma ve kara para aklamadan yakalandı mı, yakalanmadı mı sen onu söyle.”

Zandra içini çekti. “Tamam. O zaman *haklıydın*. Ama kalkıp da benim bilgim ya da iznim olmadan onun evliliyatını araştırdığın için tabii,” diye ekledi, kollarını çözüp bir parmağını onun göğsüne yaslayarak. “Ve hâlâ onu federallere ihbar edenin *sen* olduğunu düşünüyorum.”

Remy güldü. "Orasını söylemem," diye mınıldandı, gözleri kendisinde her türlü arzuyu uyandıran göğüslerine takılarak. İnce elbisenin altından halen belli oluyordular. Başını eğip, göğüslerine yapışmamak için kendisini zor tutuyordu.

Remy'nin gözlerindeki tutkuyu gören Zandra irkildi ve tüm bedeninde bir titreme dolaşırken göğüs uçlarının daha da gerildiğini hissetti.

Remy dudaklarını yalarken bakışları onunkilerle buluştu. İkisi gözlerini birbirinden ayıramazken aralarındaki hava sert, arzulu ve vahşi sekse giden türden bir sıcaklıkla dolup taşı.

Remy nabızı küt küt atarak ona doğru bir adım attı. "Zandra –"

Zandra'nın içinde paniğe benzer bir duygu yükselirken ağzından iki sözcük fırladı. "Hadi yarışalım."

Remy olduğu yerde kaldı ve kaşları çatıldı. "Yarışalım mı?"

"Evet. İşte, çocukken yaptığımız gibi." İleride dubanın durduğu yeri işaret etti. "Şurası bitiş çizgimiz olsun."

Remy hafifçe güldü. "Bence yarışmak çok iyi bir fikir değil."

"Neden?"

Çünkü artık yüzmek istemiyorum. Seni oteldeki odana taşıyıp üzerine çıkarmak, güzel vücudunun her noktasında dilimi gezdirmek, sen çılgık çılgına yalvarana kadar ıslak sıcaklığıma gömülmek istiyorum.

"Hatırladığım kadarıyla ben seni bir şeyde yendiğimde öfke krizi geçirip saatlerce surat asıyordun da ondan," diye söylendi Remy bunun yerine.

Zandra burnunu çekti. "O, o zamandı. Artık otuz iki yaşındayım. Sanırım dostane küçük bir yarış kaybetmeyi kaldırabilirim. Özellikle de eski bir askere karşı. Eee, var mısın yok musun, denizci?"

"Tabii." Remy'nin dudaklarında yeniden tatlı bir gülümseme belirdi. "Senin önden başlamana izin veriyorum hatta."

"Ah, lütfen. Çaresiz küçük bir kız değilim ben. Senin merhametine ihtiyacım yok."

Remy onu süzdü. "O zaman neden – Ne oluyor be?" diye bağırdı, Zandra aniden çınlayan bir kahkaha eşliğinde yüzmeye başlarken.

Zandra'nın kolları ve bacakları suda bir denizkızının zarafetiyle hareket ederken, Remy onun uzaklaşmasını seyredip sırttı.

Zandra'nın yarış yapmayı sadece konuyu saptırmak için önerdiğini biliyordu. Aralarındaki güçlü çekimi hissetmiş ve bu onu korkutmuştu. O yüzden tıpkı son birkaç aydır sürekli yaptığı gibi, yine kaçmak için bir bahane uydurmuştu. Ama Zandra ondan kaçmayı sürdürebileceğini sanıyorsa, Remy'nin kendisine karşı olan duygularının derinliğini de ona sahip olma kararlılığını da hafife alıyor demektir.

Remy, Zandra aralarındaki mesafeyi yeterince açana kadar sabırla bekledi ve sonra peşinden ok gibi atıldı.

Hazır ol ya da olma, geliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

O akşamki yemek, kumsaldaki özel bir alana kurulmuştu. Yirmi bir kişinin şen şakrak buluşmasını ağırlamaya yetecek uzunluktaki keten örtülü masada mumlar titreyerek ışıldıyordu. Izgara balık, ıstakoz, deniz kabuğu, körili tavuk ve kızarmış muzlarla dolu, nefis kokular saçan tabaklar elden ele dolaşırken, davul çalan bir grup, yemek yiyenleri müzikleriyle eğlendiriyordu.

Zandra yemeğinin tadını çıkarıyor ve karşısında oturan Remy'yi görmezden gelmek için elinden geleni yaparken omuzları melodik ada ritimlerine uyarak sallanıyordu. Ama o tarafa bakmamak için iradesini ne kadar zorlarsa zorlasın, mıknaatısla demir misali onun varlığının çekim gücüne karşı koyması da imkânsızdı.

Remy siyah v yaka tişörtü ve beyaz keten pantolonuyla inanılmaz görünüyordu. Zandra onun suratının köşeli hatlarına, omuzlarının genişliğine ve kaslı kollarının güçlü duruşuna bakmaktan kendisini alamıyordu. Adamın buram buram yayılan erkeksi havası tüm duyularını uyarıp, nefesini kesiyor ve neredeyse varlığını bile unuttuğu yerlerinde kıpırtılara sebep oluyordu.

Ne zaman karşısına baksa, Remy'yi kendisini izlerken buluyordu. Gecenin derin karanlığına benzeyen gözleri, ona kendisini damgalanmış, üzerinde hak iddia edilmiş hissettiren şiddetli ve sahiplenici bir aılıkla bakıyordu.

Bu normal şartlar altında Zandra'yı kızdırırdı. O ne Remy'ye aitti ne de başka bir erkeğe. Ama bakışlarının için için yanan ışıltısında boğulur halde, kalbi küt küt atarken ve bedeni karıncalanırken hiçbir şekilde öfke duymuyordu. Hissettiği tek şey şehvetti. Onu baştan aşağı aptalca, pervasızca ve tehlikeli bir şey yapmaya itebilecek türden bir şehvet...

Remy'yle seks yapmak gibi bir şey...

"Şu mumu aradan çekeyim bari," diye mırıldandı hemen yanında keyifli bir ses.

Girdiği transtan bir anda çıkan Zandra, bakışlarını Remy'den ayırıp sağına dönerek onun en küçük kız kardeşi Racquel'e baktı. "Ne dedin, Rocky*?" diye sordu Zandra. Kendisini okulda sık sık kavgaya sürükleyen atılgan mi-zacı sebebiyle çocukken takılmış ismiyle hitap ederek.

"Dedim ki," diye tekrarladı Racquel, koyu renk gözleri keyifle ışıldayarak. "Ağabeyimle ikiniz yangın çıkarmadan şu mumu aradan çekeyim. Birbirinize nasıl bakıp durduğunuzu fark etmediğimi mi sandınız?"

Zandra'nın yüzünü ateş bastı. Rom kokteyline uzanırken, "Ne demek istediğini anlamadım," diye mırıldandı.

Racquel güldü. "Tabii canım. Ben de dünyaca ünlü bir süper modelim."

"İstesen olabilirsin."

* Ç.N: Tr: Kaya gibi

Racquel bu sözlere burun kıvırdı. Ödüllü bir fotoğrafçı olan uzun boylu, ceylan gibi hatlara ve egzotik bir güzelliğe sahip bu kadın, hayatını kameranın önünde de arkasında olduğu kadar kolaylıkla kazanabilirdi. Kendisinden başka herkesin kabullendiği bir gerçektir bu.

Zandra içkisini yudumlarken Racquel onu şüpheli bakışlarla süzdü.

“Bugün öğleden sonra biz yokken Remy’yle aranızda bir şey mi oldu?”

Zandra hemen başını iki yana salladı. “Elbette hayır.”

Yalan değildi bu. Zandra’nın doğal olarak kaybettiği yarışın ardından Remy ile ikisi geri kalan birkaç saati çokcukken yaptıkları gibi denizde yüzerek, birbirlerine su sıçratarak ve gültüp oynayarak geçirmişlerdi. Kıyıya dönüp şezlonglarına yığıldıkları vakit Zandra güneş gözlüklerini yüzüne itip, gözlerini kapatmaktan öte bir şey yapamayacak kadar yorulmuştu bile. Çok geçmeden içi geçmiş, kısa bir süre sonra gözlerini açtığında Remy’nin başucunda çömelmiş halde ayağındaki sandaletlerini yavaşça gevşettiğini görmüştü.

Remy başını kaldırıp ona bakmış, ikisinin gözleri buluşmuş ve nefessiz geçen bir an boyunca birbirlerine takılı kalmıştı. Ta ki Zandra bakışlarını çevirerek akşam yemeği için duş alıp saçlarını kurutması gerektiği konusunda bir şeyler mırıldanana dek. Sonra eşyalarını toplamışlar ve tek kelime etmeden otele yürümüşlerdi. Zandra’nın odasının kapısına vardıklarında Remy parmak boğumlarını hafifçe onun yanağına sürtmüş ve “Sonra görüşürüz” diyip kendi odasına yönelmişti.

İkisi ayrıldıktan uzun bir süre sonra bile dokunuşunun sıcaklığı Zandra'nın tenini yakmayı sürdürmüştü.

Teknik olarak aralarında hiçbir şey *olmamıştı*. Ama bir şeylerin değiştiği kesindi. Zandra bunu seziyordu. Yaşananlar bir deprem öncesi toprağın titreyişi gibiydi.

Ve Zandra'nın bundan ödü patlıyordu.

Racquel'in içini çekmesi Zandra'yı dalıp gittiği düşüncelerden çıkardı.

"Çok kötü."

Zandra ona şöyle bir baktı. "Çok kötü olan ne?"

"Remy'yle aranızda hiçbir şey olmaması."

Racquel, Zandra'nın tabağındaki son kızarmış muzı çatalına takıp ağzına götürürken sırttı. "Ama yarınlar hiç bitmez."

Zandra'nın düşünmek isteyeceği *son* şeydi bu herhalde.

Biraz daha rom yuvarlayarak Remy'ye alelacele bir bakış attı. En büyük ağabeyi Royce ile gülüp konuşuyorlardı. Royce'un yakışıklılığı, büyüleyici kişiliği ve banka hesabı onu üç sene önce kendisinden boşanmış eşini saymazsak, hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir adam haline getiriyordu.

Remy başını bir anda çevirip Zandra'nın bakışlarını yakalayınca Zandra'nın sırtında alev alev bir his dolaştı.

İkisi birbirlerine bakarken Zandra kendisini beladan uzak tutmanın tek yolunun seyahatini bir gün kısa kesip Chicago'ya giden ilk şeye atlamak olduğunu fark etti.

"Herkes bir dakika beni dinleyebilir mi?"

Herkes Remy'nin ikiz kardeşi Roderick'e dönüp bakarken masaya bir sessizlik hâkim oldu. Roderick'in suratında,

hemen yanında oturan gösterişli kadıninkinden farksız, halinden memnun ve geniş bir gülümseme vardı.

“Lena ile ikimiz St. Lucia’ya gelip bize katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyoruz –”

“Evet, cidden bize bayağı sıkıntı oldu,” diye takıldı derin bir ses ona ve masadan kahkahalar yükselmesine sebep olarak.

Roderick gülerek başını küçük erkek kardeşi River’a doğru salladı. “Bok beyinli.”

“Roderick!” diye çıkıştı ablaları Robyn ve hemen iki eliyle yanında oturan, saçları örgülü küçük kızın kulaklarını örttü. “Masada küçük çocuklar olduğunu unuttun herhalde?”

“Benim hatam.” Roderick yeğenine göz kırptı. “Affedersin, MacKenzie.”

Küçük kız ona kocaman, gamzeli bir gülüşle baktı. “Sorun değil, Rod Amca.”

Herkes güldü.

Neşeli konuşmalar bitince, Roderick samimi bir sesle sözlerini sürdürdü. “Dediğim gibi, Lena ile ben hepiniz bu hafta yanımızda olduğunuz için çok mutluyuz. Düğün törenimizde zaten dile getirdiklerimi yineleme riskini göze alarak belirtmek istiyorum ki, son dört aydır hepinizin bize gösterdiği sevgi ve destek bizim için çok şey ifade ediyor. Bu masada bulunan herkes düğün hazırlıklarına yardım etmekten tutun, evlilik üzerine tavsiyeler vermeye, ne zaman yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu anlamaya kadar, bu özel günümüzün hayatımızın en unutulmaz günü olmasında önemi bir rol oynadı.”

Roderick, Lena'ya dönerek onun elini avucuna alıp, parmaklarını birbirine doladı. Ona bakışı öyle şefkatli ve hayranlık doluydu ki, masanın etrafından kadınlar hafifçe içlerini çekti. Zandra kendisinin de iç çektiğinden emindi.

"Hepinizin bildiği gibi," diye sözlerini sürdürdü Roderick. "Lena ile bir araya gelişimizin alışıldık hiçbir yanı yoktu. Ancak bunun yanı sıra, ona karşı hislerim alışıldık olmanın çok ötesinde. Tanıştığımız andan itibaren onu istedim ve onun peşinden koşmaktan, reddedilme düşüncesinden ötürü hiçbir pişmanlık duymuyordum. Nihayetinde evlendik ve hayatımın geri kalanını onun da gönlünü bana kaptırmış olmaktan ötürü hiçbir pişmanlık duymamasını sağlamaya çalışmakla geçirmek istiyorum."

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı Lena, gözlerinde yaşlarla. "Hiçbir şeyden asla pişman olmayacağım. Seni çok seviyorum."

Roderick nazikçe Lena'nın yüzünü okşadı. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Lena'nın gurur ve memnuniyetle dolu büyükbabası Cleveland kadehini kaldırarak keyifli bir şekilde seslendi. "Gelinle damadın şerefine!"

Herkes kadehini kaldırırken masanın dört bir yanında yeni evli çiftin şerefine dilekler sıralandı. Roderick ile Lena derin, tutkulu bir öpüşmeyle kadınların kendilerini yelpazelemesine yol açtılar.

"Çok geçmeden birkaç torunum daha olacak demek," diye tahmin yürüttü Roderick'in annesi Bernadette.

Herkes güldü.

"Açgözlü davranmak istemem," diye ekledi, ailenin inatçı büyükannesi olan Eleanor Brand. "Ama bir sonraki düğünü planlamaya başlamaya hazırım."

"Ben de," diye hak verdi Bernadette ona.

Birkaç çift göz dönüp, nedendir bilinmez Remy ile Zandra'ya bakınca, Zandra'nın boynu yanmaya başladı, bu ateş yanaklarına doğru yayıldı.

Büyükanne Eleanor, Remy ile Zandra'ya anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Siz ikiniz bu öğleden sonra iyi vakit geçirdiniz mi?"

"Evet efendim, geçirdik." Remy dudağını bükerek Zandra'ya baktı. "Öyle değil mi?"

Zandra gülümsemekten kendisini alamadı. "Evet. Geçirdik."

"Güzel," dedi Büyükanne Eleanor, onaylayan bir sesle. "Bu geziye katılabilmene çok sevindim, Zandra. Gelemesen çok üzülürdüm doğrusu. Biliyorsun ki sen hep bu ailenin el üstünde tutulan bir ferdi oldun."

"Biliyorum," dedi Zandra, sıcacık bir samimiyetle. "Ve bunun için çok minnettarım, Büyükanne Eleanor."

Yaşlı kadının koyu renk gözleri ışıldadı. "Eğer minnettarlığını gerçekten göstermek istiyorsan –"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Racquel aniden, gökyüzünü işaret ederek. "Şuna bir baksanıza!"

Herkes dönüp batmakta olan güneşin altın rengi huzmesinin nefes kesici pembe, eflatun ve mavi tonlarda ufuk çizgisini aydınlatmasını seyretti.

Diğerleri manzaranın güzelliğine dalıp gitmişken Zandra, Racquel'e eğilerek, "Konuyu dağıttığın için teşekkürler," diye mırıldandı.

Racquel, gözlerinde neşeli bir parıltıyla kıkırdadı. "Büyükanneemin sansürsüz tavsiyelerini hatırlamak istemeyeceğimi de göz önünde bulundurarak, senin adına müdahalede bulunmayı kendime görev bildim."

Zandra sıırttı. "Tanrı seni korusun."

Ama herkes muhteşem günbatıma kapılıp gitmiş değildi.

Zandra dönüp içkisine uzanırken, Remy ile Roderick'in birbirlerine masanın karşılıklı uçlarından bakarak ikizlere özgü gizli dillerinde sessizce anlaştıklarını fark etti.

Zandra'nın gözleri şüpheyle kısılrken, iki erkek kardeş kadehlerini birbirlerine doğru eğerek suratlarına yayılan, suç ortaklarına özgü o muzır gülümsemeyle bakiştılar.

Akşam yemeğinden sonra herkes canlı müziğin ve hafifçe esen alize rüzgârlarının tadını çıkarmak için kumsalda oyalandı.

Bir şişe soğuk Piton birası alan Remy, kumsaldaki büyük bir kayaya doğru ilerleyip çevik hareketlerle en tepeye tırmandı. Oturduğu yüksek yerden yemyeşil dağlar ve falezlerle bezeli ışıllı bir vahayı andıran kumsalın tamamını görebiliyordu.

Remy birasını yudumlayarak ayaklarının altında uzanan bu huzurlu görüntüyü, ailesini bir daha görüp görmeyeceği endişesine yenik düştüğü nadir anlarda, onu savaş ve kan gölüyle dolu kapkara günlerden sağ salim çıkarmış olan görüntülerin arasına ekledi.

Kumsalda yeğenlerinin birbirini kovalamasını izlerken çınlayan kahkahaları kulağına müzik gibi geldi. Abilasının kocasıyla el ele sahilde dolaşmasına gülümseyerek baktı ve annesiyle büyükannesinin kafa kafaya vermiş oturduğunu görünce kim bilir yine neler planladıklarını merak etti.

Ağabeyi, babası, büyükbabası ve Cleveland Morrison'ın kâğıt oynadıkları masadan gelen gürültülü kahkaha ve konuşma seslerine gülmekten kendisini alamadı.

Kumsalın ilerisinde Racquel yemekte gözüne kestirdiği, saçları rastalı bir kumsal çalışanıyla dans ederken, River ise ellerini Lena'nın küçük kız kardeşi Morgan'ın ince beline yaslamış, *soca* ritimlerine eşlik ederek dönüp duruyordu.

Zandra ile Lena deniz kıyısında durmuş, köpüklü dalgalar çıplak ayaklarına vururken konuşup gülüşüyorlardı. Boyundan bağlamalı beyaz elbiseleri ve kulaklarının arkasına taktıkları kırmızı ebegümeci çiçekleriyle bir ressamın tropik bir cennette hoplayıp zıplayan güzel ada perilerini betimlediği bir eserden fırlamış gibi bir halleri vardı.

Remy büyülenmiş gibi Zandra'nın başını geri atıp gözlerini yumarak saçlarını suratından ve omuzlarından savuran okyanus melteminin keyfine varmasını seyretti.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken gözlerini ondan alamıyordu.

"Hadi be," diye mırıldandı derin bir ses. "*Fena* kapılmışsın." Halden anlar bir tonu olmasına rağmen bu durumdan eğlendiğini de saklayamıyordu.

Remy bakışlarını Zandra'dan ayırarak Roderick'in kayaya tırmanıp yanına oturmasını seyretti.

Erkek kardeşinin alaycı sözlerini duymazdan gelerek birasından bir yudum alıp homurdandı. "Akşam yemeğinden sonra nereye kayboldun?"

"Otel müdürünü görmeye gittim. Yarın akşam Lena için planladığım sürprizin detaylarını konuştuk," diye sırtıttı Roderick. "Konuyu değiştirme. Zandra'ya nasıl baktığını gördüm."

Remy'nin dudaklarından hafif, cüretkâr bir gülümseme gelip geçti. "Senin karına bakmadığımı nereden biliyorsun?"

Roderick burun kıvrıdı. "Çünkü canına susamadığını biliyorum. En azından artık öyle bir derdin yok."

Remy, eve gelip deniz kuvvetlerine katılmak için eğitime katılmak üzere Coronado Adası'na gideceğini haber verdiğinde Roderick'in söylediklerini hatırlayınca insafsızca güldü. Haberleri duyduğunda Remy'yi herkesten daha iyi tanıyan ve deniz kuvvetlerine katılma hayalini daima desteklemiş olan Roderick onun gözlerinin içine bakarak yarı ciddi bir sesle, "Sen canına susadın herhalde," demişti.

Remy canını kurtarmayı başarmıştı ancak bu Tanrı'nın bir lütfuydu.

"Ah, tabii ya," dedi Roderick. "Sana bir şey getirdim." Ketten pantolonunun cebine uzanıp küçük, beyaz bir peçete çıkartarak Remy'ye verdi.

"Bu nedir?"

"Lobide yanıma yaklaşan bir kadından *ahlaksız teklif*. Bir tane daha *Hole in One* istiyorsam daha sonra odasına uğramamı söyledi," diye güldü Roderick. "Beni sen sandı anlaşılan."

Remy ruj izli peçeteye baktı ve Zandra ile ikisi kumsalda uzanırken kendisine içki göndermiş olan çekici kadının görüntüsü aklından gelip geçti. Zandra'nın nasıl tepki verdiğini; kadehi elinden kaparak içindekini kuma döktüğünü hatırladı. Hani bilmeseydi, kendisini kıskandığına yemin edebilirdi.

Onun içten içe gülümsediğini fark eden Roderick bir kaşını kaldırdı. "İlgini çekti mi?"

Remy peçeteyi incelerken bir an tereddüt etti. Kırmızı rujlu öpücüğün altına kadın ismini, cep telefonunu ve oda numarasını yazmış, "*Beni görmeye gel,*" diye eklemeyi de ihmal etmemişti.

Niye gitmesindi ki aslında? Etrafı güzel kadınlarla çevrelenmiş bir halde, egzotik bir Karayip adasındaydı. İki gün içerisinde birileriyle işi pişirmeden eve dönse acayip gülünç olurdu. Ama sevişmek istediği tek bir kadın vardı. O da ne zaman yanına yaklaşırsa kendisinden kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Remy bu düşünceyle kaşlarını çatarak peçeteyi buruşturup cebine tıktırdı.

Roderick ona halden anlar bir tavırla baktı. "Gönüllü kuraklığın sürüyor yani, öyle mi?"

Remy homurdanarak şişeyi kafasına dikip birasının sonunu yuvarladı. En son seks yaptığından bu yana dört ay geçmişti. Kadın teninin sunduğu zevkin tadını çıkarmaktan daima hoşlanan sağlıklı bir libidoya sahip bir erkek için sonsuz gibi gelen bir süreydi bu. Ama Zandra'nın ruh eşi olduğunu keşfettiğinden beri isimleri ve yüzleri silinip giden kadınlarla anlamsız ilişkilere düşkünlüğünü yitirmişti. En son takılması, barda tanıştığı uzun bacaklı bir banka müdürüyle olmuştu. Ancak affedilmez bir şey yaparak sevişme esnasında Zandra'nın ismini inlemiş ve

bu durum genç adamın geri adım atıp Zandra'ya olan ta-
kıntısı onu yanlış bir kadın tarafından hançerlenmek du-
rumunda bırakmadan kendisine gelmesi gerektiğine dair
bir uyarı niteliğine bürünmüştü.

"Eee, hislerini ne zaman söyleyeceksin peki?" diye
sordu Roderick ona.

Remy, kumsalın karşı tarafında Zandra ile yeğeni
Mackenzie'nin suyun kenarına çömelmiş, kıyıya vuran
deniz kabuklarını toplamasını seyretti. Bu tatlı ve doku-
naklı görüntü içinin sızlamasına yol açmıştı.

"O hazır olduğu zaman söyleyeceğim," diye mırıldandı.

"Şimdi hazır olmadığını nereden biliyorsun peki?"
diye karşı çıktı Roderick.

"Çünkü onu tanıyorum. Hazır değil."

Roderick bunu bir an düşündü. "Bence yine de söyle-
melisin. Bırak ortaya çıksın."

Remy suratını buruşturdu. "Benden daha da uzak dur-
sun diye mi? Sağ ol, ben almayayım."

"Beklemediğin şeyler olabilir. Bak, Rem, Zandra ile
ikiniz ezelden beri birbirinizin hayatının içindesiniz. Se-
nin onu diğer erkeklerden daha iyi tanıdığın gibi, o da
seni hayatın boyunca birlikte olduğun tüm kadınlardan
daha iyi tanıyor. Duygularına bir ihtimal karşılık verebi-
leceğine inanmak cidden bu kadar mı zor geliyor sana?"

Remy, bakışları tekrar Zandra'ya dönerken sessiz kaldı.
Zandra ile Lena sandaletleri ellerinde, suyun kıyısından
uzaklaşıyorlardı.

Zandra, Remy'nin bakışlarını sezmiş gibi başını aniden kaldırarak sanki başından beri nerede olduğunu biliyormuş gibi ona baktı.

İkisi birbirlerine bakarken Remy'nin nabzı hızlandı.

Kalbi henüz birkaç kez çarpmıştı ki, Zandra gözlerini Roderick'e kaydırarak ona içten bir gülümsemeyle baktı. Bu gülümseme Remy'nin hakkıydı aslında. Roderick ona sırtarak karşılık verdiğinde Remy kendisini cinayet işleyecek gibi hissetti.

Zandra'nın baktığı yeri fark eden Lena yüzünde bir ışıltıyla kocasına bir öpücük yolladı. Roderick ise öpücüğü havada yakalamış gibi yaparak başını geri attı ve dudaklarına götürdü. Lena gülmekten kendisini alamadı.

Remy gözlerini devirdi.

İki kadın yollarına devam ederken, "Hangisi daha çok midemi bulandırdı bilmiyorum. Bu öpücük atma olayı mı yoksa yemekteki salak ötesi konuşman mı?"

Roderick sırtarak bir kolunu Remy'nin boynuna sarıp, eliyle saçlarını karıştırdı ama Remy gülerек onu itip kendisini kurtardı.

İkisi tek yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerinden o kadar farklıydılar ki, arkadaşları ve aile fertleri Roderick'e Remy'nin daha medeni versiyonu diyerek takılırlardı. Gösterişli, çekici ve nazik olan Roderick, uç zeytinli Dirty Martini'den hoşlanırken Remy'nin içki seçimi, insana güç kuvvet veren sert bir bira olurdu. Roderick seçkin Küba puroları içerken Remy tütün çiğnemesi ve gergin sinirlerini yatıştırmak için ot tütürmesiyle biliniyordu. Roderick pahalı İtalyan takımları ve mokasen ayakkabılar giyer, Remy ise yıpranmış deri ceketleri, kasıflı

pantolonlar ve asker botlarıyla kendisini rahat hissederdi. Roderick, Remy'nin *Guns & Ammo* dergisine karşı GQ dergisi, Rambo'suna karşı ise James Bond'du.

Kişilikleri birbirinden geceyle gündüz kadar farklı olmasına rağmen ikisinin de benliğinde yüksek ölçüde bulunan şeyler varsa; bunlar özgüven, çelik gibi bir irade ve istedikleri her şeyi istedikleri şekilde elde etmeye alışmış olan güçlü erkeklere özgü o doğuştan gelen kasınlıktı.

Roderick hayallerinin kadınıni elde etmişti. Kahretsin, artık sıra Remy'deydi.

"Son iki yıldır Zandra'ya takıldın kaldın," diye söylendi Roderick, Remy'nin aklını okumuş gibi. "Er ya da geç bir hamle yapmak zorunda kalacaksın."

Remy homurdandı. "Bana bilmediğim bir şey söylesene."

Roderick güldü. "Cidden. Adam ol da beni bir dinle. Benim yaşıam da aklım da senden büyük."

Remy burun kıvrırdı. "Evet, benden iki dakika büyüktün."

"Ah, ama iki dakika bir ömür gibi gelebilir."

Remy sırtıttı. "Lena sana her gece böyle mi söylüyor?"

"Ha ha. Çok komik."

Remy sırtıttı. "Kendin kaşındın, ne yapayım?"

"Belki," dedi Roderick uzatmadan, yüzünde sevimli bir gülümsemeyle. "Ama bu seferlik boş vereceğim çünkü sırf kıskandığın için yaptığını biliyorum."

Remy bir kaşını kaldırıp, ona baktı. "Kimi kıskanıyorum muşum? Seni mi?"

"Aynen. Çünkü ben alacağımı alıyorum – sendeyse tık yok."

Remy kardeşinin haklı olduğunu bilmenin kızgınlığıyla kaşlarını çattı. "Sen kendi işine baksana" diye homurdandı.

Roderick gülerek onun omzuna vurdu.

"Neyse, ben Za-Za'yı buraya getirerek üzerime düşeni yaptım. Gerisi sana kalmış."

Remy içini çekti. "Biliyorum. Ve... Her şey için teşekkürler."

"İkiz kardeşler neye yarar, oğlum?" diye sırttı Roderick, koyu renkli gözleri kumsalda gezinerek. "Bak, Papa Dez seninkiyle almış başını gidiyor."

Remy başını çevirip büyükbabalarını Zandra'yla dans ederken görünce sırttı. İnanılmaz bakımlı beyaz saçlara ve bıyığa sahip, uzun boylu, geniş omuzlu, seksen yaşındaki bir adam olan Desmond Brand, eklem iltihabına rağmen ayaklarını sürüyerek kalçalarını çalan müzik eşliğinde sallarken kalabalıktan büyük bir alkış ve tezahürat alıyordu. Zandra'yı arkaya doğru yatırdığında Remy ile Roderick kahkahayla gürlenerek birbirlerine bir beşlik çıktılar.

"Büyüdüğümde tıpkı bizim ihtiyar gibi olmak istiyorum," dedi Roderick.

"Aynen." Remy yüzünde geniş bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Hadi. Partiyi geçiriyoruz."

İkisi kayadan inerek kumsalın öbür tarafına seğirttiler. Diğerlerinin yanına vardıklarında grup yavaş bir şarkı çalmaya başlayarak çiftleri dans pistine çekti.

Büyükanne Eleanor şakacı bir tavırla kocasını geri alırken Remy, Zandra'ya yaklaştı. Zandra'nın yüzünü ateş basarken gözleri ışıldadı.

Remy ona elini uzattı. "Dans et benimle."

Zandra tereddüt ederken dudağını ısırды. Roderick ile Lena'nın düğün töreninde Remy kendisine dans etmeyi teklif ettiğinde de aynen böyle paniğe kapılmıştı. Ama gelinin nedimesi olarak, insanların tepkisini çekmeden damadın sağdıncıyla dans etmeyi reddetmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Neyse ki şimdi de reddetmemişti.

Remy onu kollarına çekerken Zandra da kollarını onun boynuna doladı. Yumuşak, biçimli göğüslerinin kendi göğsüne yaslanması karşısında Remy keyifli bir iniltiyle gözlerini yumdu. Kolları onun beline dolanırken ellerini bel çukurunun hemen altına yerleştirdi. Zandra'nın boyu tam ona göre idi. Ne çok kısa, ne çok uzun. Tam olması gerektiği gibi.

Diğer her şeyi gibi.

İkisi beraber salınmaya başlarken, Remy başını eğerek Zandra'nın kulağına mırıldandı. "Büyükbabamı otuz yaş genç hissettirdiğine bahse girerim."

Zandra gülümsedi. "Büyükanne Eleanor bunu pek güzel başarıyor zaten."

"Doğru," diye hak verdi Remy ona, Zandra'nın bakışlarının nereye yöneldiğine bakarak. Büyükannesiyle büyükbabasının ağır ağır dans ederken birbirlerine şefkatle güldüklerini görünce o da gülümsemekten kendisini alamadı. "Harikalar doğrusu. Altmış yıldır evliler ama araları hâlâ ilk günkü gibi."

"Bilmez miyim?" dedi Zandra, yumuşak ve hayranlık dolu bir sesle. "Annenle baban da farklı sayılmaz; kırkıncı

yıllarını sürüyorlar. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandı Remy. “Ama bir gün öğrenmeyi umuyorum. Ya sen?”

Zandra gözlerini uzun bir süre onun sorgulayan bakışlarından ayırmadı. Sonra siyah kirpikleri çıkık elmacık kemiklerini gölgeleyerek bakışlarını yere indirdi ve Remy’nin sorusuna cevap vermedi.

İkisi davulların ritmik tınısına eşlik ederek tek bedenmişçesine sessizlik içerisinde dansa devam ettiler. Esen hafif rüzgârla Zandra’nın saçları Remy’ye doğru uçuşarak yüzünü okşadı. Remy, Zandra’nın ince elbisesinin altında teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Üzerinden buram buram yayılan egzotik meyve ve ateşli kadın kokusu karışımı ise baş döndürücü bir afrodisyak etkisi yapıyordu.

Remy’nin elleri Zandra’nın kalçalarına daha da sıkıca sarılarak onu kendisine çekti.

Zandra’nın nefesinin hızlandığını, göğüslerinin kendisine yaslandığını hissetti. Kan akışı bir anda hızlandı. Eğer ailesi orada olmasa, Zandra’nın kıvrımlı poposunu kavrayıp kendisini ona bastırabilirdi.

Yavaş tempolu şarkı çok çabuk sona ererken ritimleri, çalmaya başladıkları yüksek tempolu *soca* şarkısına karışıp gitti.

Zandra, Remy’nin kollarından çekildi, ancak onu çok rahatlatan bir şekilde dönüp gitmeye veya başka bir partner aranmaya yeltenmedi. Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadan hemen dansa ayak uydurup, kalçalarını Remy’nin nefesini kesen, büyüleyici bir cazibeyle kıvrıma başladı.

BENİMSİN

Müzik devam ederken, ikisi bir o yana bir bu yana sallanarak beraber uyum içerisinde dans ettiler.

Şarkının içinde elektronik bir ton yükselince, Remy, Zandra'yı geriye doğru yatırdı ve sonra onu çevresinde döndürdü. Zandra'nın elbisesi uçuşunca yumuşacık çıplak kalçaları bir an Remy'nin gözleri önüne serildi.

Remy dudaklarını yaladı ve bu enfes kalçaların kendi beline dolandığını hayal ederken acı içerisinde sertleştiğini hissetti. Kan akışı hızlanırken içinde yükselen adrenalin duygusuyla Zandra'nın belini kavradı ve kollarına çekti.

Zandra karnında onun sertliğini hissettiğinde gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Sonra panik duygusu her yanını sardı.

Bir adım geri çekilip Remy'den uzaklaşmaya çalıştı ama Remy onu kendisine daha da çekerek kendi arzu dolu bedenine hapsetti.

Dudakları öfkeyle gerilen Zandra kollarını kaldırıp, onu göğsünden itti.

Remy bu kez bir olay çıkmasını istemediği için onu bıraktı.

İkisi durup öylece birbirlerine baktılar; göğüsleri hızla inip kalkıyor, aralarında sıcaklık ve ihtiyaç duygusu titreyordu.

"Seni istiyorum," dedi Remy, alçak ve boğuk bir sesle. "Sen de beni istiyorsun."

Zandra'nın gözleri koyulaştı. Bunu inkâr edecek hali yoktu.

Ama müzik sona erdiğinde arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

Remy çenesini sıkarak etrafına baktığında bütün ailesinin halden anlar bakışlarıyla karşılaştı.

Sabırlı ol dercesine ağzını oynattı annesi, cesaret verir bir tavırla.

Remy onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

Ama artık sabrı tükenmeye başlamıştı. Büyük bir hızla hem de...

~ ~ ~

Zandra akşamın geri kalanında Remy'den uzak durmaya çalıştı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Çünkü onun yanında ne kadar vakit geçirirse karşı koymak bir o kadar zorlaşıyordu. Öyle ki, Remy'nin ada kaçamağı yapmak için neden bir yabancından daha iyi bir partner olacağına dair akla yatkın bahaneler uydurmaya başlamıştı.

Remy onun en yakın arkadaşıydı ne de olsa. O yüzden ondan kendisine cinsel yolla hastalık bulaşmasından, cüzdanını boşaltıp kaçmasından veya bir yerlerde karısıyla çocuğu olmadığı konusunda yalan söylemesinden korkmasına gerek yoktu. Üstelik Remy onu çok iyi tanıdığı için, Zandra'yı cinsel anlamda nasıl memnun edeceğine dair, tamamen yabancı bir insandan daha iyi bir fikri olabiliirdi.

Çılgınlıktı bu. Tek kelimeyle çılgınlık.

Saat akşamın onuna yaklaşırken neredeyse herkes uyumak için otel odalarına çekildi. Zandra kumsalda kalıp Racquel ve Morgan'la içki içmeyi yeğlemişti. Remy ile River çadırın önünde dikilmiş, puro içerek dost canlısı tatil köyü çalışanlarından biriyle muhabbet ediyordu.

Adam onlara adada çok popüler bir gece kulübüne gitmeyi önerdi ancak Zandra şakayla karışık bir gece için yeterince dans ettiğini söyleyip bu daveti reddetti.

Remy kulübe gitmeyi kabul edince Zandra kendisini onun başka kadınlarla dans etmesini, tenlerinde parlayan ter damlacıklarıyla onların kıvrımlı bedenlerine arzuyla sürtünmesini umursamadığına ikna etmeye çalıştı. Remy bir egzotik ada güzeliyle tanışıp, geceyi onunla geçirmeyi tercih etse veya ona âşık olup kızı kendisiyle Chicago'ya dönmeye ikna etse hiç kafasına takmayacağını geçirdi içinden. Herkesi otelde kalmayı yeğlediğine temin ederken kendisine bu yalanları sıralayıp durarak onların kulübe gitmelerini seyretti. Racquel neşeyle Remy'nin sırtına hoplayıp kollarını boynuna doladığında gülümsemekten kendisini alamadı.

Kumsal görevlilerinden biri masaya sokulup Zandra'yla hiç utanıp sıkılmadan flört etmeye başlayınca, Zandra gitme zamanının geldiğine karar verdi. Ama odasına dönmek yerine kumsalda dolaşmayı tercih etti. Yatağına çekilmeden önce mehtaba bakarak yürüyüş yapmanın aklını dağıtmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Zandra yürürken, ağır adımlarla el ele romantik bir yürüyüşün tadını çıkararak birbirlerinin gözlerinin içine bakan birkaç çiftin yanından geçti. Onları kıskanmamak zordu; hayatında özel birisinin olmasına özlem duymuyormuş gibi rol yapmak ise çok daha zordu. Elini tutup, hemen yanında yürürken içini ısıtacak birisinin olması çok acıydı.

O birisi yanında olabilirdi, diye yükseldi içinden bir ses, bu gerçeği kafasına kakarcasına. Ama sen onu bir kenara ittin.

Zandra bu can sıkıcı düşünceyi ve beraberinde üzerine çöken pişmanlığı kafasından atmaya çalışarak adımlarını hızlandırdı.

Otelden uzaklaştıkça, falez tarafında bulunan sevimli kulübelerin pencerelerinden dışarı vuran ışıkları gördü. St. Lucia'ya bir dahaki gelişinde kiralık bir ev bulmaya karar verdi; böylece daha uzun kalıp adanın güzelliğinin tadını çıkarabilirdi.

"Zandra."

Alçak ve derin ses onu olduğu yerden sıçrattı ve Zandra telaşla arkasına döndü. Remy'nin gökten zembille inmiş gibi bir anda karşısında belirdiğini görünce şaşkınlıktan kalakaldı.

"Kahretsin, Remy!" diye cıvıkladı, kalbi göğsünde küt küt atarken aklı başından gitmiş bir şekilde ona bakarak. "Ödümü patlattın be!"

"Affedersin." Remy'nin dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Seni *korkutmamaya* çalışıyordum; o yüzden önce adınla seslendim."

"İşe yaramadı," diye cevabı yapıştırdı Zandra.

"Görünüşe göre öyle."

Remy'nin ona yaklaşırken yaydığı sıcaklık Zandra'nın bedenini kuşattı ve damarlarında adeta elektrik akımı dolaşırken duyduğu ürpertiyle teninin karıncalanmasına yol açtı.

Zandra derin bir nefes alıp, rüzgârın dağıttığı saçlarını bir kulağının arkasına attı. Remy sessizce onu seydiyordu.

"Ne zamandır takip ediyorsun beni?"

"Daha ne kadar uzağa yürümeyi planladığını merak etmeme yetecek kadar uzun zamandır. Yoksa otelden ne kadar uzaklaştığını fark etmedin mi?"

Zandra kumsala şöyle bir baktığında onun haklı olduğunu görüp şaşırdı ama belli etmeyerek umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Yani? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki," diye mırıldandı Remy, alaycı bir sesle. "Yabancı bir adada gece vakti tek başına dolaşmanın güvenli değil. Otelin civarından ayrılmamalısın; oralar gayet iyi aydınlatılmış."

Zandra bezgin bir tavırla içini çekti. "Olur, babacığım."

Remy gülünce sesi mehtaplı gecenin karanlığında duman bulutu gibi yayıldı. "İstedığın kadar alay et ama haklı olduğumu sen de biliyorsun."

Zandra gözlerini devirdi. "Bildiğim bir şey varsa o da şu ki, Remy, sen her gölgede pusuda bekleyen bir tehlike görüyorsun."

"Her gölgede de değil." Remy'nin sesi keyifliydi.

"Hiç değilse yeteri kadarında."

Zandra başını iki yana sallayarak köpüklü dalgaların kıyıya yakın bir mesafede adeta onları gelip eğlenmeye çağırır gibi dans etmesini seyretmeye döndü.

"Diğerleriyle kulübe gideceğini sanıyordum," dedi Zandra.

"Gidecektim," diye mırıldandı Remy.

"Ee, ne oldu peki?"

"Fikrimi değiştirdim."

Zandra ona baktı. "Neden?"

"Burada olmak istedim de ondan." Remy, Zandra'ya yaklaştı. "Seninle."

Zandra ona bakarken kalp atışları üç kat hızlandı.

"Remy..." dedi hafifçe. Sadece ismi çıkmıştı ağzından. Başka hiçbir şey söylemeye gücü yoktu.

Remy uzanıp, onun yüzünü avucuna alarak başparmağıyla yavaşça alt dudakını okşadı.

Zandra ürpererek yüksek sesle yutkundu. "Aslında... Kulübe gitsen iyi olurdu."

"Neden?"

"Eğlenirdin işte. Birileriyle tanışırdın."

Remy'nin koyu renk gözleri meydan okurcasına ışıldadı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun? Gidip birileriyle tanışmamı mı?"

Zandra karşılık vermek için ağzını açtı ama tek bir ses dahi çıkaramadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı Remy.

Zandra ona bakıp başını iki yana salladı. Her zaman-
kinden daha fazla kafası karışmış ve öfkelenmişti. "Ne ya-
pıyoruz biz, Rem? Ben buraya biraz rahatlayıp, iyi vakit
geçirmeye geldim, arkadaşlığımızı mahvetmeye değil."

Remy kaşlarını çatı. "Arkadaşlığımızı nasıl mahvediy-
ruz, anlamadım. Birbirimizden etkilendiğimizi itiraf ede-
rek mi? Birbirimizle yatmak istediğimizi kabul ederek mi?"

Zandra'nın yanaklarına ateş bastı. "Böyle bir şey ol-
mayacak."

Remy güldü. "Kendi lafına kendin de inanmıyorsun
bence tatlım."

Zandra bakışlarını ondan ayırıp, bir anda otele doğru yürümeye başladı.

Remy onun peşinden yürüdü. Uzun bacaklarıyla öyle hızlı ilerliyordu ki, Zandra'nın onu geride bırakması olanaksızdı.

İkisi birkaç dakika tek kelime etmeden yürüdüler. Duyulan tek ses, okyanusun sesiydi. Otele yaklaştıklarında Remy sessizliği bozdu.

"Neden bu kadar korkuyorsun, Zandra?"

"Hiçbir şeyden korktuğum yok." Ama ikisi de bunun yalan olduğunun farkındaydı.

"Zandra -"

Zandra içini çekerek gözlerini yukarı dikip, aya baktı. "Bak, haklısın, tamam mı? Senden etkileniyorum. Ve evet, kahretsin, seninle yatmak istiyorum. Hayal edebileceğinden daha fazla hem de."

"Şimdi bir yere varıyoruz işte," diye mırıldandı Remy.

Zandra ona bakıp başını iki yana salladı. "Ama sırf bir-birimizden etkileniyoruz diye duygularımıza göre davranmamız gerekiyor diye bir şey yok. Tehlikeye atacağımız pek çok şey var."

"Biliyorum," diye onayladı Remy.

"Öyle mi?" diye durdu Zandra bir anda, onu da aynı şeyi yapmaya mecbur ederek. "Senin arkadaşlığın benim için çok kıymetli, Remy. Bunca yıldır aramızda var olan bu güzel şeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedi Zandra ciddi bir sesle.

Göz göze geldiler.

“Ben de istemiyorum,” dedi Remy, sessizce. “Ama arkadaşlığımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapman mümkün değil; bu lafıma inan. Hiçbir yere gitmiyorum ben. Hiçbir zaman hem de. O yüzden istesen de istemesen de sana benden kurtuluş yok.”

Zandra saatlerdir ilk kez gülümsediğini hissetti. “Söz mü?”

Remy’nin dudakları kıvrıldı. “Söz.”

“Güzel.” Remy, Zandra’nın rüzgârdan savrulan saçlarının yüzünden çekerken, genç kadın gözlerini kapatarak içini çekti. “Bu sırada, aradığın şey bir ada kaçamağıysa, hiçbir sorun –”

“Yapma.”

Remy’nin davranışındaki ani değişikliğe şaşırان Zandra gözlerini açarak ona baktı. “Sadece diyecektim ki –”

“Ne diyeceğini biliyorum,” diye homurdandı Remy. “Sana zaten söyledim; bir başkasıyla tanışmak ilgimi çekmiyor. Çekse bile, senin yardımına ihtiyacım olmayacağı kesin.”

Zandra kaşlarını çatı. “Ben böyle bir imada –”

“Eğer diğer kadınlarla çıkmam canını sıkıymıyorsa gibi davranmak sana kendini daha iyi hissettiriyorsa –”

Zandra bir anda parladı. “Hiçbir şey gibi davrandığım yok. Senin özel hayatında neler yaptığın beni hiç ilgilendirmez.”

Remy ona bakıp, başını iki yana sallarken dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı.

Zandra bakışlarını kaçırarak gözlerini kumsalda gezdirdi ve barın oraya gelmiş olduklarını fark etti. Birkaç

kişi barda oturmuş, ağır ağır içkilerini yudumlarken ılık tropik iklimin tadını çıkarıyordu. Barda Remy'nin fingirdek hayranının, çekici bir adam kulağına bir şeyler fısıldarken başını geri savurarak kahkaha attığını görünce Zandra'nın gözleri kısıldı.

Zandra kaşlarını çattı. Yok artık. Yine mi bu kadın?

Bu düşünce kafasından geçtiği anda kadın aniden çevresine bakındı. Gözleri Remy'yi bulunca suratına yayılan katıksız memnuniyet ifadesi Zandra'nın sinirlerinin tepesine çıkmasına yetti.

Zandra, Remy'ye dönüp baktı ama o çoktan uzun bacaklı hayranıyla göz teması kurmuştu. İkisi birbirine gülümserken Zandra yumruklarını sıkarak tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Kadının yanındaki adama bir şeyler mırıldanmasını seyretti. Adam kaşlarını çattı ve içkisini alıp reddedilmiş biri gibi omuzları düşerek geri çekildi. Kadın içkisini dudaklarına götürürken Zandra'yı tamamen yok sayarak Remy'ye davetkâr bir şekilde göz kırptı.

"Hadi," diye mırıldandı Remy, Zandra'ya dönerek. "Seni odana geçireyim."

"Gerek yok," dedi Zandra, sakın bir tavırla. "Yolu kendim de bulabilirim."

Remy kaşlarını çattı. "Mesele o değil--"

"Üstelik," diye sözlerini sürdürdü. "Seni buluşmaktan alıkoymak istemem, özellikle de kadın çıkıp da sana yer açmak için ortalığı boşalttıktan sonra."

Remy uzun uzun Zandra'yı incelerken gözlerine olani biteni anlayan bir ifade yerleşti. "Şu anda hiç canın sıkılmamış gibi bir havan yok."

Zandra'nın yanakları kızardı. "Daha önce açıklamaya çalıştığım gibi," dedi sesinin tonunu doğal tutmaya uğraşarak. "Ada kaçamağı yapmak için kendine sayısız partner bulabilirsin, mesele yok." Bir an sustu ama eklemeyi duramadı. " Belki ikimizin de ihtiyacı olan şey budur. Ateşli bir ada kaçamağı – diğer insanlarla elbette."

Remy'nin gözlerinden öfke dolu bir bakış gelip geçti.

Başını ters ters sallayıp, onu onaylayarak arkasını döndü ve Zandra'yı otele tek başına gitmek üzere bırakarak kendisini bekleyen kadına doğru ağır ağır yürümeye başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zandra odasına dönüp duş alıp uzandıktan üç saat sonra bile yatakta dönüp duruyordu. Alev alev yanıyordu, cildi ter içinde kalmıştı. Pamuklu örtüleri üzerinden atıp, rahatsızca arkasını döndü.

Buna daha fazla dayanamayacağını hissedince yataktan fırlayıp sessiz adımlarla yürüyerek balkonunun kapılarını sonuna kadar açtı. Okyanusun meltemi onu biraz serinletebilirdi belki. Ama gece havası bunaltıcıydı; Zandra'nın sıcak bedenini bir sevgilinin kolları gibi sarıp sarmalıyordu.

Zandra gözlerini yumarak ay ışığının vurduğu balkonda dikilirken kanının damarlarında alev alev dolaştığını hissetti. O sırada aniden kapıya alçak sesle, sert bir şekilde vurulduğunu duydu. Kalbi deli gibi çarparak arkasını döndü.

Gelenin kim olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Baştan çıkarıcı danslarına ansızın son verdiğinden beri, bedeni onu çağırıyordu. Bunu o da en az Zandra kadar iyi biliyordu.

Ve şimdi yanına gelmişti.

Zandra koşarak gidip, titreyen parmaklarıyla kapının kilidini açtı. Kendini durdurmaya pek de niyetli değildi.

Eşikte Remy duruyordu; omuzları neredeyse girişi kaplamıştı, gözleri ise gölgelerin arasında ateşli bir şekilde ışıldıyordu. Göğsü ve ayakları çıplaktı, altında ise koyu renk bir pijama altlığı vardı. Adeta yatağından fırlamış ve gece yarısı gelen bir hırsız ya da görev başındaki bir adam gibi gibi onun odasına sızmış bir hali vardı.

İkisi gözlerini birbirlerine dikip baktılar.

Aralarında tek bir kelime bile geçmeden Remy ileri doğru bir adım atıp kocaman elleriyle Zandra'nın yüzünü avuçlarına aldı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Duyduğu zevkin şaşkınlığıyla nefesi kesilen Zandra, kollarını adamın boynuna dolayarak göğüslerini sert, güçlü göğsüne yasladı.

Remy büyük bir açlıkla dudaklarını kavurucu, arzu dolu bir öpücükle onun dudaklarında gezdirirken, Zandra duyduğu istekle bedeninin sızladığını ve ıslanmaya başladığını hissetti. İnildyerek Remy'nin ismini mırıldanırken kalçalarını hızlı hareketlerle onun pantolonundaki şişkinliğe sürttü.

Remy onun dudaklarını aralayıp sıcak dilini içeri doğru kaydırды. Zandra adamın dilini emerken Remy'den bir inilti yükseldi.

Remy onu odaya doğru iteleyerek ayağıyla kapıyı arkasından kapattı ve onu hiç zorlanmadan kollarına alıp, en yakınındaki mobilya olan bambu masaya yasladı.

Remy Zandra'yı bırakıp eliyle lambayı ararken Zandra utangaç bir tavırla, "Hayır, kapalı kalsın," diye fısıldadı.

"Açık olmalı," diye homurdandı Remy, vahşi bir tavırla. "Seni görmem gerek."

Işık açılınca lüks odaya sıcak bir ısıltı yayıldı.

Remy koyu renk gözlerinde vahşi bir pırıltıyla eğilip Zandra'nın geceliğini yırttı. İnce kumaş teninden kayarak kendisini Remy'nin aç bakışlarının karşısında çıplak bırakırken Zandra titremekten kendisini alamadı.

"Biliyordum," diye mırıldandı Remy. "Çok güzelsin. *Acayip* güzelsin."

Cömert bir açık büfeye davet edilmiş, aklıtan ölmekte olan bir adam gibi Zandra'nın dizlerine dokunarak ellerini kalçasına kaydırды ve dümdüz karnını okşayarak nihayetinde dolgun göğüslerine ulaşp onları avuçladı.

Zandra Remy'nin dudaklarını göğüslerine kaydırmasını, gözleri yarı kapalı bir şekilde seyrederken, vücudundan şiddetli bir titreme gelip geçti. Remy'nin nefesi ve dudakları genç kadının vücudunda gezinirken göğüsleri dayanılmaz bir şekilde hassaslaşmıştı. Remy'nin dili bir göğsünden diğerine kayarken Zandra bacaklarının arasına doğru inen zevk kıpırtılarıyla inildeverek arkaya doğru gerildi.

Kafasının içini dolduran şehvet ve tutku dolu baş döndürücü pusun arasından hafif bir ses karşısındakinin çocukluk arkadaşı *Remy* olduğunu hatırlattı ona. Dünyada yakınlaşması gereken *en son* adamdı.

Ama umurunda değildi. Remy'nin yaptıkları bedenine öyle güzel bir his yayıyordu ki, bir kasırğa gelip oteli yıksa dahi onu durdurması mümkün değildi.

Remy ellerini Zandra'nın bedeninde gezdirerek alev alev yanan tenini okşadı. Bir elini bacaklarının arasına

götürdüğünde bu dokunuş karşısında nefesi kesilen Zandra'nın sırtı, arkaya doğru gerildi. Gözlerini bilerek onun yüzünden ayırmayan Remy parmaklarını ilerleterek başparmağını onun gergin cildinde hafifçe gezdirmeye başladı.

"Mmm," diye iniledi Zandra, çaresizce ona sürtünerek.

Remy gergin bir yüzle iki parmağını onun içine doğru kaydırdı. O kendisini okşarken Zandra bir haykırıyla başını geri attı. Rahatlama arzusuyla kendisini onun eline bastırarak kalçalarını ileri geri hareket ettirirken içi alev alev yanıyordu.

"Üzgünüm, hayatım," diye homurdandı Remy, parmaklarını onun ıslaklığından geri çekerken yüzüne vahşi bir şehvet ifadesi yerleşerek. "Rahatladığın ilk seferde içinde olmam gerek."

Bu sözlerle Zandra'yı masadan kaldırarak yatağa taşıdı. Onu örtülere yatırarak pijamasını indirmek için geriye doğru bir adım attı.

Zandra onun kasıklarındaki koyu renk kılların arasındaki penisinin ne kadar iri olduğunu görünce nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Onun zevkle ıslandığını fark ettiğinde iştahının kabardığını hissetti.

Remy onun üzerine uzanırken ikisi de çıplak tenlerinin temasıyla titrediler. Remy parmaklarını Zandra'nın saçlarına geçirerek dudaklarını onunkilere bastırırken Zandra bacaklarını onun geniş sırtına doladı. İkisi dilleri birbirine dolaşp elleri birbirlerini okşarken büyük bir açlıkla öpüşerek yatakta yuvarlandılar ve nihayetinde Remy, Zandra'yı ağır bedeninin altına alarak onun yüzüne baktı.

"Zandra," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Zandra."

İsmi söyleyiş Zandra'nın içini titretmişti. Sesi hayranlık dolu ve boğuk, acı verecek denli şefkatliydi. Zandra Remy için hiçbir zaman gerçekleşmesini ummadığı bir hayalin vücut bulmuş haliymiş gibiydi.

Zandra sarsılmış bir şekilde onun gözlerine baktı. "Remy?"

"Evet, bebeğim?"

"Becer beni. *Lütfen.*"

Remy inledi. "Bunu söylemen için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Zandra onun ne demek istediğini henüz anlayamadan Remy ellerini kadının kalçalarına yaslayarak sertçe kendisine çekti ve arzu dolu tek bir hareketle içine doğru kayd. Zandra için delip geçen zevkin yoğunluğuyla neredeyse feryat edecekti.

Remy başını geri atarak gözlerini kapattı. Boynundaki ve omuzlarındaki sinirlerin gerildiğini hissederken şiddetle titredi.

Zandra onun duyduğu zevkten kasılmış olan yüzüne baktı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. İnsanı hayran bırakacak denli güçlü bir şeydi bu.

"Ahh," diye inildedi Remy, ıstırap çekiyormuşçasına. "Sen inanılmaz... Ben hiç... Ah, Tanrım..."

Zandra onu çok iyi anlıyordu. Bu birleşme daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Onu içinde duymak, içini doldurmasını, dayanılmaz bir şekilde bedenini germesini hissetmek... Bunu anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Birkaç saniye sonra Remy gözlerini açarak başını eğdi. Kendisini ağır ağır ona bastırmaya başlarken gözlerini

birbirlerine diktiler. Remy öyle iriydi ki Zandra onun içindeki her bir santimini, her bir damarını, her bir kıvrımını ayrı ayrı hissedebiliyordu. Duyduğu alev alev zevk, bedeninin derinliklerini yakarken gözlerinde yaşlar belirdi.

Remy'nin hareketleri sertleşip hızlanırken Zandra inil-deyerek tırnaklarını onun sırtına ve kalçasındaki kaslara geçirdi. Remy içinde gidip gelip, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir noktaya ulaşırken kulağına erotik sözler fısıldıyordu. Zandra çaresizce kendisini ona yaslar-ken her bir darbenin şiddetiyle tenlerinin birbirine çarpı-sını duyuyordu.

Bir anda Zandra'nın bütün vücudu titredi. Nihayet rahatladığını hissederken bir çığlık attı. Duyduğu spazmlar öyle güçlüydü ki, bir an *öleceğim* diye düşündü.

Birkaç saniye sonra Remy ona sertçe yaslandı ve zevk dolu, ilkel bir haykırıyla zevkin doruğuna ulaştı. Çıkan sıvı Zandra'nın karnına damlarken onu bırakarak kendisini kavradı.

Zandra nefesi kesilmiş bir şekilde duyduğu tatmin hissiyle mırıldanarak aşağı uzandı ve onun sıcak menisini kendi terli tenine bulaştırdı. Sonra Remy kendisini seyrederken yapış yapış olan parmaklarını ağzına götürdü ve aldığı tuzlu tadın keyfine vararak parmaklarını emdi.

Remy boğuk bir inlemeyle dudaklarını onun dudaklarına bastırarak Zandra'yı öptü. Yumuşacık bir öpücüktü bu, yavaş ve şefkatli, Zandra'nın tanımlayamadığı bir duy-guyla dolu bir öpücük...

Remy yavaşça başını kaldırıp onun gözlerine bakarken Zandra'nın dudakları onunkilere yapışıp kaldı.

"Bu sevişme kısmıydı," diye mırıldandı, sesinin kadife tonu Zandra'nın bedeninde yeni bir ürperti dalgasına sebeb olurken. "Şimdi... Becerme zamanı."

Remy sözlerinde ciddi idi.

İki sene boyunca Zandra'ya ilişkin kurduğu erotik fantezilerle kendisine işkence ettikten sonra *nihayet* onunla sevişmişti. Hayal edebileceği her şeyin çok ötesindeydi bu.

Üstelik daha yeni başlıyordu.

Remy öpücüklerini onun göğüslerinin kıvrımlarında gezdirerek aşağı kayarken, dilini onun sertleşmiş göğüs ucuna yasladı. O göğsünü emerken Zandra keyifle inildi.

"Hâlâ hap kullanıyor musun?" diye mırıldandı Remy durup dururken.

Zandra'nın bir anda nefesi kesildi. "Ku-kullandığımı nereden biliyorsun ki?"

"Hayatım, seninle ilgili hemen hemen her şeyi biliyorum ben." Remy dudaklarını kadının diğer göğsüne götürdü. "Evet mi, hayır mı?"

"Evet." Zandra'nın sesi titriyordu. "Hâlâ... Hâlâ kullanıyorum."

"Güzel. Bundan sonra içine boşalmak istiyorum."

Remy kendisini döndürüp dört ayak üzerine eğerken Zandra nefesini tuttu. Remy onun kalçalarını kavrayarak penisini biçimli poposuna sürttü. Remy bacaklarının arasına doğru ilerlerken Zandra titreyerek omzunun üzerinden dönüp ona baktı. Remy kendisini bastırıldığı anda tiz bir sesle haykırmaktan kendisini alamadı. Remy boğuk bir inilti koyuverirken nefesinin kesildiğini hissetti.

Zandra'yla birleşmeleri daha önce beraber olduğu hiçbir kadında olmadığı kadar kusursuzdu.

Remy onun belini daha da sıkı kavrayarak ileri geri hareket etmeye başlarken, yatak da onlarla beraber sallanmaya başladı. Zandra kesik kesik nefes alıp inerken altındaki yatak örtüsünü sıkıca kavradı. Remy onun önüne doğru uzanarak göğüslerini avuçlayıp, parmaklarını göğüs uçlarında gezdirerek genç kadının daha da inlemesine sebep oldu.

Remy ileri geri hareket ederken leğen kemiklerinin Zandra'nın poposuna çarpıp çıkardığı ses, çok geçmeden aşağıda kıyıya vuran dalgaların uğultusunu bastırdı. Tatlı, sevecen bir sevişme değildi bu. Tutku dolu bir seks deneyimiydi.

Remy, Zandra'nın kalçalarını havaya kaldırırken o da hiç tereddüt etmeden uzun bacaklarını onun beline dolaşarak kendisini daha fazla bastırabilmesini sağladı. Vahşi bir tatmin duygusuyla inleyen Remy'nin hareketleri hızlanırken alından süzülen terler Zandra'nın sırtına damlamaya başladı.

"Remy..." diye inil dedi Zandra kendisinden geçerek.
"Ah, kahretsin... kahretsinnn!"

Remy onun kasıldığını hissetti ve Zandra bir anda yüksek sesle bir haykırış koyvererek gevşedi. Remy teninde onun ıslaklığını hissederken bütün bedenini yakıp kavuran bir zevk dalgasıyla doruğa ulaştı. Şiddetle onun içine akıp gittiğini hissederken, titreyerek Zandra'nın adını haykırdı. Gözlerini yumarken başı bitkince öne düştü.

Remy hareket etme yetisini geri kazandığında yavaşça Zandra'nın bacaklarını yatağa indirip kollarını bedenine

dolayarak onu kendisine çekti. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Zandra'nın dolgun göğüsleri kendisine sıkıca sarılmış olan Remy'nin göğsüne doğru inip kalkıyordu.

Birkaç dakika boyunca ikisi de açık balkon kapısından içeri süzülen ılık meltemin ve okyanus seslerinin verdiği rehavetle hiç konuşmadan uzandılar.

Remy kendisini daha önce hiç bu kadar rahatlamış ve keyifli hissetmemişti. Zandra'nın da aynı şeyleri hissettiğini, yaptıkları şeyden ötürü daha şimdiden pişmanlık duymadığını umuyordu.

Aralarındaki sessizlik uzayınca Remy elini onun birbirine dolanmış saçlarında gezdirerek mırıldandı. "Ne düşünüyorsun?"

Zandra baygın bir halde içini çekti. "Yarın yelkenliyle açılmaya veya ata binmeye enerjim olacağını hiç sanmıyorum."

Remy rahatlayarak güldü. "Burada kalsak da olur."

"Sizinkileri bir gün daha mı ekelim yani?"

"Eminim ki hiç takmazlar." Hiç takmayacaklarını gayet iyi biliyordu Remy.

Zandra güldü. "Şey, yok, olsun."

"Emin misin?" Remy dudaklarını onun ıslak şakağına sürttü. "Kendi başımıza da çok eğlenebiliriz."

"Ben de ondan korkuyorum ya," diye mırıldandı Zandra.

Remy sırtıtmaktan kendisini alamadı.

"Kimse bizi duymamıştır, değil mi?"

Remy'nin sırtması genişledi. "Bilemiyorum... Aslına bakarsan epey gürültülüydük."

"Ah, Tanrım," diye inildedi Zandra, yüzünü ellerine gömerek.

Remy güldü. "Rahatla, hayatım. Bu odalar çok büyük, duvarlarsa gayet kalın. Kimsenin bizi duymadığından eminim."

"Bunu sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye söylüyorsun," diye söylendi Zandra.

"İşe yaradı mı bari?"

"Hayır."

"Tamam. Peki, sana muhtemelen bu gece iş üzerinde olan sadece biz değiliz desem? O zaman daha iyi hissedersin?"

"Hayır," dedi Zandra gülerek. "Ama iyi denemeydi."

"En azından çaba göstermediğimi söyleyemezsin."

"Sanırım öyle," diye içini çekti Zandra.

Remy susup bekledi.

"Burası çok güzel bir ada," dedi Zandra.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Remy.

"Ve bu otel de muhteşem. Hem manzarası çok güzel, hem de çok romantik."

"Evet." Remy onun nereye varmaya çalıştığını anlamıştı.

"İnsanların buraya gelip de... Nasıl desem, sınırlarını aşmalarına şaşmamalı."

Bingo.

"Haklısın," dedi Remy, yumuşak bir sesle. "Hiç şaşmamalı hem de. Ama bana kalırsa söz konusu birbirinden zaten etkilenen iki kişiye, her an bu duygularına göre hareket edebilirler. Tropik bir adada olsun olmasın."

Remy onun yutkunduğunu hissetti.

Halinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Zandra sessiz kalmayı yeğledi.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Kapat çeneni," diye homurdandı Zandra.

Remy güldü ve eğilip onun kalçasına bir şamar patlattı.

"Ay!" Zandra başını geri çevirip ona kötü kötü baktı.

"Bu ne içindi şimdi?"

Remy sırtıttı "Akşam yaptığın şey için. Rod'a gülümseyip beni es geçtin."

Zandra gözlerini devirdi. "Yok artık, Remy. Bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum."

Remy onun alına bir öpücük kondurdu. "Yalnızca söz konusu sen olduğunda. Damarıma nasıl basacağını gayet iyi biliyorsun. Beni öyle yok sayarak ne yaptığının farkında değilmişsin gibi davranma sakın."

Zandra gülümsemesini saklamayı başaramazken Remy de güldü.

"Ama sorun değil," diye mırıldandı, onu sırt üstü yatırıp üzerine uzanarak. "Bak bakalım sana ne vereceğim."

Zandra ona gergin gözlerle baktı. "Remy, sizinkilerin bilmesini istemi -"

Remy parmağını onun yumuşak dudaklarına yasladı. "Millet uyanmadan giderim."

"Söz mü?"

"Söz." Remy Zandra'nın bileklerini tek eliyle kavrayıp başının üzerine kaldırarak bacaklarının arasına doğru yaslandı.

BENİMSİN

Zandra titrediğini hissederken nefesi hızlandı.

Gözlerini bilerek onun yüzünden ayırmayan Remy onun ıslaklığı içinde kayarak yavaşça içine girdi.

Zandra hafifçe inilderken gözlerini yumdu.

Onun yüzündeki zevk dolu ifade karşısında şaşırان Remy, bir an için bu anı hayal ettiği sonu gelmez günleri geceleri düşündü.

Sonra kaybettikleri zamanı telafi etmeye girişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çoğu kişi Zandra'nın bir eskort ajansının sahibi olduğunu öğrendiğinde, onun fahişe pazarlayan bir *mama* olduğunu, dolayısıyla da çılgın bir seks hayatı yaşadığını düşünüyordu.

Gerçekte ise Zandra hiçbir zaman fahişeliğin arkasında durmamıştı. Eskortlarına daima seksi yasaklayan bir politika uygulamış, onlar da buna bağlı kalmıştı – birkaç istisna hariç.

Kendi özel hayatına gelince, öyle pek fazla randevulaştığı yoktu. Son ada kaçamağının öncesinde de vibratörü dışında herhangi bir şeyle bir araya geleli birkaç ay olmuştu. Bunu böyle sürdürmesi gerekirdi aslında. Çünkü artık Remy'nin nasıl seviştiğini gördüğü için, başka bir adamla yatmayı aklından bile geçirmesi için upuzun bir süre geçmesi gerekecekti, vibratörüyle haşır neşir olmak ise zalimce bir şakadan ibaret gibi geliyordu.

Zandra inildeverek alnını Chicago'nun merkezinde bulunan ofisinin pencere camına yasladı. İki gün önce St. Lucia'dan döndüklerinden beri Remy'ye ve beraber yaşadıkları tutkulu geceye ilişkin düşüncelerle bitip tükenmişti.

Remy ona hiçbir erkeğin yapamadığı şeyler yapmış, onunla asla unutamayacağı vahşi bir tutkuyla sevişmişti.

O bütün iriliğiyle içine gömülmüşken Zandra olayların nerede başlayıp, nerede bittiğini bilememiş, kim olduklarını, onunla yalnızca arkadaş olmaları gerektiğini tamamen unutmuştu.

Ama ertesi sabah uyandığında – neyse ki tek başınaydı – bu pervasız davranışı yüzünden kendisini öyle şaşkın ve utanmış hissetmişti ki, seyahatin geri kalanı boyunca Remy'yle yalnız kalmamak için epey çabalamıştı.

Keşke bunun başlattıkları şeyin sonu olduğuna inanabilseydi.

Zandra derin derin içini çekerek başını pencereden kaldırıp gözlerini Chicago'nun parlak gökyüzüne dikti. Son beş yıldır Chicago'nun en zengin, en güçlü adamlarından bazılarının müdavimi olduğu kalburüstü bir eskort ajansı olan *Seçkin Arkadaşlar*'ın sahibi ve işletmecisiydi. Müşterilerinin arasında şirket yöneticileri, sanayiciler, hayırseverler, yabancı diplomatlar ve Arap şeyhleri vardı. Bunların hepsinin ona gelme sebebi belliydi; şehirdeki en iyi eskortlar Zandra'nın şirketindeydi – her türlü sosyal ortamda nasıl davranacağını bilen güzel, akıllı ve klas kadınlar.

Ekonomi dalında iki diplomaya sahip olan Zandra, açık-göz bir iş kadını olmakla övünürdü. Ajansını işletirken, eskortları işe almaktan müşterilere yiyecek içecek hizmeti sağlamaya kadar göz önünde bulundurduğu her şey iş çıkarlarını korumaya ve azami kârlılık sağlamaya yönelikti.

Müşteri randevularını ayarlamak için bir rezervasyon aracı kullanmak yerine bu görevi ağız sıkılık konusunda bir numara olan becerikli resepsiyon görevlisine

bırakmıştı. Zandra pazarlığa tabi olmayan, oldukça yüksek saatlik ücretler belirlemiş ve bunlardan hiçbir zaman taviz vermemişti.

Eskortları bağımsız çalışıyor olsa da, Zandra onlara kendi elemanları gibi davranıyordu çünkü kimseye güvenemeyeceğini hatırlamak için ağzının bir kez yanması yetmişti.

Ödeme için kredi kartı kabul etmiyordu çünkü yasal bir iş yapıyor olmasına rağmen müşterilerinin mahremiyet hakkı olduğuna inanıyordu. Onların plastik kartlarını kabul etmek, ileride onların *veya* kendisinin aleyhine kullanılabilecek bir belge teşkil ediyordu.

Hem maddi durumlarının yeterliliğinden emin olmak hem de suçluları ve gizli polisleri ayıklamak için tüm müşterileri hakkında eksiksiz bir araştırma yapıyordu çünkü saçmalıklarla uğraşacak ne zamanı vardı ne de sabrı. Eğer muhtemel müşteri evliyse, onu nazikçe başka ajanslara yönlendiriyordu çünkü yuva yıkma işine girmeye hiç niyeti yoktu.

Açıkgöz profesyonelliği ve kaliteden anlaması sayesinde Zandra şu anda Gold Coast'taki lüks teras katı da-iresinde oturmasına ve kendi özel aşçısıyla şoförü olmasına yetecek küçük bir servetin sahibiydi.

Güney Yakası'ndan gelen bir kız için hiç fena sayılmazdı doğrusu.

O sırada masasındaki telefon çaldı.

"Zandra?" Dâhili telefonda resepsiyon görevlisinin sesi geliyordu.

Zandra omzunun üzerinden baktı. "Evet?"

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Enid Roche hatta. Pazar günü müzedeki bağış toplama galasına katılacağını teyit etmek istiyor."

Zandra başarılı bir eskort ajansı işletmenin yanında çeşitli sanat konseylerinin kurullarında görev alan, kendi evinde bağış toplama davetleri düzenleyen ve yerel sanatçıların çalışmalarını teşvik eden bir sanat destekçisiydi.

Zandra gülümsedi. "Enid'e kesinlikle orada olacağımı söyle."

"Hemen söylerim," dedi Christine.

Zandra'nın gözleri bir anlığına daha camdan dışarı taktıldı ve sonra içini çekerek kolsuz, düz kesim Chanel elbisesinin önünü düzeltti, yıılan derisi Louboutin ayakkabılarının topukları üzerinde döndü ve özel tasarım, parlak deriden bir tabanı olan, üzeri cam masasının başına geçti.

Remy'yi hayal edip durduğun yeter, dedi kendi kendine. Yapacak işlerin var.

Daha bu düşünce aklından geçer geçmez, cep telefonu çalmaya başladı. Telefonu eline alıp ekranda Remy'nin numarasını gördüğünde, kalbi hızla atmaya başladı.

Kendisini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra telefonu açtı ve elinden geldiğince sakın bir sesle konuştu.

"Alo."

"Sen ve ben. Öğle yemeği..."

Onun derin, karanlık sesinin tınsı karşısında Zandra'nın midesi âdeta takla attı. "Sana da günaydın, Remington," diye mırıldandı, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Günaydın, Zandra." Zandra onun gülümsediğini hissedebiliyordu. "Nasılsın?"

"İyiym." Zandra'nın dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "Görünüşe göre ilerleme kaydediyoruz."

"Nasıl yani?"

"Genellikle aramak yerine habersizce çıkıp gelerek beni seninle öğlen yemeğine çıkmaya zorlarsın da."

Remy alçak ve boğuk bir ses güldü. "Sesini tekrar duymak için o kadar uzun süre bekleyemedim."

Zandra vücudunun tepeden tırnağa alev alev yandığını hissederek gözlerini yumdu. "Ben, şey, bugün öğle yemeği için müsait değilim."

"O niye?"

"Çünkü bir süredir ofis dışındayım ve işlere kaldığım yerden devam etmem gerek."

"Öğle yemeğinden döndüğünde de işler orada olacak."

"Mesele o değil –"

"Dinle."

Daha önce hiç tek bir kelime Zandra'nın üzerinde bu denli sessiz bir otorite oluşturmamıştı. Zandra ağzını kapattı ve nabızı hızlanarak onun sözlerini sürdürmesini bekledi.

"Seyahatimizin geri kalanında beni görmezden gelmene izin verdim çünkü aramızda olup bitenleri kafanda oturtmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Yine aynı sebepten ötürü ertesi gece odana gelmedim. Hem de senden uzak durmak beni mahvetmesine rağmen... Neredeyse gözümü bile kırpmadım çünkü bütün gece seni düşünüp tahrik oldum –"

Ah, Tanrım, diye düşündü Zandra, hissettiği şehvet kıpırtısını bastırmak için sıkıca bacak bacak üstüne atarak.

"Eve dönerken uçakta," diye sürdürdü Remy sözlerini, "Benim yerime Royce'un yanına oturarak benden uzak durmana izin verdim. Daha önce *benim* seni eve götürmeme izin vermeyi kabul etmiş olmana rağmen havallimanından seni şoförünün alması için ısrar ettiğinde de tek kelime etmedim." Remy bir an sustu ve sesi yumuşak bir tona büründü. "Bu koşullar altında kendimi böyle tutmamın ve gösterdiğim sabrın takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Ama eğer senden uzak duracağımı ve aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir."

Zandra kalbi küt küt atarken elini kıvranan karnına bastırarak sessiz kaldı.

"Sonuç olarak seni öğle yemeği için saat kaçta alayım?"

Zandra titrek bir nefes aldı ve sonra yenilgiyi kabul edercesine içini çekti. "On iki buçukta burada ol."

Remy alçak sesle güldü. "Hah şöyle."

Onun sesindeki memnuniyeti hisseden Zandra, kızarak kaşlarını çattı. "Canım Mirage'a gitmek istiyor," dedi aksi bir sesle, onun şehir merkezindeki bu epey rağbet gören restoranda servis edilen, çeşitli mutfakların birleşiminden ortaya çıkmış modern yiyeceklerden ne kadar nefret ettiğini bilerek.

Ama Remy bu öneriye karşı çıkmak yerine, "Sen nasıl istersen, bebeğim. Görüşürüz o halde," diye mırıldanmakla yetindi.

"Pekâlâ." Zandra telefonu kapatarak pencereye doğru döndü ve sorunlarının tek suçlusu oymuş gibi yaz havasıyla ışıldayan masmavi gökyüzüne kötü kötü baktı.

Sadece öğle yemeği, diye temin etti kendi kendisini. Beni insan içinde ayartacak hali yok ya.

Ama yine de...

O sırada masasındaki telefon tekrar çaldı.

"Zandra?" Christine dâhili telefondan konuşuyordu. "Burada seni görmek isteyen bir beyefendi var."

Zandra kaşlarını çatarak tekrar masasına döndü. O sabah kimseyi beklemiyordu. "Kimmiş, Chris?"

Christine bir an sustu. "Landis Kennedy."

Zandra, şok içinde vücudundan bütün kanı çekilirken donup kaldı.

"Benim Bay Kennedy'yle randevum yok," dedi gergin bir sesle, telefona saldırmaya hazır zehirli bir yılanmışçasına bakarak.

"Biliyorum, ancak seni görmesinin önemli olduğunu söylüyor."

Zandra gözlerini kapatırken parmakları sandalyesinin kenarlarını kavradı. Bunca yıldan sonra kendisinden ne istiyor olabilirdi ki bu adam?

"Zandra?" diye ısrar etti Christine. "Ona gitmesini söyleyeyim mi?"

Ona cehenneme, ait olduğu yere gitmesini söylersen daha iyi olur aslında, diye düşündü Zandra kara kara.

"Yok," dedi Zandra pes ederek, sıkı sıkı dişlerinin arasından. "Ofisime buyur et."

Sıkı sıkı kavradığı sandalyeyi bırakarak yavaş, derin bir nefes aldı ve geçmişiyile yüzleşmeye hazırlandı.

Birkaç saniye sonra Landis Kennedy, sanki orada olmaya, hayatına burnunu sokmaya yerden göğe kadar hakkı varmış gibi ağır ve rahat adımlarla ofisin kapısından içeri girdi.

Üzerinde özel dikilmiş, pahalı görünümlü bir takım elbise vardı ve kısa siyah saçları şakaklarında yer yer grileşmişti. Koyu renk kurnaz gözleri ve köşeli çenesiyle yüzü geniş ve yakışıklıydı.

Zandra'nın hatırladığından daha kısa görünüyordu; çocukluk kâbuslarındaki devasa canavarla alakası yoktu. Ama o bir canavardı ve hep öyle kalacaktı.

Zandra onu karşılamak için bilerek ayağa kalkmayınca o da davet beklemeden oturdu ve bacak bacak üzerine attı. Pantolonu jilet gibi ütülenmiş, koyu renkli İtalyan ayakkabıları ise ılık ılık boyanmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Zandra soğuk bir sesle.

Adam ona bütün vücudunu geren, azarlıcasına bir gülümsemeyle baktı.

"Uzun zamandır görüşmediği babasını böyle mi karşılar insan?"

Bu kelime Zandra'nın midesine saplanıp kaldı. *Baba*. Landis Kennedy baba olmaktan ne anlardı ki? On altı yaşına gelip büyükannesinin yanına taşındığı güne kadar Zandra'nın bütün hayatına dehşet saçmıştı. Zandra onu en son on sene önce annesinin cenazesinde görmüş, törenin ardından ona hayatından uzak durmasını söylemişti. Yıllar sonra sosyetik bir dulla yaptığı gösterişli düğünü boykot etmiş, şehir konseyi üyesi seçildiğinde ise yemin töreni davetiyesini yırtıp atmıştı.

"Neden buraya geldin?"

Landis'in gözleri onun buz gibi bakışlarını buldu ve bir süre yüzünde gezindikten sonra başka tarafa baktı. Çenesinde bir kas gerildi.

"Aynı annene benziyorsun." Bir suçlamaydı bu. Acı bir yakınma.

Zandra acı dolu anıları uzakta tutmak için mücadele ederken yüksek sesle yutkundu. "Soruma hâlâ cevap vermedin."

Landis'in gözleri gayet zevkli döşenmiş olan odada gezindikten sonra tekrar ona döndü. "Öncelikle, sana Chicago'nun belediye başkanlığına adaylığımı koyma kararımı haber vermek istedim."

Zandra sandalyesinde arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne atarken ne herhangi bir tebrik sundu ne de teşvik edici bir şey söyledi.

"Adaylığımı ilan ettiğimde," diye sürdürdü Landis sözlerini. "Medya ve rakiplerim hayatımı en ince detayına kadar didikleyip duracak. Dolabımda kampanyama ket vuracak herhangi bir kirli çamaşır olmasına izin verme lüksüm yok. İşte bu yüzden sana ve senin şu -" Landis bir an sustu ve dudakları hoşnutsuzlukla gerildi. " - genelevine geldim."

Zandra alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Eskort ajansından mı bahsediyorsun?"

Landis sırıttı. "Sen öyle demeyi tercih ediyorsan, öyle olsun. Mesele şu ki, insanlar senin benim kızım olduğunu öğrendiklerinde senin iş kolun benim kampanyama ket vuracak. Ben de buraya bu yüzden geldim." Landis onun gözlerine baktı. "Ajansını başka bir eyalete taşımanı istiyorum."

Zandra gözünü bile kırpmadı. "Olmaz."

Landis kaşlarını çattı. "Lafımı dinle -"

"Gerekmez. Söylediğini yapmamın imkânı yok."

"Sana bir çek yazmaya hazırım -"

"Senin kahrolası paranı istemiyorum," diye yapıştırdı Zandra. "Ben hiçbir yere gitmiyorum; buraya kadar gelmekle vaktini boşa harcamışsın."

Landis'in yüzündeki ifade sertleşirken gözlerine kötü bir parıltı yerleşti. "Benim şehir konseyi üyesi olduğumu unutuyorsun anlaşılan. Yüksek makamlarda arkadaşlarım var. Eyalet vekilinin senin şu genelevini kapattıracak bir soruşturma başlatması için bir telefonum yeter."

"Elinden geleni ardına koyma," diye meydan okudu Zandra. "Hiçbir soruşturmadan endişelenmem çünkü yasal bir yer işlettiğimi biliyorum."

"Fahişe pazarlamak ne zamandan beri yasal oldu?"

Zandra'nın çenesi gerildi. "Ne bana dair bir şey biliyorsun, ne de ajansıma -"

"Öyle çok şey biliyorum ki," diye dudak büktü Landis. "Şoförünle oraya buraya gittiğini, bütün şatafatlı partilerde boy gösterip, zengin ve ünlü insanlarla kaynaştığını gördüm. Sence o insanlar sana hayranlık mı besliyor? Saygı mı duyuyor?" Landis gözlerinde küçümseyici bir bakışla burun kıvrıldı. "Herkes senin girişimci maskesi altına saklanmış pahalı bir fahişeden öte bir şey olmadığını farkında."

Zandra, ona sözlerinin kendisini ne kadar derinden vurduğunu bilme keyfini yaşatmayı reddederek acı bir gülüş koyuverdi. "Sen sosyetenin arasına kocasını daha

birkaç gün önce gömmüş bir vârisi baştan çıkartarak sızmışken, *bana* saygınlık konusunda nutuk çekmeye kalkışacak yüzün olduğuna inanamıyorum. Hayatımı böyle kazanmamı onaylamıyor olabilirsin ama hiç değilse *ben* sahip olduğum her şeyi kendim kazandım. Bu odada bir fahişe varsa bana kalırsa o da –”

Landis sandalyesinden fırlayarak yumruğunu onun masasına indirdi.

Bir anda aradan geçen yıllar buharlaşıp uçarak Zandra'yı mutfağın eşiğine çömelmiş halde babasının hıçkırın anesini yumruklayıp tekmelemesini seyreden, korku dolu o küçük kıza dönüştürdü.

“*Seni küçük nankör kaltak,*” diye hırıldadı Landis, yüzü nefret ve öfkeyle çarpılarak. “*Sen kendini ne sanıyorsun? Sahip olduğun her şey için dizlerinin üzerine çöküp bana teşekkür etmen gerekir. O anne müsveddesi kadın bir zahmet ayaklarını yere basıp, evi çekip çeviremezken ben sana bakmak için canımı dışıma takarak çalıştım. Sen ve o kahrolası kadın hayatımın en iyi yıllarını benden çaldınız! Onun yaptığı tek doğru hareket de boyuna o kemeri dolayıp kendisini asmak oldu.*”

Zandra nefesini tuttu. Karnından boğazına doğru alev alev öfke yükselirken ayağa fırlayarak bağırdı. “*Seni piç! Ofisimden hemen çık ve sakın bir daha gelme, yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni gebertirim!*”

Landis dudak büktü. “*Senin boş tehditlerin beni korutamaz, küçük kız.*”

O masanın arkasına doğru tehditkârca bir adım atarken, Zandra en üstteki çekmeceyi açarak içinden Remy'nin hediyesi olan inci kabızlı tabancayı aldı.

Kısılan gözlerinde ölümcül bir vaatle silahı babasının suratına doğrulttuğunda Landis'in beti benzi attı.

"Bu sana boş tehdit gibi mi geldi?"

Landis gözlerini ona dikerek gergince dudaklarını yaladı. "Kahrolası annen kadar kafayı yemiş olduğunu biliyordum zaten."

"Sıkıyorsa bir adım daha at," diye uyardı Zandra, nam-luyu onun göğsüne indirerek. "Kalbini un ufak ederim. Sende öyle bir şey varsa tabii."

Landis bir an için tereddütte kaldı ve sonra titreyen parmağını ona uzattı. "Bu iş burada bitmedi," diye yemin etti, arkasını dönüp odadan dışarı fırlarken.

Zandra kalbi küt küt atarak göğsüne çarparken orada öylece kalakaldı.

Uzaktan parke zemine hızlı hızlı vuran yüksek topukların sesini duydu ve resepsiyon görevlisi eşikte belirdi. Zandra'nın elindeki silahı görünce kahverengi gözleri panikle büyüdü.

"Aman Tanrım, Zandra. Sen iyi misin?"

Zandra başıyla onayladı. "Bana bir dakika ver, o kadar."

"Telefon açayım mı, Rem--"

"Hayır," dedi Zandra, kesin bir sesle. "Hiç kimseyi arama. Kapıyı kapatsan yeter."

Christine onu endişeli bakışlarla süzerek kaşlarını çatı. Sonra kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Zandra yavaşça, parmaklarını birer birer açarak tabancanın kabzasını bıraktı ve sonra onu masaya koyarak geriye doğru bir adım attı. Sırtı pencereye çarpana kadar gerilemeyi sürdürdü.

MAUREEN SMITH

O anda karın boşluğunun derinlerinde başlayan sarsıntılar bütün vücuduna yayılarak baştan aşağı tir tir titremesine yol açtı.

Zandra gözlerini yumarak kollarını karnına doladı ve başını eğerek kaybettiği annesi ve bir daha asla geri gelmeyecek olan masumiyeti için usul usul ağlamaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Remy, gösterişli MTT Turbine'inin tepesinde pazartesi sabahına özgü trafiğin arasından West Grand Caddesi'ni hızla geçip gitti. Altındaki güçlü motoru öyle deli dolu kullanıyordu ki, Zandra arkasında oturuyor olsa ona küfürler yağdırıp, avaz avaz bağırdı.

Remy bu düşünce karşısında sırtıtmaktan kendisini alamadı. O gün Zandra'yla buluşup öğle yemeği yemek için sabırsızlanıyordu. Hatta şansı varsa yemeği boş verip, birbirlerinin tadını çıkarabilirlerdi.

Bir sonraki trafik ışığına vardığında köşeyi aniden döndü ve ardı ardına depoların sıralandığı dar sokağı hızla geçti. Chicago'nun üretim bölgesiydi burası; West Loop'u ışıldatan nezhleştirme girişimlerinin uğramadığı bir alan...

Remy bloğun sonunda yer alan, dışarıdan ne olduğu belirsiz tuğla binanın önüne varınca yavaşlayarak yeraltındaki garaja giden rampaya döndü. Motoru güvenlik kapısına çekerek retinasının taranması için kaskının önünü kaldırdı.

Metal garaj kapıları açılırken konuşma panelinden buğulu bir kadın sesi yükseldi. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Brand. Sizi özledik."

"Teşekkürler, Magna," diye mırıldandı Remy, seven bir gülümsemeyle. Ardından garaja girdi. Motorunu kendisine ayrılan yere park edip kontağı kapattı, kaskını çıkardı ve yere atladı. Asansöre yürürken güvenlik görevlisi onun için düğmeye basarak, "Günaydın, efendim. Evinize hoş geldiniz," dedi saygılı bir sesle.

"Teşekkürler, Erwin," dedi Remy, adamın omzunu sıvazlayarak. "Evde olmak güzel."

Gerçi Zandra'yla cennette baş başa bir hafta daha geçirsem şikayet etmezdim ya, neyse.

Remy asansöre binerken kendi kendine gülümsedi.

Kapılar arkasında kapandığında, düşünceleri hükümete, askeriyeye ve kurumsal sektör kuruluşlarına özel koruma ve araştırma hizmetleri sağlayan küresel çapta milyonlarca dolarlık bir şirket konumundaki Brand Güvenlik Çözümleri'nin başkanı olarak önünde uzanan yoğun güne kaydı. Bugünkü çalışma programında yeni sözleşmelerle sonuçlanmasını umduğu bir dizi toplantı ve müzakere yer alıyordu.

En üst kata vardığında, asistanının Bluetooth kulaklığını takmış, elinde buharı tüten bir fincan sade kahveyle kendisini beklediğini gördü. Remy asansörden iner inmez kadın fincanı ona uzattı.

Yirmilerinin sonundaki Mona Fay Yancy'nin daima sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptığı koyu renk saçları, köşeli omuzları ve çocuk doğurmuşçasına geniş kalçaları vardı. Gerçi henüz çocuk yapacak kadar aklını çelmeyi

başarabilmiş bir adamla tanışmamış olduğuna yeminler edip duruyordu. Sert ve pratik tavırlarıyla Remy'nin bütün çiğneyen, eğlence olsun diye birbirlerinin hassas yerlerine tekme indiren askeri eğitmenlerinin göğsünü kabartacak bir Güneyli kızdı. Remy'nin rayından çıkmasını önüyor, işleri çekip çeviriyor ve aptallıklarla uğraşmak zorunda kalmıyordu.

"Günaydın, patron. Sizi tekrar görmek güzel." Ona pek adeti olmadığı üzere hafifçe gülümsedi ve gözleri asker botlarına takıldığında o gülümseme de bir anda solup gitti. "Yüce Tanrım, *ne* giydiniz siz böyle?"

Remy sırtarak kahvesinden bir yudum aldı. "Bugün Turbine'le geldim."

"İyi de niye?" diye bilmek istedi Mona, patronu uzun ve sert adımlarla lobiyi geçerken onun hızına ayak uydurmaya çalışarak. "Bugün büyük bir ilaç şirketinin üst düzey yöneticileriyle toplantınız var. Armani takım elbise-nin altına *asker botlarıyla* giyemezsiniz ya."

"İyi de..." diye düzeltti Remy. "Onlar bana geliyor. Dolayısıyla ne giydiğimden onlara ne? Bana sunduğum hizmetler için geliyorlar, moda anlayışım için değil."

"Şu yerinde yeller esen hani," diye mırıldandı Mona kendi kendisine.

"Duymadım sanma."

"Günaydın, Bay Brand. Sizi özledik."

Remy gülümseyerek gelecekte gelmiş gibi görünen cam masanın arkasında telefona bakan genç, çekici resepsiyon görevlisine gülümsedi.

Eski deponun dış görünümü bloktaki diğer depolar-dan farksız olmasına rağmen iç mekan açıkta duran çelik

kirişler, şık deri mobilyalar ve ıslıl ıslıl parıldayan siyah granit döşemelere dikkat çekici bir zıtlık teşkil eden buz beyazı duvarlarla ultramodern bir tasarıma sahipti. Askerlikten gelme biri olarak Remy aslında sade ve işlevsel bir şeyleri tercih ederdi ama Zandra'yı boş depoya getirip etrafı gezdirdiğinde Zandra burada o kadar büyük bir potansiyel görmüştü ki, Remy'ye iç mekanı yenilemek için kendisinin dekoratör arkadaşlarından birini tutması için ısrar etmişti. Remy sonuçtan memnun olmuştu ama olmasaydı bile sırf Zandra'nın sevinç içinde odadan odaya koşturup, her gördüğü şeyle kendinden geçmesi bile ona yeterdi.

Remy yanında Mona ile ofisine yürürken dövme, sert görünüşlü iki eski deniz piyadesiyle karşılaştılar. Birinin sarı saçları Kızılderili gibi kenarları kazınarak sadece ortada bırakılmışken, diğerrinin uzun rastaları vardı. Güçlü kuvvetli elleri mutfaktan aşırıdıkları pudra şekerli çörekler ve kahve fincanlarıyla doluydu.

İkisi Remy'ye başlarını sallayarak selam verdiler. "N'aber Şef?"

"Beyler. Nasıl gidiyor?"

"Abu Dabi'deki şu görev hakkında sizinle konuşmamız lazım."

"Onu sonraya bırakacaksınız artık," diye araya girdi Mona, daha Remy ağzını bile açmadan. "Bütün gün önemli toplantılar var. Oysa siz Abu Dabi'ye ta çarşamba günü gidiyorsunuz."

Adamlar yanlarından geçerken Remy onlara on dakika içinde müsait olacağını anlatmak için çaktırmadan kaş göz işareti yapmaya çalıştı.

“İyi denemeydi,” diye söylendi, gözünden hiçbir şey kaçmayan Mona. “Ama hiç sanmıyorum.”

Adamlar gülerek başlarını iki yana sallamakla yetindiler.

“Sonra bakarız, Şef.”

Remy ile Mona ofise vardıklarında, Remy siyah granit masasına ilerleyerek kocaman deri sandalyesine oturdu ve kahvesini içerken ayaklarını masaya yasladı.

Mona bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Birileri bu sabah epey rahat takılıyor.”

Remy sırttı. “Karayipler’de eğlence ve güneş dolu beş gün sende de aynı etkiyi yaratır. Bir ara denemelisin.”

“Ben tatile gitsem burası kontrolden çıkar,” diye homurdandı Mona.

“Muhtemelen ama bu seni gitmekten alıkoymamalı.”

Mona burun kıvrırdı. “Giderim ama bugünlerde olmaz. İşler çok yoğun.” Bu sözleri son iki yıldır tekrarlıyordu zaten. “Neyse, Hospira İlaç’a aşına olduğunuzu biliyorum ama saat dokuzdaki toplantınızdan önce incelemeniz için birtakım notlar hazırladım.”

“Teşekkürler, Mona. Ah, dur; sana bir şey getirmiştım.”

Mona merakla Remy’nin cebine uzanarak ince bir zarf çıkarıp, zarfı kendisine uzatışını seyretti.

Zarfı açıp içindekini gördüğünde gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Yüce Tanrım. Bunlar *St.Lucia*’ya uçak biletleri mi?”

“Evet. Biri sana, diğeri de annene veya artık kimi götürmek istersen ona. Otelde konaklamanız çoktan ayarlandı.”

“Bu çok aşırı olmuş. Ben kabul –”

“Evet, edebilirsin. Üstelik pek fazla seçme şansın da yok. O hafta senin binaya girişini engelliyorum –”

“Ne?”

“ – Böylece evde oturmaktansa kışını kaldırıp St. Lucia’ya gider ve doğum gününün tadını çıkarırsın.”

Mona ona bir an kötü kötü baktı ve sonra elindeki uçak biletlerini inceledi. Remy, onun gülümsememeye çalışırken dudaklarının kenarlarının kıpırdandığını gördü.

“Bana normal insanlar gibi bir hediyelik eşya getirseydiniz olmaz mıydı?”

“Sen normal bir kız gibi sevinçle bağırırsan, hoplayıp zıplasan olmaz mı?”

Mona bir saniyeliğine de olsa gülümsemesine engel olamadı.

Hızla boğazını temizleyerek omuzlarını doğrulttu ve Remy’ye sert bir bakış attı. “Sizin hazırlanmanız gereken bir toplantınız var, benim de yapacak işlerim.”

“Hay hay, efendim,” diye takıldı Remy, onun topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerlemesini seyrederken.

Mona eşiğe varınca bir an durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Yüzündeki ifade yumuşamıştı. “Teşekkürler.”

Remy gülümsedi. “Lafı bile olmaz, ufaklık.”

Mona gittikten sonra Remy boş kahve fincanını bırakıp bacaklarını masadan indirdi ve sandalyesinden kalkarak pencerenin başına gitti. Bacaklarını ayırıp ellerini arkasında kavuşturarak kendisinden emin bir duruşla dışarıdaki sanayi bölgesini seyretti.

Deniz komandosuyken yapılan operasyonlarda, kıyıda köşede kalıp, hiç beklenilmediği yerlerden düşmana saldırır

ve düşmanı karşılık veremeden ortadan kaybolurdu. Yeni şirketi için uygun bir yer ararken de aynı düşünce tarzını benimsemiş, varlığını dünyaya ilan etmeyecek bir yer peşine düşmüştü. Depoların olduğu bölgeyi üzerine bir perde çektiği için seçmişti; zira firmasında milyon dolarlar değerindeki ileri teknoloji ekipmanlar ve askeri uygulamalarla programlanmış bilgisayar sistemleri mevcuttu.

Remy bir an gözlerini yumdu ve aklı üç yıl öncesine kaydı.

Deniz Kuvvetleri'nden atıldıktan sonra sivil hayata uyum sağlamakta çok zorlanmıştı. Dokuz yılı Deniz Kuvvetleri'nin Üçüncü Timi'nin bir üyesi olarak geçmişti ve bunun her anma kendisini adamıştı. Daima canı isteyince emekli olacağını ummuştu ama tehlikeli bir muharebe görevinde emre itaatsizliği onu Pentagon'daki bürokratların hedefi haline getirmiş, Remy kışına tekme yemişti.

Donanmadan atılmasını izleyen aylar boyunca kendisini başıboş, öfkeli ve sıkkın hissetmişti. Somurtkan biri olmuş, kendisini ailesinden ve arkadaşlarından çekmişti. Buz gibi kış gecelerinde kendisini sık sık dışarı atarak kafasında gördüklerinin ve yaşadıklarının anılarıyla saatlerce sokakları arşınlar olmuştu.

Bir gün Roderick'le öğle yemeği yerlerken, ikiz kardeşi ona son ve kesin bir uyarıda bulunmuştu: Ya kendisine yeni bir amaç bulacaktı ya da herkesi onun dur durak bilmeden kendisini mahvetmesini seyretme zorunluluğundan kurtarmak için başını alıp cehennemin dibine gidecekti.

Roderick'in sert sevgi anlayışı, tam da Remy'nin ihtiyacı olan şeydi. Daha o gün, Brand Güvenlik Çözümleri fikri ortaya çıkmıştı.

Remy bir Donanma Komandosu olarak ülkesine hizmet etmeyi her zaman özleyecek olmasına rağmen, kendi şirketini yönetmekten ve hiç kimseye hesap vermek zorunda olmamaktan da keyif alıyordu.

Neredeyse hiç kimseye yani...

Kapısı aniden çalınınca Remy arkasını dönerek Mona'ya neden saat dokuzdaki toplantısına hazırlanmak yerine pencerenin önünde, düşüncelere dalıp gittiğini açıklamaya hazırlandı. Ama eşikte asistanının arkasında duran adamı görünce sözleri boğazında takılıp kaldı.

Yarbay Sam Keegan.

Sanki Remy'nin daldığı anılardan çıkıp gelmiş gibiydi.

Mona biraz dertli görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, patron, ama bir ziyaretçiniz var."

"Yok daha neler." Girdiği şokun etkisinden kurtulan Remy masanın arkasından çıkarak eski birlik komutanını karşılamak için kapıya doğru ilerledi. "Sizi görmek ne güzel, efendim."

"Seni de öyle, Teğmen Brand," dedi Keegan, güçlü parmaklarıyla Remy'nin elini kavrayıp sertçe sıkarak. "İyi görünüyorsun, evlat. Görünüşe göre hâlâ sıyırmamışsın."

"Kafayı mı, yoksa..."

İkisi aralarındaki bu eski şakaya güldüler.

"Ofisinize böyle paldır küldür girdiğim için özür dilerim," dedi Mona. "Ama Bay Keegan resepsiyonda bekleyemeyecek kadar sabırsızdı."

Remy sırtıttı. "Hiç şaşırmadım."

Sam Keegan uzun boylu ve gürbüzdü, delici yeşil gözlere ve bir savaş gazisi olmanın verdiği dik duruşa

sahipti. İki sene önce donanmadan emekli olmadan evvel Donanma Üçüncü Tim'in askerlerinin hem korktuğu, hem de saygı duyduğu dişli, otoriter bir lider olarak nam salmıştı. Kendisi de bir Chicagolu olarak, Tim'e katıldığı günden donanmadan kovulduğu ana dek Remy'ye akıl hocalığı yapmış, Remy'nin sonsuz sadakat ve saygısını kazanmıştı.

"Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir," dedi Keegan.

"Aslına bakarsanız -"

"Hem de hiç," diye Mona'nın lafını kesti Remy. Başıyla masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen buyurun."

Yarbay kendisine gösterilen sandalyeye yürürken Mona, Remy'ye saat dokuzdaki toplantısını hatırlatmak için saatini işaret etti. Remy başıyla onaylayarak kapıyı onun yüzüne kapattı.

Remy masasının arkasına geçip otururken, "Bayağı çetin ceviz, ha? Askerlikten çıkma mı?" dedi Keegan içneleyici bir mizahla.

Remy güldü. "İnanmazsınız ama hayır."

"Yazık. Sıkı bir eğitim çavuşu olurmuş."

"Biliyorum. Sam Amca'nın kaybı, benim kazancım."

Keegan bir kahkaha koyuverdi.

Çelik grisi saçları askerdeki gibi sifıra yakın değildi ama halen özenle taranmış vaziyetteydi. Deniz mavisinin kendisine verdiği otorite havasından hiç eksik kalmayan iyi dikilmiş, kömür karası bir takım elbise giymişti.

"Sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim, efendim," dedi Remy tekrar. "Bayan Keegan nasıl?"

"Harika. Arkadaşları ve ailesinin yanında olduğu için halinden çok memnun. Ayrıca daha geçen gün en büyük kızımızın ilk çocuğunu beklediğini öğrendik."

"Ne güzel," dedi Remy sıcak bir sesle. "Tebrikler."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Keegan, gururla ışıltı-yarak. "Senin ailen nasıl?"

"Herkes gayet iyi."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Keegan bakış-larını ofiste gezdirdi. "Burayı epey bir şeye benzetmişsin. Çok etkilendim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Remy, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Timde olmakla aynı şey değil ama şimdilik idare ediyorum."

Keegan burun kıvırdı. "Kimi kandırıyorsun sen? Bir yanda sen, diğer yanda milyarder kardeşin Roderick. Royce ile River'dan bahsetmiyorum bile. Sağda solda Brandlerin çocuklarının çok geçmeden Rüzgarlı Şehrin* başına geç-ceği lafları dolaşıyor."

Remy alaycı bir şekilde güldü. "Ondan haberim yok. Hem şehrin başına geçmek demişken, Belediye Başkanı Norwood'un ofisinde işler nasıl?"

"İyi, iyi." Keegan askerlikten emekli olduktan sonra Chicago'daki evine dönmüş ve politikaya atılarak be-le-diye başkanının güvenilir başdanışmanı olmuştu. "Ye-niden seçilme kampanyasına hazırlanıyoruz, o yüzden

* Ç.N.: Amerikalıların Chicago'ya verdiği bir isim

etrafı gözleyip diğer adayların güçlü ve zayıf yanlarını değerlendiriyorum.”

Remy başıyla onayladı. Elbette Keegan politikaya da bir muharebe görevine hazırlanmış gibi yaklaşacaktı. Bir saldırı stratejisi planlamadan önce düşmana dair istihbarat toplayacak, haritaları ve krokileri inceleyecek, gerekli keşifleri yapacaktı.

“Bana Lendis Kennedy hakkında ne anlatabilirsin peki?”

Remy, yıllardır duymadığı bu ismin konuşmalarında geçmesi üzerine midesi kasılırken kaşlarını çattı. “Belediye başkanlığına aday mı olmuş?” diye sordu, Keegan’ın sorusuna soruyla karşılık vererek.

“Her an hodri meydan demesi bekleniyor,” diye yanıtladı Keegan. “Şu ana dek bizde en çok endişe uyandıran kişi de o. Finansal kaynakları sağlam ve şehir konseyi üyesi olarak toplumda belli bir yeri var. Güney Yakası’ndaki kilise önderleriyle samimi olup, siyahilerin oylarının da peşine düştü. Hatta geçen seneki tüm o şehir bütçesi fiyaskosunun ardından belediye başkanına bozulan taşıma işçilerinin bile desteğini aldı.”

Zandra’nın uzun zamandır görmediği babasının şehrin bir sonraki belediye başkanı olması fikri karşısında Remy’nin kaşları daha da çatıldı. Remy genellikle politikacıların fırsatçı ve yalaka tipler olduğunu düşünmesine rağmen, Landis Kennedy bunun çok ötesinde nefret uyandırıcıydı. Karısına ve kızına yıllarca eziyet etmiş, Zandra’nın çocukluğunu elinden almış, erkeklere ilişkin algısını yerle bir etmiş sadist, şerefsizin tekiydi. Remy’nin en hiddetli fantezilerinde Kennedy’yi karanlık bir ara sokakta sıkıştırarak KA-BAR bıçağını adamın boğazına dayamak vardı. Öyle yavaş hareket edecekti ki, o pislik son

nefesini vermeden evvel Remy'nin gözlerinde kendi ölüm fermanını görecekti.

Evet, o heriften bu kadar nefret ediyordu işte.

"Anladığımı kadarıyla bu adama günahını bile vermezsin," dedi Keegan onun yüzünde gezinen duyguları seyrederken.

"Landis Kennedy'dense Usame bin Ladin'e oy veririm, o derece," diye mırıldandı Remy, karanlık bir ifadeyle.

"Anladım." Keegan anlayışlı bir ifadeyle onu süzdü. "Bu garezinin Kennedy'nin kızıyla uzun yıllardır süren arkadaşlığıyla bir alakası yoktur, değil mi?"

Remy birkaç saniye boyunca Keegan'a baktı ve sonra sandalyesinde doğrularak çok alçak bir sesle sordu. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

İki adam gözlerini birbirine dikerken aralarındaki havada bir gerginlik dolaştı.

Bakışlarını ilk kaçıran Keegan oldu. "Bugün buraya gelmemin sebebi, sana belediye başkanının Zandra Kennedy'den haberdar olduğunu ve onun eskort ajansını babasına karşı kullanmayı planladığını söylemekti," dedi dudakları incecik bir çizgiye dönüşürken.

Remy kaşlarını çatı. "İyi de, çok saçma bu. Zandra'nın o ihtiyaçlarla bir ilgisi yok ki. On yıldır ne görüştükleri var, ne de konuştukları."

Keegan tatsız bir kahkaha koyuverdi. "Söz konusu politika olunca, böyle şeyler ne zaman fark etmiş ki? Obama'yı yasadışı göçmen olan teyzesini kullanarak nasıl bastırmaya çalıştıklarına baksana. O zavallı kadını hiç tanımıyor olması bir şey değiştirmedir. Kadın kolay hedefti, Zandra Kennedy de öyle."

Remy, karnı bir anda dehşetle kasılırken dişlerini sıktı. İsteddiği en son şey Zandra'nın iyi itibarının Chicago'daki politik bataklıkla sürüklenmesiydi. Babasının kampanyasının rakipleri ve medya ona aç kurtlar gibi saldırarak, onu Heidi Fleiss ve D.C. Madam gibi bayağı medya spotlarının önüne atacaktı.

"Belediye başkanı, Zandra'nın eskortlarının fahişeliğe bulaşıp bulaşmadığını öğrenmek için özel dedektif tutmamı istiyor," diye açıkladı Keegan. "Kennedy'nin adaylığını baltalayacak kesin kanıt bulmak istiyor. Bu yüzden sana geldim işte."

Remy ona düşmanca bir bakış attı. "Eğer Zandra'nın arkasından iş çevirip ajansını araştıracağımı düşünüyor-sanız," diye homurdandı. "Tekrar düşünün derim."

Keegan ona dik dik baktı. "Eğer sen beni reddedersen, Norwood başka bir şirketle *anlaşacak*. Herhangi bir yasadışı durumun açığa çıkmayacağını garanti edebilir misin?"

Remy, Roderick ile Lena'nın nasıl tanıştığını hatırlayarak kaşlarını çatı. Lena da Zandra'nın eskortlarından biriydi ve daha ilk buluşmalarında Roderick'le yatmıştı. Nihayetinde birbirlerine deliler gibi âşık olup, evlenmiş olsalar da, onların ilişkisi Zandra'nın kızlarının kuralları çiğnemesinin mümkün olduğunu gösteriyordu.

"Sana Zandra'yı potansiyel bir skandaldan koruma fırsatı veriyorum," diye sözlerini sürdürdü Keegan. "Eğer onun ajansını araştırıp herhangi bir kabahati ortaya çıkarırsan, onu çok geç olmadan işleri düzeltmesi için uyabilirsin. Ama bunu usulünce yapman gerek, Brand," diye ekledi, sert bir sesle. "Araştırmayı ona çitlatamazsın. Meşru sonuçlar elde etmen gerekiyor – iyi de olsa, kötü

de. Gerçeği ört bas etmek ancak uzun vadede Zandra'nın zarar görmesine yol açar."

Remy'nin midesindeki düğüm daha da sıkıştı. Keegan'ın haklı olduğunun farkındaydı ama kahretsin, Zandra'nın arkasından iş çevirip ajansını araştırma fikrinden *nefret etmişti*. Bu aralarındaki güveni hiçe saymak demekti ve Zandra bunu öğrenirse onu asla bağışlamazdı.

"Bunu yapamam," dedi kesin bir sesle.

Keegan kaşlarını çattı. "Brand –"

"Eğer araştırmam eskortlarının müşterilerle seks yaptığını ortaya koyarsa o zaman ne olacak? Siz belediye başkanma bilgi vereceksiniz, o bunu halka duyuracak ve bu olayın yankılarının ceremesini Zandra çekecek." Remy başını iki yana salladı. "Bunu ona yapamam."

Keegan adamın gözlerine baktı. "Ona zarar verecek herhangi bir bilgiyi Norwood'a taşımayacağıma söz veriyorum."

Remy kafası karışarak kaşlarını çattı. "O zaman bütün bunların amacı ne ki?"

"Belediye başkanının gözünü boyamak için. Bir şeyi gözüne kestirdi mi, ona hedef şaşırtmak imkânsızdır." Keegan'ın yüzündeki ifade yumuşadı. "Bak, evlat, Zandra Kennedy'nin senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum. Evinden ne zaman bahsetsen, onun ismi aile fertlerinin kadar sık geçerdi – hatta bazen daha bile çok. Onun başına bela sarmak gibi bir isteğim yok ama belediye başkanı onun ajansını araştırması için başka bir şirketle anlaşırса, tüm iş yatar. İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki, diğer adayları o yola girmekten alıkoyacak bir şey yok.

Ben senin yerinde olsam, düşmanın bana karşı ne tür bir koz kullanabileceğini bilmek isterdim.”

Remy bir an gözlerini yarıbayır kararlı bakışlarına dikti ve sonra ayağa kalkıp ağır adımlarla pencerenin başına yürüdü. Bir elini yüzünde gezdirerek top sakalının kısa kıllarını çekiştirdi.

Arkasında, Keegan sandalyeden kalkarken derinin hafifçe gıcırdadığını duydu. “Omuzlarına bir yük bindirdiğimin farkındayım; o yüzden sana bu akşama kadar bana dönüp kararını bildirmen için zaman vereceğim.”

Remy gergin bir şekilde başıyla onayladı.

Keegan yalnızca Remy’nin hayal edebileceği en iyi akıl hocalarından biri olmakla kalmamıştı. İşler sarpa sardığında Remy için kendisini riske atmaktan çekinmemiş ve onun donanmadan onur kırıcı bir şekilde uzaklaştırılmasını engellemek için müdahalede bulunmuştu. Şimdiyse yine onun için elini taşın altına koyuyordu.

Remy pencereden ofise doğru döndü. “Efendim.”

Keegan kapıda durarak ona baktı.

“Bu konuyu bana açtığınız için teşekkür ederim. Nihayetinde böyle bir zorunluluğunuz yoktu. Başka bir şirkete de gidebilirdiniz, benim ise hiçbir şeyden haberim olmazdı. Bunun için size gerçekten minnettarım.” Remy’nin dudakları kederli bir ifadeyle kıvrıldı. “Elbette eğer ben bu işe bulaşırsam ve Zandra bunu öğrenirse, benimle bir daha asla konuşmaz.”

Keegan ona halden anlar bir gülümsemeyle baktı. “Gerkiyorsa hile yap,” dedi, eski bir Deniz Komandosu deneyişinden alıntı yaparak. “Ama sakın yakalanma.”

ALTINCI BÖLÜM

Landis Kennedy'nin beklenmedik ziyareti, Zandra'yı çok sarsmış ve bütün gün bu halini üzerinden atamamıştı.

O akşam ofisten evine dönerken, içi öfkeyle kaynayıp, gözleri dolu dolu olana kadar kafasında bu acı verici yüzleşmeyi tekrar tekrar yaşıadı.

Aradan bunca yıl geçtikten, üstelik travmatik geçmişini geride bırakmak için bunca şey yaptıktan sonra, Zandra babasının zalimliği ve nefretine karşı başışıklık kazanmış olmalıydı. Ama kazanmamıştı işte. Üstelik içinden bir ses, hiçbir zaman da kazanamayacağını söylüyordu.

Zandra gözlerini kapatarak anıların kendisini sarıp sarmalayıarak içlerine çekmesine izin verdi.

On beş yıl önce kendi döneminin birincisi olarak liseden mezun olduğunda, istediğı üniversite veya koleje gidebilecek durumdaydı. Evden mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlı olduğundan, İngiltere'de bulunan Oxford Üniversitesi'ne kayıt yaptıırarak herkesi şaşırtmıştı. Ev masraflarından kısıabilmek için Oxford'a Londra'dan gidip geliyordu. Burada başka iki öğrenciyle paylaştığı ucuz bir dairede kalıyordu. Ekonomi okumaya başlamış ve sonraki

dört yılı bir yandan kendisini derslerine verirken, diğer yandan okul harcını ödeyebilmek için olmadık işlerde çalışarak geçirmişti. Yurt dışında yaşamayı seviyordu ve her yaz sırf kötü muamele gördüğü evliliğinde sıkışıp kalmış olan annesine bakmak için eve dönüyordu. Zandra, Autumn Kennedy'ye kocasını terk etmesi, oradan kaçıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapması için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Autumn kalmakta ısrar ediyordu. Başka bir şey yapma fikri onu korkutuyordu. Annesi öldükten sonra, Landis'e daha da fazla tutunur olmuştu.

Ama Zandra Oxford'dan mezun olduğunda Autumn yanında bunlarla uğraşmak istemeyen kocası olmadan okyanusu aşıp gelmişti. Mezuniyet töreninin ardından Zandra ile ikisi öğle yemeğinde kutlama yapmışlardı. Autumn'un yüzünde huzuru bulmuş insanlara özgü dingin bir ışıltı vardı. Ölümünden yıllar sonra bile Zandra'nın peşini bırakmayan bir anıydı bu.

Zandra lisansüstü eğitimi için Oxford'da kalma kararından bahsettiğinde Autumn masanın üzerinden uzanıp Zandra'nın elini avuçlarına almış, onu ne kadar sevdiğini ve onunla nasıl gururlandığını söylemişti. Zandra bunları zaten biliyordu ama o gün tekrar duymak, onun için dünyalara bedeldi.

Tatlıdan sonra Autumn ona içini dökmüş ve doku-naklı bir şekilde Paris'te bir sanatçı hayatı yaşayarak o şehrin güzelliği ve romantizminden ilham alan başyapıtlar çizme hayallerinden bahsetmişti.

Sonraki yedi gün boyunca Zandra ile ikisi Paris'te kendilerini kaybetmişlerdi. Müzelere gitmişler, uzun yürüyüşlere çıkmışlar, şirin kaldırım kafelerinde kahvelerini yudumlamışlar, insanların kalabalık caddelerde koşturmalarını

seyrederken cr me br l elerinin üzerindeki  ekerli kabuğu k rmanın basit mutluluğunu ya am lardı.

Ve Autumn gönlünden ge ti ince resim yapm  tı.  ar ıdaki insanları, bir buti in vitrininde asılı duran kırmızı elbiseyi, Sen Nehri'ne bakan köprüyü resmetmi ti.

Bir de fırcasını sessizce tuvale sürterken yüzünde hafif bir gülümsemeyle Zandra'yı  izmi ti.

Zandra'nın annesini hayattayken son g r   y d  bu.

Autumn eve döndükten kısa bir süre sonra babası Zandra'ya telefon a m  , hayatını sonsuza kadar değiştirmek olan o haberleri vermişti.

Landis duygusuz bir sesle ona, *Annen  ld . Eve gel,* demişti.

Zandra ya ad    a k nlık ve kederden sersemlem   bir halde solu u Chicago'da almış, eve vard  ında annesinin intiharının korkunç ayrıntılarını   renmi ti.

Autumn bir posta çamaşır yıkayıp katladıktan sonra yatak odasındaki dolaba gitmiş ve kocasının kemerlerinden biriyle kendisini asm  tı. Landis o ak am i ten eve döndüğünde onu orada, o halde bulmuştu.

Zandra dald  ı karanlık düşüncelere öylesine g m lm   ti ki,  of r  Norman'm arabayı East Delaware'deki çok katlı lüks binanın önüne çektiğini ve kapısını açmak için indiğini fark etmemişti bile. Cansız bir ifadeyle ona teşekkür ederek iyi geceler diledi. Binaya girip kapıdaki görevliye dalg n bir tavırla başını sallayarak selam verdikten sonra asansöre bindi.

Teras katındaki lüks dairesine girer girmez çantasını ve evrak çantasını bırakıp topuklu ayakkabılarını çıkararak

mutfaktaki şarap deposuna koştu. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Ne kadar çok, o kadar iyi.

Tam bir şişe *merlot* şarabı seçmişti ki, kapı zilinin çaldığını duydu.

Gelenin kim olduğunu merak ederek kaşlarını çatı.

Remy olmasın lütfen, diye dua etti. Duygusal açıdan bu kadar zor geçen bir günün ardından, onun bunaltıcı erksiliğiyle veya kendi içinde uyandırdığı tehlikeli duygularla başa çıkacak hali yoktu.

Gün içerisinde onu arayıp öğle yemeğindeki randevularını iptal etmiş, mazeret olarak da beklenmedik bir görüşmesinin çıktığını söylemişti. Arkasından gelen ağır sessizlik içerisinde Remy'nin şüpheli tavrını ve hoşnutsuzluğunu sezmişti. Ama Remy bahanesini kabul edip daha sonra sonra görüşürüz deyince hem şaşırmış, hem de rahatlamıştı.

Daha sonra'nın bu akşam demek olmadığını umuyordu.

Kapı zili tekrar çaldı.

Zandra içini çekerek tirbuşonu bırakıp, kapıya bakmaya gitti.

Karşısında elinde bir şişe şarapla yeni komşularından birinin dikildiğini görünce şaşırmaktan kendisini alamadı.

Adam gülümseyince yeşil gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Merhaba. Umarım rahatsız etmiyorumdur. Binaya birkaç hafta önce taşındım da, bir ara uğrayıp bir merhaba demek istiyordum. İsmim Colin."

Zandra bir an tereddüt ettikten sonra kendisine uzatılan eli sıktı. "Tanıştığımıza sevindim. Ben de Zandra."

"Biliyorum." Adamun gülümsemesi mahcup bir hal aldı. "Bir sabah seni koşuya çıkarken gördüm ve kapıdaki görevliye ismini sordum. Seni öve öve bitiremedi doğrusu."

"Ah, öyle yapsın diye para veriyorum ona."

Colin sıcak, rahat bir tavırla güldü. Koyu kahverengi saçları ve sporcuları çağrıştıran düzgün fiziğiyle son derece çekici bir erkekti.

Elindeki şişeyi Zandra'ya uzattı. "Bunu sana getirdim."

"Ne kadar düşüncelisin." Zandra şarabı kabul ederken üzerindeki dikkat çekici etikete bir göz attı.

"*Napa Vallet rosé* şarabı. Geçenlerde San Fransisco'ya yaptığım iş seyahatinde bir günümü üzüm bağlarında geçirdim."

Zandra ona gülümsedi. "Hediyene çok memnun oldum ama korkarım beni hazırlıksız yakaladın. Buraya taşınan sensin. Benim sana mahallemize hoş geldin hediyesi getirmem gerekirdi."

Colin'in gözleri parıldadı. "Beni bir kadeh şarap içmek için içeri davet etsen de olur mesela," diye önerdi.

"Olabilir tabii." Zandra onu tartan gözlerle baktı. Genellikle tanımadığı erkekleri evine buyur etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama Colin'in zararsız bir havası vardı. Onu daha önce binada bir iki kez görmüştü ve kendisine gözlerini nasıl diktiğine bakılırsa, her an bir hamle yapacağı belliydi.

Birisiyle vakit geçirmenin sırf aklını o günkü canını sıkan olaylardan uzaklaştırmak için bile olsa, kendisine iyi geleceğine karar veren Zandra kapıyı iyice açtı. "İçeri buyur lütfen."

Colin memnuniyetle gülümseyerek eve girdi.

Zandra kapıyı arkasından kapatırken Colin, bakışlarını geniş oturma odasına gezdirerek cilalı ahşap döşemelere, lüks kartonpiyerlere, evin türlü yerine dağılmış, çeşit çeşit sanat eseri ve fotoğraflardan oluşan koleksiyona, kırmızı, kahverengi ve mavi gibi renkleri olan konforlu kanepeyle koltuklara beğeniyle baktı.

Colin alçak sesle bir ısıklık çaliverdi. "Daha yeni tanıştık gerçi ama dekoratörünün adını almam lazım. Evin muhteşem görünüyor."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Zandra, evine ilk kez gelenlerden bu tepkiyi görmeye alışkındı. "Eski bir arkadaşım. Seni ona yönlendirmekten çok mutlu olurum."

"Harika olur. Hâlâ daireme yerleşmeye uğraşıyorum ama şu an kesinlikle peşine düşülecek bir şey buldum."

"Sevindim. Otursana, ben de bize şarap koyup geleyim."

Zandra kapıya yönelirken Colin evin dekorasyonuna hayran hayran bakmayı kesip, gözlerini onun kalçalarına dikti. Bu da Zandra'nın alışkın olmadığı bir şey sayılmazdı.

Granit tezgâhların uzandığı mutfığa girerek açılmış *merlot* şişesini şarapları sakladığı dolaba geri koydu ve *rosé* şarabını açarak iki kadeh doldurdu.

Oturma odasına döndüğünde Colin'in nefes kesici göl manzarasına bakan sıra sıra pencerelerin önünde durduğunu gördü. Zandra ona elindeki kadehlerden birini uzatırken Colin dönüp sıcacık bir gülümsemeyle baktı.

"Güzel yeni komşulara," diye kadehini kaldırdı.

Zandra gülümsedi. "Ve elinde hediyelerle gelen komşulara."

İkisi hafifçe gülerek kadehlerini birbirine vurdular.

Colin, Zandra'nın şarabın kokusunu içine çekmesini ve bir yudum alarak tadına bakmasını seyretti. Lezzetli çilek ve ahududu tatları Zandra'nın damağına yayıldı. "Mmm."

"Güzel mi?"

Zandra bir yudum daha alarak içini çekti. "Çok güzel."

Colin sanki şarabı kendisi mayalamış ve damıtmış gibi memnun olmuştu.

Colin şarabını içerken Zandra, onun hayatını kâğıtların arasında kazanan bir adamın yumuşak, manikürlü ellerine sahip olduğunu fark etti ve ister istemez Remy'nin yaşadığı mücadele dolu yılların sonucunda nasır tutmuş, siyah, kıllı ve çok daha büyük olan elleriyle kıyasladı. Bu ellerin ustaca bedeninde gezinmesini düşününce yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Kes şunu, diye emretti kendi kendine. Remy'yi sakın düşünme. St. Lucia'da olanlar koca bir hataydı, hem de asla tekrarlanmaması gereken, tekrarlanmayacak olan bir hata.

Colin ile ikisi kanepeye otururken Zandra sohbet açmak için sordu. "Chicago'ya mı yeni taşındın, yoksa sadece bu binaya mı?"

"Chicago'ya," diye yanıtladı Colin. "Phoenixliyim şimdi ama şirketimin ar-ge bölümünün başkanı olarak buraya transfer edildim."

"Ne şirketinde çalışıyorsun?"

"Yazılım."

Zandra başını sallayarak bacak bacak üstüne attı. Colin'in bakışlarının kalçalarının kıvrımından Fransız pedikürlü ayaklarına kaydığı gözünden kaçmamıştı.

Colin'in gözleri memnuniyetle ışıldadı. "Bu iş transferinin başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünmeye başlıyorum doğrusu."

Zandra gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı.

"Peki ya sen, Zandra? Sen ne iş yapıyorsun?"

Sen girişimci maskesi altına saklanmış pahalı bir fahişeden öte bir şey değilsin.

Zandra, Colin'in yüzüne bakarken çenesi meydan okur bir tavırla havaya kalktı.

"Eskort ajansım var."

Colin'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Eskort ajansı mı?"

"Evet."

"Vay." Colin başını yavaşça iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım, yani bir ma –" Tam Zandra'ya *mama* diyecekken kendisini toparlayıp sustu.

Garip bir sessizlik oldu ve Colin merakla ona baktı. "Peki nasıl oldu da eskort ajansı açmaya karar verdin?"

Zandra, bunun altında yatan pek çok nedene değinmek içinden gelmediği için kısa ve net bir yanıt vermeyi yeğledi. "Eskortluk dünyadaki en kârlı işlerden biri. Zengin adamlar daima yanlarında güzel kadınlar bulunmasını istiyor; ben de onları bir araya getirmekten memnuniyet duruyorum."

Öyle sakın, öyle umursamaz bir objektiflikle konuşmuştu ki, Colin kaşlarını kaldırmaktan kendisi alamadı. "Peki hiç endişelenmiyor musun? Nasıl desem, yasalarla başının derde girmesinden falan?"

Zandra ona gözlerinde hem anlayışlı, hem de keyifli bir ifadeyle baktı. "Tüm eskortların fahişe olduğu ve tüm

eskort ajanslarının fahişelik işi yaptığı algısına kapılmışsın. Pek çoğunun öyle olduğunu inkar edemem ama ahlak meraklısı politikacılar ve işgüzar polislerin seni inandırarak istedikleri şeylerin aksine, bunun *istisnaları* var. Müşterilerden rezervasyon alan ve onları bir kadının evine ya da otel odasına gönderen bir şirket, eskort ajansı değildir. Benim eskortlarım müşterilere hem sosyal, hem de işle ilgili ortamlarda eşlik ediyor. Onlarla zaman geçirdikleri, onlara arkadaşlık ettikleri için para alıyorlar, cinsel yakınlık gösterdikleri için değil. Halkın bütün profesyonel eskortların fahişe olduğu fikrine inandırılması, gerçeğin böyle olduğu anlamına gelmez.”

O lafını bitirdiğinde Colin mahcup olmuş bir halde ellerini kaldırdı. “Üzgünüm. Seni kırmak iste-”

“Hiç kırmadın,” dedi Zandra, kibarca. “Sen oldukça yaygın olan yanlış bir kanıya dayanarak bir soru sordun, bu da bana seni aydınlatma imkanı verdi.”

Colin ona bakarak gülümsedi. Eğer içinde ona karşı daha önceden hafif bir ilgi uyanmışsa, şimdi adeta büyülediği söylenebilirdi. Sonraki sözleri de bunun kanıtı oldu.

“Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmamıştım.”

Zandra kıkırdadı. “Bunu söylemiştin zaten.”

“Hayır, bu kez yaptığın işten ötürü değil. Sen inanılmaz güzel bir kadınsın, Zandra ve baştan çıkarıcı gizemli bir havan var. Doğruyu söylemek gerekirse son iki haftadır gelip kendimi tanıştıracak cesareti toplamaya çalışıyordum.”

Onun samimiyetinden etkilenen Zandra gülümsedi. “Gelmene sevindim. Yeni arkadaşlar edinmek hep hoşuma

gitmiştir. Özellikle de şarap konusunda mükemmel bir zevki olan arkadaşlar.”

Colin sırttı. “İki hafta içinde tekrar San Fran’a gitmem gerekecek. Belki sen de benimle gelirsın de Napa Valley’de bir gün geçirir, öğle yemeği niyetine piknik yaparız ~”

Zandra güldü. “Ya da önce bir akşam yemeğiyle başlarız. Chicago’da,” diye ekledi, vurgulayarak.

Colin’in sırtması genişledi. “O da olur. Cuma akşamı boş musun?”

Daha Zandra cevap veremedi kapı çaldı.

Zandra elinde olmadan gerildi. Çünkü bu kez kapıda-kinin kim olduğunu *çok iyi* biliyordu.

Colin merakla onu süzdü. “Birisini mi bekliyordun?”

“Hayır.”

Zandra kadehini bırakarak ayağa kalktı ve ön kapıya ilerledi.

Elbette ki karşısında Remy duruyordu; üzerinde sadece bir gömlekle ellerini ceplerine sokmuş, koyu renkli kumaş pantolonunun paçalarını kocaman asker botlarının üzerine katlamıştı.

Remy’nin koyu renkli, gür kirpiklerinin ardından kendisine bakışı Zandra’nın nabzını hızlandırdı.

“Merhaba,” diye mırıldandı Remy.

Zandra yutkundu. “Pek müsait değilim.”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Bu akşam olmaz,” dedi Zandra, onun evin içini görmesini engellemek için kapı aralığına yaslanıp, kendisini siper ederek. “Yarın konuşuruz.”

Remy'nin gözleri kısıldı. "Neden bu akşam olmaz?"

"Çünkü ben –"

"Zandra, ben biraz daha şarap alıyorum."

İçeriden Colin'in sesini duyan Remy'nin yüzü karanlık bir ifadeye büründü. "O da kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diye yapıştırdı Zandra, onun sesindeki sahiplenici tavra sinirlenerek.

Zandra kapıyı kapatmaya yeltendiğinde Remy şimşek gibi bir hızla kolunu uzattı. Elini kapıya yaslayıp açmak için ittirince Zandra geri çekilmek zorunda kaldı. Böylece Remy eve girebildi.

Remy'nin gözleri oturma odasında gezinerek orta sehpa duraan iki şarap kadehine takıldı. "Birisi mi var?"

Zandra onun suçlayıcı ses tonunun kendisini sanki onu aldatırken yakalanmış gibi kabahatli hissettirmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Zandra kaşlarını çatı. "Aslına bakarsan –"

Colin'in elinde bir şişe şarapla mutfaktan döndüğünü görünce cümlesi yarım kaldı.

Girişte Remy'yi gören Colin bir an duraksadı. Yüzüne yerleşen ifade, Zandra'ya bir ayının yoluna çıktığını fark etmiş olan birisini hatırlatmıştı.

Remy, istese çıplak elleriyle Colin'i parçalayabilecek gibi görünüyordu ama Zandra bunun sadece görüntüde böyle kalmadığını biliyordu.

Zandra kapıyı kapatırken bilerek boğazını temizledi.

"Remy, bu benim yeni komşum, Colin. Bir merhaba demek için uğramış. Colin, seni Remy'yle tanıştırebilir miyim?"

İki adam gergince birbirlerine başlarını sallayarak selam verirken el sıkışmaya yeltenmediler.

“Remy ile ikimiz çok eski dostuz,” diye ekledi Zandra, gergin sessizliği bozmak için.

Colin sorgulayan bakışlarını onların üzerinde gezdirdi.
“Ne kadar eski?”

Zandra, Remy’nin öfkeyle için için kaynayan gözlerine baktı. “Tanıştığımızda ben yedi yaşındaydım, o da on.”

“Gerçekten mi?” Colin, inanamayarak Remy’ye baktı. “Bu zamana dek bu kadının parmağına bir yüzük takmadın mı? Senin derdin ne, ahbap?”

Remy’nin boğazından bir homurtu yükselince, Zandra elini onun sert göğsüne yaslayarak Colin’e tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Bize bir dakika izin verir misin?”

“Tabii,” diye onayladı Colin, yeşil gözlerinde keyifli bir parlıltıyla. “Ben de o arada senin kadehini doldurayım.”

“Harika. Teşekkürler.”

Zandra, Remy’nin gömleğini yakalayıp çekiştirerek odadan çıkardı. İkisi mutfağa girdiklerinde Zandra parmağını onun göğsüne yaslayıp tısladı. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

Remy kaşlarını çatı. “Seninle konuşmam gerektiğini söylemiştim.”

“Ben de sana müsait olmadığını söylemiştim.”

“Bu herif yüzünden mi yani?” diye homurdandı Remy, başparmağını oturma odasına doğru uzatarak. “Senin ti-pin bile değil.”

“Sen benim tipimin nasıl olduğunu nereden biliyorsun yahu? Hem bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez!”

Remy'nin burun delikleri genişledi. "Yani onunla yatacak mısın?"

Zandra'nın yüzüne ateş bastı. "Dediğim gibi –"

"Çünkü eğer öyle bir niyetin yoksa içeride şu lanet içkine bir şeyler karıştırmadığını umut etmeye başlasan iyi edersin."

"*Ciddi misin sen?*" dedi Zandra inanamayarak. "Mezu-niyet baloma gittiğim akşam da bana aşağı yukarı aynı şeyleri söylediğinin farkında mısın? Fark etmediysen diye söylüyorum, artık on yedi yaşında değilim ben."

"O kadarını biliyoruz," diye cevap verdi Remy.

"Ne bileyim, belli olmuyor da. Neyse, Colin'in beni yatağa atmak için içkime ilaç karıştırmasına gerek yok," diye sırtı Zandra. "*Sen* öyle bir şey yapmamıştın."

Remy bir anda geri çekilerek dişlerini öyle sert sıkı ki, Zandra bir an hepsinin dağılacığını düşündü.

"Şimdi kusura bakmazsan," dedi ifadesiz bir sesle. "Konuşumun yanına dönmek istiyorum. Seni geçirmeme gerek yok herhalde."

O dönüp mutfaktan çıkmaya yeltenirken, Remy arkasından homurdandı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Zandra arkasını döndü. "Hayır –"

"Konuşmamız gerek."

"Demin de söylediğim gibi," diye mırıldandı Zandra. "Yarın konuşuruz. Misafirim var."

"O zaman ben de o gidene kadar beklerim." Remy ona karanlık bir bakış attı. "Bugünkü gibi beni başından savma fırsatı vermeyeceğim sana."

Zandra ona ters ters baktı. Yanlarında takılmak mı istiyordu yani? Hem de hiç fazlalık olabileceğini düşünmeden? Pekâlâ, Zandra da ona öyle davranacaktı.

Zandra oturma odasına döndüğünde Colin başını karıştırdığı derginin parlak sayfalarından kaldırarak ona baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda elbette," dedi Zandra yüzü ışıldayarak tekrar onun yanına otururken.

Colin ikna olmamış gibiydi. "Belki gitsem iyi olur. Sorun yaratmak istemem."

"Sorun yarattığın falan yok," diye temin etti Zandra onu. "Remy sadece her zamanki gibi aşırı korumacı davranıyor. Eski alışkanlıklardan kurtulmak zordur. Neyse, kalkma lütfen. Seninle sohbet etmekten çok keyif aldım."

Colin yüzünde memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de seninle."

"Sevindim." Zandra kadehini aldı. "Nerede kalmıştık?"

"Sanırım şu randevumuzu konuşuyorduk, hani –" Remy'nin elindeki bira şişesinden bir yudum alarak oturma odasına girmesini seyreden Colin lafını yarım bırakarak kaşlarını çattı.

Remy kanepenin yakınında duran bir koltuğa çökerek uzaktan kumandayı eline alınca, Colin, Zandra'ya *gitmiyor mu* dercesine baktı.

Bıkkınlıkla gözlerini deviren Zandra *görmezden gel onu* diye ağzını oynatarak durumu izah etmeye çalıştı.

Elbette Remy yalnızca birkaç metre uzakta oturmuş, havaya kendi bölgesini korumaya alan vahşi bir aslandan

daha fazla saldırganlık yayarken bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

"Bu binanın güvenliğinin daha sıkı olduğunu düşünmüştüm," diye laf açtı Colin, elindeki dergiyi yerine bırakırken.

Zandra şarabını yudumladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Resepsiyonun bina sakinlerini arayıp, ziyaretçileri olduğunu söylemesi gerekmez mi?"

Zandra keşke bu konulara girmese, diye düşündü. Colin, Remy'yi görmezden gelme tavsiyesine uyacağına, ona laf sokmaya kararlı görünüyordu. "Resepsiyonla ilgili bir sıkıntı yaşamadım hiç." Zandra bir an sustu. "Bununla beraber belli başlı ziyaretçiler, nasıl desem, gözlerini korkutuyor sanırım. O yüzden o ziyaretçilerin içeri geçmesine izin veriyorlar."

Colin kaşlarını çatarak, televizyon kanallarını dolaşırken bacaklarını uzatarak küstahça koltuğuna yayılmış olan Remy'ye bir bakış attı.

"Sen şehirde yeni olduğuna göre cuma günü akşam yemeği için restoranı ben seçeceğim," dedi Zandra neşeli bir sesle, Colin'in dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

Gözlerini ona çeviren Colin gülümsedi. "Güzel olur. Şimdiden sabırsızlanıyorum."

Zandra gözünün kenarından LCD ekranda çabucak değişip duran görüntüleri seçebiliyordu; zira Remy kanalları daha da hızlı gezmeye başlamıştı.

"Yemekten bahsetmişken," dedi Colin, sohbet açmak için. "Ne tür yemekleri seversin, Zandra?"

"Zandra güldü. "Ah, her şeyi yerim ben."

Colin gözlerini ağır ağır onun üzerinde gezdirerek beğeniyle süzdü. "Hayatta inanmam."

"Doğru söylüyor," diye atıldı Remy. "Bildiğin öküz gibi yer. Hep öyleydi."

Zandra kızgınlıkla kekelerken Remy hınzır bir memnuniyetle mırıldandı. "Ama sorun değil. Bütün o kalorileri yakmasına yardım etmeyi hiç sorun etmiyorum."

Bu aleni ima karşısında Zandra'nın eli ayağı birbirine dolandı.

Colin kaşlarını çatarak bakışlarını Zandra'dan Remy'ye gezdirdi. "İkinizin sadece arkadaş olduğunu sanıyordum."

"Olaya bak şimdi, ilginç olan da o ya –"

Zandra bir anda kadehini sehpa'ya bırakarak alelacele gülümsedi. "Yaa işte, saat de geç oldu. Yarın erkenden bir görüşmem var. O yüzden bu gecelik bu kadar diyelim."

Remy'nin gözlerinden gelip geçen zafer dolu parıltıyı görmezden gelerek kalkıp, Colin'i kapıya geçirerek ona şarap için teşekkür etti.

"Cuma gecesi buluşuyoruz, değil mi?" diye sordu Colin, umutla.

"Elbette. Dört gözle bekliyorum."

Colin gülümsedi. "Ben de. İyi geceler."

"İyi geceler." Zandra kapıyı kapatır kapatmaz öfkeyle Remy'ye döndü. "Bunu yaptığına *inanamıyorum!*"

Remy ayağa kalktı. "*Ben de* burada oturup o aşâğılık herife sırnaşmanı seyretmemi beklediğine *inanamıyorum!*"

"Lafımı dinleyip ikileseydin hiçbir şey *seyretmek* zorunda kalmazdın!"

"Ha, seni burada o âşık çocukla baş başa bıraksaydım yani?" diye burnundan soludu Remy. "O iş yaş."

Zandra öfkeden titreyerek ona ters ters baktı. "Kafan basmıyor, değil mi? Benim kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez!"

"Gayet de ilgilendirir!"

Hangi cehennemdesin be kadın? Kiminle düşüp kalkıyorsun?

Hiç kimse –

Bana yalan söyleme!

Zandra'nın önünde yapma. Lütfen, Landis, yapma –

Seni yalancı fahişe!

Bu acı verici anıyla sarsılan Zandra dönüp kapıyı ardına kadar açtı. "Defol."

Remy kılını bile kıpırdatmadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Defol!"

Remy'nin gözlerinden bir parıltı gelip geçti. "Böyle mi olacak yani, Zandra? Geçen hafta aramızda geçen her şeyden sonra?"

Zandra burun kıvrıdı. "Seks yaptık, Remy. Benim için ilk değildin, son da olmayacaksın."

Remy kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Sadece seks yapmadık. Seviştik –"

"İşi pişirdik diyelim," diye yapıştırdı Zandra, ters ters. "Arada büyük bir fark var."

Remy ne diyeceğini bilemedi ve "Seni küçük yalancı," diye hırıldadı, tehdit edercesine onun üzerine yürüyerek. "Bundan öte bir şey olduğunu sen de biliyorsun!"

Zandra ona bakarken hiddetle sarsıldığını hissetti. Eğer akli biraz başında olsaydı, Remy'nin cüssesindeki birine karşı çıkmaya kalkışmazdı. Ama duyguları bir hengâmeye dönüşmüştü. Kızgındı, canı yanıyordu; bu yüzden de elinden gelen tek şey yırtıcı bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış yaralı bir başka hayvan gibi karşısındakine saldırarak, yenilip yutulmadan önce mümkün olduğunca fazla zarar vermeye çalışmaktı.

Remy ona uzanarak Zandra'yı sertçe kendisine çekti.

"Beni sakın itip kakma," diye uyardı Zandra, onun kollarından kurtulmaya çalışırken.

Remy onu daha da sıkı tuttu. "Bak -"

Zandra'nın tahammül edecek gücü kalmamıştı ve Remy'nin yüzüne bakarak haykırdı. "Ne dediğimi duymuyor musun? *BENİ SAKIN İTİP KAKMA!*"

Zandra'nın öfkesinin şiddeti karşısında geri adım atan Remy, ellerini gevşeterek onu bıraktı.

Göğsü inip kalkan, burun delikleri titreyen Zandra ona ters ters baktı. Böyle bir patlamadan sonra Remy'nin arkasına bile bakmadan kapıyı çarpıp gitmesini bekliyordu. Ama Remy aksine, asla beklemeyeceği bir şey yaptı.

Bakışlarını ondan ayırmadan yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Zandra bu devasa, kaslı, otoriter adamın önünde diz çökmesi karşısında dili tutularak ona bakmakla yetinerek bu görüntü karşısında âdeta dağıldığını hissetti.

Gözlerine yaşlar doluşurken boğazına yükselen hıçkıkları bastırmak için ağzını örttü.

Remy başını kaldırıp gözlerinde içten, acı verecek denli hassas ve güçsüz bir ifadeyle ona bakınca, Zandra'nın da dizlerinin bağı çözüldü.

"Bilmeni isterim ki," dedi Remy, sesi duygulu bir şekilde boğuklaşarak. "Bilmeni isterim ki, sana *asla* zarar vermem."

Aman Tanrım, diye inledi Zandra sessizce, gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini sıkıca yumarak.

Remy onu kollarına çekerek yüzünü karnına gömdü ve paramparça bir şekilde, "Kavga etmek istemiyorum, Z," diye mırıldandı.

Zandra da istemiyordu bunu. Sürekli kavga halinde olmaktan bıkmıştı – onunla, kendisiyle, geçmişinden gelen hayaletlerle. Bitip tükenmişti. Ama hayatta kalmanın tek yolu kavgadan geçiyordu ve onun da bildiği tek şey hayatta kalmaktı.

Yine de Remy'nin ayağa kalkıp, kendisini kollarına alarak kanepeye taşımasına karşı koymadı. Remy oturdu ve Zandra'yı kucağına aldı. Kollarını beline dolayarak onu kendisine çekerken Zandra'nın başı onun omzunda kendisine tanıdık bir yer buldu.

Kendisini bu kadar güvende ve korunaklı hissetmesi yanlıştı. Oysa o Remy'nin kollarında olduğu sürece hiçbir şey, hiç kimse kendisine zarar veremezmiş gibi hissediyordu. Bu kadar iyi hissetmemeliydi. Bu kadar mükemmel.

Zandra gözlerini kapatırken kendisini onun bedeninin sıcaklığına bırakarak, adamın göğsünün ve kollarının gücüne, kucağında otururken hissettiği sıkı bacak kaslarına hayran kalmaktan kendisini alamadı.

Remy onun yanaklarındaki gözyaşlarını yumuşacık bir dokunuşla sildi.

"Konuş benimle," diye mırıldandı, derin sesi Zandra'nın kulağında çınlarken. "Neyin var? Söyle hadi?"

Zandra gergince yutkundu. Ona babasının gelişinden ve söylediği kahredici şeylerden bahsetmeyi çok istiyordu. Ama artık çocuk değildi ki Landis'in öfke patlamalarının ardından Remy'nin evine koşup omzunda ağlasın. Artık bir yetişkin olmuştu ve kendi problemleriyle kendisi başa çıkmayı becerebilmeliydi.

"Çok uzun bir gündü," diye yanıtladı, gözlerini açmadan. "Halen Lena'nın yerine birisini bulmak için bir sürü kızla görüşme yapıyorum. Sponsor olduğum yeni bir sanatçı için bir sergi planlıyorum. Tamamlamam gereken bir sürü evrak vardı bir de. Dediğim gibi... Uzun bir gündü."

"Yani canını sıkan başka bir şey yok mu?" diye öğrenmek istedi Remy.

Zandra başını iki yana salladı.

Onun yüzünün halini görmeden bile kendisine inanmadığını biliyordu aslında. Remy onu avucunun içi gibi bilirdi.

Yine de Zandra, Remy'nin meseleyi deşmeyeceğini umarak beklemekle yetindi.

"Aramızda bir şeyler değişti, Zandra," dedi Remy, sessizce. "Ve ilişkimiz bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Ama umarım bugünden sonra her ne olursa olsun, hep yanında olacağımı biliyordursundur. Bana inanıyor musun?"

Zandra tereddüt etti ama başını sallayarak Remy'i onayladı. Ona inanıyordu.

"Güzel." Remy onun alnına bir öpücük kondurdu.

Zandra ona iyice sokularak elini göğsünde gezdirdi ve avucunun altında kalbinin güçlü, sağlam atışlarının kendisini yatıştırdığını hissetti. Upuzun bir günün ardından bile hâlâ tenindeki sabun kokusunu alabiliyordu. Terte-miz, sıcacık ve erkeksi kokuyordu Remy.

"Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?" diye mırıldandı Remy, yüzünü onun şakağına yaslayarak.

Zandra gülümseyerek gözlerini açıp onun çenesinin sert kıvrımına baktı. "Elbette hatırlıyorum. Sormana gerek var mı?"

Remy'nin dudakları kıvrıldı. "Ne hatırlıyorsun, anlat bakalım."

Zandra içini çekti. "Hmm, bir düşüneyim. Biz o yazın sonunda sizin mahalleye yeni taşınmıştık. Okulun ilk gününde ben eve dönerken sınıfımdan birkaç dangalak beni takip edip sataşmaya başlamışlardı. Hem de sırf öğretmenimiz ikinci sınıfı atlamamı abarttıkça abarttığı için."

Zandra hiçbir zaman kavgadan kaçınacak bir tip olmadığı için onların sayıca üstün olduğunu görmesine rağmen bunu umursamayarak sırt çantasını yere atmış ve yumruklarını sıkmıştı. Tam çocukların elebaşı onu iteklemeye girişmişken birdenbire Remy ortaya çıkmıştı. Âdeta gökten zembille inmiş gibi...

O zamanlarda bile boyu uzundu, Zandra'ya da diğer çocuklara da yukarıdan bakıyordu. Zandra'yla kavga ettiği çocuğun arasına girerken gözleri öfkeyle alev almıştı.

"Şuna bak, bir kızla mı kavga edeceksin?" diye sordu, rahat-sız edici bir tona bürünen sesi tiksintiyle dolarak. "Amma boş adamsın."

"Boş falan değilim ben," diye karşı çıktı elebaşı. Yandaşları sessizliğe gömülmüş, güvenli bir mesafeden onların atışmasını seyreliyordu.

"O zaman benimle kavga et," diye meydan okudu Remy, burnu neredeyse çocuğunkine değene kadar eğilerek. "Ne o? Korktun mu yoksa?"

"Ne korkacağım ya," Zorba çocuk, yığılğıından ödün vermemeye çalışsa da sesindeki titreme bunun aksini söylüyordu. "Hem sen ne bulaşıyorsun?"

"Bulaştım bir kere."

Çocuk tereddüt ederek destek istercesine arkadaşlarına kaçamak bir bakış attı.

Arkadaşları kocaman, korku dolu gözlerle Remy'yi tartarken huzursuzca kıpırdandılar. "Hadi oğlum, boş ver gidelim. Bu çocuk beşinci sınıfta!"

Elebaşı kararsızca kaşlarını çattı. Arkadaşlarının önünde korkak durumuna düşmekten korkuyordu, ama kendisinden üst sınıfta bir çocuktan dayak yemek düşüncesi daha da korkutucuydu. Nihayet yenilgiyi kabullenerek ellerini ceplerine soktu ve "Salak kızın teki zaten," diye mırıldanarak geri çekildi.

"Sen kime salak diyorsun?" diye çıkıştı Zandra, çocuklar sokağın öbür tarafına yürürken peşlerinden giderek.

Remy onu kolundan yakalayınca kendisini bir hamlede kurtardı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden yaptın bunu? Beni tanıımıyorsun bile!"

Remy onun bu tepkisi karşısında şaşırılmış göründü. O ağzı beş karış açık bir halde kendisine bakarken Zandra yerden sırt çantasını aldı ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

MAUREEN SMITH

Remy peşinden koşup ona yetişti. "Rica ederim," diye homurdandı, sinirli bir sesle.

Zandra hışımla ona döndü. "Ne için? Senin yardımına ihtiyacım yoktu."

"Bana pek öyle görünmedi," dedi Remy. "O şişko çocuğun seni iyice pataklayacak gibi bir hali vardı, küçük kız."

"Sana ne bundan?"

"Hiç, güzel elbisene kan bulaşmasını istemedim, o kadar."

Zandra bir anda yumuşadı. Çünkü kendisine okula giderken elbise giydirdiği için annesine kızmasına ve koruması gereken bir erkek fatma imajı olmasına rağmen, içten içe kız işi şeyler hoşuna gidiyordu. Ne kadar gösterişliyse o kadar iyiydi hatta.

"Sence güzel mi?"

"Evet," diye omuz silkti Remy, kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi. "Sen de öylesin."

Dokunaklı çocukluk anısı aklından geçerken Zandra'nın yüzünün değiştiğini gören

Remy alaycı bir sesle söylendi. "Yirmi beş yıl geçti, hâlâ nankörün tekisin."

Zandra ona dilini çıkarınca Remy güldü. Zandra'nın alnına bir öpücük kondurarak ona dolanmış olan kollarını iyice sıktı ve çenesini Zandra'nın başına yasladı. "Bir düşünsene. Dersten sonra Roderick'le kalıp, öğretmenimizin sınıfı temizlemesine yardım etmiş olsaydım, orada olup seni o küçük serserilerden kurtaramayacaktım."

Zandra gülümsedi. "Aynen, aynen. Tabii canım."

Remy gülmekten kendisini alamadı. "Demedim mi nankörsün diye?"

“Aman, neyse.” Zandra, Remy’nin etraflarında oluşturduğu huzur dolu kozaya gömülmüş bir şekilde yanğını onun göğsüne sürtüp içini çekti. “Akşam yemeği yedin mi?”

“Yok.” Remy’nin ses tonu, Zandra’nın bedenine yayılmış olan miskinliği yansıtıyordu âdeta. “Sen?”

Zandra esneyerek başını iki yana salladı. “Cora ocakta güzel bir şeyler bırakmış,” diye mırıldandı, özel aşçısını kast ederek.

“Yemeğe mi davet ediyorsun beni yani?”

“Mmm,” diye mırıldandı Zandra, gözlerini kapatarak. “Sonuçta ispatlamam gerek... Nankör biri olmadığımı yani.” Konuşması iyice yavaşlamıştı.

Remy’nin dudaklarının şakağında kıvrıldığını hissetti. “Madem ısrar ediyorsun... Kalayım bari.”

“Mmm iyi.” Zandra adamın kollarında kıpırdanarak, ona iyice sokuldu ve Remy başını kanepeye yaslayarak gözlerini kapattı.

Birkaç dakika geçmeden ikisi de uykuya dalmışlardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Zandra'yı uyandıran, Remy'nin dokunuşunun sıcaklığı oldu.

Gözlerini yavaşça açarak Remy'nin kocaman elinin kalçasına yaslandığını, uykusunun arasında elbisesinin eteğinin toplandığını fark etti. Remy'nin teninin sıcaklığı kumaştan tenine nüfuz ederek bacaklarının arasına bir kıpırtı yayıyordu.

Titrek bir nefes alarak elbisesini yavaşça aşağı indirip dizlerini birbirine bastırdı. Sonra gözlerini Remy'nin yüzüne çevirdi ve uyku halindeyken sert, erkeksi ifadesinin yumuşayarak çocuksu bir güzelliğe evrilmiş oluşuna hayret etti.

Remy onun bakışlarını sezmiş gibi aniden irkildi. Zandra onun kirpiklerinin titreyerek puslu, koyu renk gözlerini ortaya çıkarmasını izledi. Remy bir an gözlerini Zandra'ya dikti. Sonra yüzüne sevecen bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba, güzel kız." Uykunun kalınlaştırdığı sesi Zandra'nın titremesine yol açmıştı.

"Merhaba." Zandra neredeyse utangaçça gülümsedi. "Gücümüzü toparlamak için şöyle bir kestirmeye ihtiyacımız varmış sanırım."

"Mmm. Galiba öyle." Remy gerinirken belirgin kasları ince pamuklu gömleğinin dikişlerini zorladı.

Zandra yüksek sesle yutkunarak gözlerini lambanın aydınlatığı salonda gezdirdi. "Saat kaç oldu acaba?"

Remy, kalın bileğini süsleyen siyah TAG Heuer saatine bir göz attı. "Dokuza geliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Zandra. "Saat iyice geç olmadan akşam yemeği yesek iyi olacak."

"Muhtemelen," diye hak verdi Remy ona.

Ama ikisi de yerinden kıpırdamadı.

Gözleri birbirlerini bulurken Remy, Zandra'nın çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasına alarak başını eğdi. Zandra onun nefesini yüzünde hissetti ve dudakları birbiriyle buluştu. Remy'nin dudakları Zandra'nın dudaklarında ağır ağır, arzuyla gezinirken verdiği his yumuşak ve sıcaktı. Bütün bedenine yayılan titremeyle Zandra gözlerini tamamen açtı; öpüşürlerken kendisini Remy'nin gözlerinde görmek istiyordu. Remy'nin dili dudaklarında gezinirken göğüslerinin uyarıldığını hissetti. Zandra hafifçe ağzını aralayınca Remy'nin dili içeri doğru kayarak onun diline dolandı. Zandra keyifle inleyerek bacaklarının arasında titreşen arzuyu hissetti.

Kollarını Remy'nin sırtına dolayarak onu iyice kendisine çekti. Remy hafifçe inlerken Zandra onun sertleşerek kendisine yaslandığını hissetti. Remy'nin bedeninin sıcaklığı, kıyafetlerinin üzerinden bile onu yakıp kavurmaya

yetiyordu. Remy, Zandra'nın yüzünü avuçlarına alarak onu daha büyük bir arzuyla öpmeye başlarken dudakları, Zandra'nın nefesini keserek başını döndüren bir yoğunlukla dudaklarında gezindi. Bu adam öpüşmeyi her erkekten daha iyi biliyordu.

"Sen de açsın, değil mi?" diye fısıldamayı başardı Zandra, gözlerini yumarak.

"Evet." Remy onun dilini emmeye başladı. "Ama yemek için değil..."

Remy kendisini kucağından kaldırıp ayağa dikerken Zandra titrek bir nefes koyuverdi. Remy bakışlarını onunkilerden ayırmadan elbisesinin altına uzanarak elini onun kalçalarında gezdirdi ve Zandra'nın ipekli çamaşırını kavrayarak bacaklarından aşağı çekti. Zandra çamaşırını bacaklarından sıyrınca Remy onu kucağına alarak genç kadını kapitone koltuklardan birisine taşıdı. Remy, Zandra'nın bacaklarını ayırıp koltuğun kollarına yaslanarak karşısında tamamen çıplak kalmasını sağlarken Zandra gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

Zandra kendisini aynı anda hem savunmasız, hem arzu dolu hissettiğinden tir tir titriyordu. "Remy..."

Remy onun bacaklarının arasına bakarken gırtlığından bir hırıltı çıktı. "Çok güzel burası, Zandra. Acayip güzel hem de."

Remy bacaklarının arasına eğilip dilini gezdirmeye başlarken Zandra bedenini esir alan zevk duygusuyla kıpırmızı kesildi. Zandra inildeverek kendisini ona bastırırken, "Tadın da *inanılmaz* güzel," diye mırıldandı Remy.

Dili Zandra'nın hassas teninde ağır ağır gezinirken verdiği his o kadar mükemmeldi ki, Zandra'nın gözlerine

yaşlar doldu. Hiçbir erkekle bu kadar büyük bir zevk yaşamamıştı. Remy dilini ve dudaklarını tam gerektiği ölçüde kullanıyordu.

Zandra inilderken parmakları koltuğun kenarlarını kavrayarak kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. Bu adam oral seks konusunda uzmanlık dersi verebilirdi ve Zandra her seferinde seve seve onun deneği olmaya gönüllü olurdu.

“Remy,” diye hıçkırdı Zandra, Remy dilini aşağıya doğru kaydırırken. Remy’nin küçük deliğin üzerinde gezindiğini hissettiğinde kalçaları hızla ileri atıldı. Remy onun kalçalarını sertçe kavrayarak iki yana ayırdı ve dilini içeri kaydırırken Zandra bir haykırıyla kendinden geçti.

Arından Zandra’nın elbisesini başından çekip çıkararak bir kenara fırlattı. Havanın serinliğini teninde hissedince Zandra irkilmekten kendisini alamadı. Remy onun siyah sutyeninin dantellerinin üzerinden taşan dolgun göğüslerine baktı. Zandra Remy’nin sutyeninin ön kopçasını açmasını seyrederken nabzının hızlandığını hissetti. Remy keyifle mırıldanarak başını eğip dudaklarını Zandra’nın göğüslerine yasladı. Remy dilini gezdirirken Zandra nefesini tutarak göğüs uçlarının sızladığını hissetti. Remy göğsünü avucuna alarak dudaklarını iyice bastırırken gözlerini yumarak başını geri attı.

Remy’nin dudakları bir göğsünden diğerine kayarken Zandra daha fazlasını arzulayarak kendisini ona bastırdı. Remy’nin pantolonunun yumuşak kumaşının ardından sertliğinin kendisine yaslandığını hissetti ve Remy başını onun göğüslerinden kaldırarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. İkisi arzuyla öpüşürken Zandra uzanıp onun gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Henüz

yarısına gelmişti ki, sabırsızlıkla geri kalan kısmı çekiştirerek düğmeleri etrafa saçtı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan, gömleği adamın geniş omuzlarından indirirken. “Sana yenisini alırım.”

Remy usulca gülerken Zandra dudaklarını onun dümdüz göğsüne yaslayınca gülüşü derin bir iniltiye dönüştü. Zandra dudaklarını göğsünde gezdirerek kaslı karnına doğru kayarken Remy de aceleyle kemerini çözüp fermuarını açtı. Zandra onun kucağından kalkarak bacaklarının arasına eğildi ve adamın pantolonuyla külotu ayak bileklerine indirdi. Zandra Remy’nin cinsel organını avucuna alarak dilini gezdirmeye başladı.

Remy ıslanmaya başladığını hissetti. Zandra dudaklarını iyice aralayarak penisini tamamen ağzına alırken Remy zevkle inildeverek iyice sertleşti.

Zandra onun erkeksi kokusunu içine çekerek derin derin nefes aldı ve çenesini gevşeterek onu emmeye başladı.

“Zandra,” diye inil dedi Remy, parmaklarını kadının saçlarına geçirirken. “Ah, harika bir his bu.”

Zandra bakışlarını onun vücudundan yukarı kaydırды ve gözleri birbirini bulurken adamın bakışlarında gördüğü açlık karşısında titremekten kendisini alamadı. Dudaklarını iyice ileri kaydırarak dişlerini sürterken Remy’nin ulaştığı hazla ırkıldığını ve inil dediğini hissetti. Remy’nin parmakları saçlarını iyice kavrarken Zandra daha da büyük bir arzuyla onu emmeye devam etti.

Remy kalçalarını ileri geri hareket ettirirken bir anda gerilip kendisini kavradı ve Zandra onun boşaldığını

hissederken temiz, tuzlu tadının zevkine vararak her bir damlasını yuttu.

Remy nefes nefese gözlerini yumarak başını koltuğa yasladı. Nabızı hızla atan Zandra arzuya doğrularak tekrar onun kucağına oturdu. Remy'nin kendisini toparlamasının çok sürmeyeceğini biliyordu. Bu adamın dünya rekorlar kitabına girmesi gereken türden bir cinsel gücü vardı.

Zandra dilini Remy'nin top sakallı çenesinde gezdirerek kendisini onun kısa kıllarla örtülü kasıklarına bastırdı. Remy'nin bu ilgiye karşılıksız kalamayacağını biliyordu. Remy başını kaldırıp kendisinin açlık dolu bakışlarıyla göz göze gelince Zandra'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Remy baştan çıkaran bir gülümsemeyle onun dudaklarını yalarken kalçalarını kavrayarak kendisine çekti. Zandra'nın içine girerken duyduğu his karşısında inilderken, Zandra nefes nefese dudaklarını ısırarak onun omuzlarını kavradı. Remy ağır ağır onun içinde gidip gelmeye başlarken Zandra hayranlıkla onun kendi bedenine nasıl hâkim olduğuna baktı. Onunla bir daha beraber olmayacağını nasıl düşünebilmişti acaba? *Bunu* bir daha yapmayacağını? Aklını kaçırmış olmalıydı...

Zandra onun daha hızlı hareket etmesini isteyerek kendisini iyice kasti ve Remy gözlerinde bir parıltıyla onun poposuna bir şaplak attı. Zandra bacaklarının arasına çöken karıncalanmayla neredeyse kendinden geçeceğini hissetti.

Remy çok geçmeden hızlanarak kendisini daha ileri itmeye başlarken Zandra onun her hareketiyle nabzının hızlandığını hissetti. Zandra onun ritmine uyarak kalçalarını onunla beraber hareket ettirirken göğüsleri hoplamaya başladı.

"Ah, Zandra," dedi Remy, onun alt dudağını yalayarak dilini onunkine dolarken. "Sana doyamıyorum, bebeğim."

Zandra inil dedi. "Doymanı istemiyorum zaten. Hiç bir zaman."

Remy gittikçe hızlanırken altlarındaki koltuk sallanmaya başladı ve Zandra neredeyse koltuğun kırılıp yere çökeceğini düşündü. O halde bile bir an olsun durmadan devam ederlerdi.

"Ah, inanılmaz," diye mırıldandı Zandra bedenine yayılan zevk duygusuyla. "Remy... ahh... Remy..."

"Efendim bebeğim?" diye fısıldadı Remy nefes nefese onun aralık dudaklarına doğru. "Ne istiyorsun?"

"Seni. Sadece... seni."

"Ben buradayım." Remy'nin gözlerinden keskin bir parıltı gelip geçti. "*Ben buradayım.*"

Zandra titreyerek kendisini arkaya doğru attı. Öyle geriye uzanmıştı ki, saçları neredeyse yere değiyordu. Remy inleyerek kendisini daha da ileri bastırırken Zandra'nın poposunu avuçladı ve Zandra arzu dolu bir çığlıkla sırtını gerdi.

Remy onun adını haykırarak doruğa ulaşırken onun içinde nabız gibi attığını hisseden Zandra titremekten kendisini alamadı. Remy onu yavaşça kendisinden ayırırken Zandra göz kapakları kendiliğinden kapanarak bitkin bir halde onun göğsüne gömüldü.

"Kıpırdamıyorum," dedi çatlak bir sesle.

Remy usulca güldü. "Kıpırdama o halde. Orada gayet iyisin."

Bence de, diye düşündü Zandra baygın bir halde, Remy'nin elleri sakinleştirici dokunuşlarla sırtında aşağı yukarı gezinirken. Kalpleri birbirlerinin göğsünde güm-bürder, terleri tenlerinde ağır ağır soğurken ikisi de birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi.

Zandra kendisini annesinin tablolarından birine dalmış gitmiş halde buldu. Zandra'yı iki yanında Remy ve Roderick'le gösteren *Bir Kabukta Üç Bezelye* adlı eserdı bu. Resim, Autumn'un üç çocuğu bir yaz günü Brandlerin ön verandasında oturmuş, buzlu şeker yerken çektiği bir fotoğraftan esinlenilmişti. Remy ile Roderick suratlarında haylaz bir sırıtmayla Zandra'nın saç örgülerini çekelerken Zandra surat asıyordu. İkizlerin her zamanki eğlen-celerinden biriydi bu.

Nostaljinin sıcakık kucağına gömülen Zandra içini çekerek başını Remy'nin omzundan kaldırdı ve ona gülüm-sedi. "İştahımız açıldığına göre, hadi bir şeyler yiyelim."

İkisi ayaklarının altında ısıll ısıll uzanan Michigan Gölü'nün manzarası eşliğinde balkonda akşam yemeği yediler. Küçük masada mumlar parıldıyor, alevleri hafif yaz melteminin esintisiyle titreşerek dans ediyordu.

Zandra, Remy'nin kucağına oturdu ve ikisi aynı tabaktan birbirlerine sırayla baharatlarla çeşnilendirilmiş yengeçli *linguini** yedirdiler. Zandra, Cora'nın yemeklerini öteden beri çok beğenirdi ancak bu akşamki yemeğin tadı her zamankinden güzeldi sanki. Yemeğini Remy'yle paylaşmanın keyfi, zengin tatları daha da lezzetli kılmuştu.

Zandra çatala birkaç parça *linguini* sararak Remy'nin ağzına götürdü ve onun lokmasını çiğnerken gözlerini

* Ç.N.: Bir tür ince erişte

yumarak memnuniyetle inlemesini seyretti. "Bu hayatımda yediğim en güzel yemek."

Zandra gülümseyerek Remy'nin ağzının kenarında kalan bir damla sosu diliyle alırken, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum şimdi," diye mırıldandı.

"Büyük zihinler benzer şeyler düşünürmüş," dedi Remy, ona yumuşak bir öpücük verirken. "Bu yemek çok hoşuma gitti ama tatlı için şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Tatlıyı da çok seveceksin. Cora meşhur çilekli turtasından yapmış. Çok lezzetlidir."

"Öyle olduğuna eminim ama tatlı derken aklımda o yoktu."

"Hadi ya?" Zandra bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Senin aklımda ne vardı peki?"

Remy'nin gözlerinden katıksız, arzu dolu bir ışıltı gelip geçti. "Sen."

Zandra karnının titrediğini hissederek cilveli bir tavırla gülümsedi. "Menüde ben yokum"

"O zaman yeni bir menü ayarlamamız gerekecek, öyle değil mi?"

Remy eğilerek dudaklarını tekrar genç kadının dudaklarına bastırmaya yeltenirken Zandra hafif bir kahkahayla geri çekilerek paylaştıkları Chablis kadehine uzandı. Korktuğu başına gelmiş, Remy, Colin'in getirdiği *rosé* şarabının kalanını lavaboya boşaltmıştı. Zandra karşı koymaya kalkıştığında ise ona St. Lucia'daki kadından gelen içkiye ne yaptığını hatırlatmıştı.

Bu, Zandra'nın sesini kesmeye yetmişti.

Zandra Chablis'yi yudumlarken Remy onun diğer elindeki çatalı alarak birkaç parça *linguini* doladı. Zandra kadehini bıraktığında çatalı ona uzattı ve Zandra ağzını açarak bekledi. Remy çatalı ağzına kaydırırken onun dudaklarının kapanmasını seyretti ve daha Zandra ne olup bittiğini anlayamadan baharat, yengeç ve beyaz şarap tatlarıyla karışık bir öpücük çalmayı başardı.

"Mmm," diye mırıldandı halinden memnun bir şekilde. "Çok lezzetli."

Zandra dudaklarını yaladı. "Gerçekten de öyle."

Remy çatalı bırakarak onu kollarına aldı ve saçlarını bir omzuna atıp burnunu boynuna sürttü. Zandra onun dudaklarının sıcaklığı ve top sakalının tenine sürtünmesinin verdiği his karşısında titremekten kendisini alamadı.

Ay ışığının vurduğu göle bakarken halinden memnun bir şekilde içini çekti. "Akşamın büyük bölümünü kucağında geçirdiğimin farkında mısın?"

Remy hafifçe onun kulağını dişledi. "Şikâyet ettim mi hiç?"

Zandra gülümseyerek gözlerini yumdu. "Hayır, etmedin."

"Etmem de. Kucağında olmanı seviyorum." Remy elini onun sabahlığından içeri kaydırarak göğsünü avuçlarken Zandra soluğu kesilerek onun elini itti.

"Kes şunu," dedi azarlarcasına, bir yandan gülerken sabahlığının önünü kapatarak. "Burada medenice yemek yemeye çalışıyorum."

"Hayatım," diye mırıldandı Remy. "Hiçbir zaman medeni olduğumu iddia etmedim ki-"

Zandra burun kıvırdı. “Medeni olmadığını söylemek az kalır.”

“ – Ama tabakta yiyecek bir şey kalmayınca yemeğin bittiğini bilecek kadar evrimleşmiş durumdayım.”

Zandra başını eğip masaya baktığında tabağın bom-boş olduğunu görüp şaşırdı. Ne zaman olmuştu ki bu?

Remy güldü. “İnsan eğlenirken zaman uçup gidiyor.”

“Görünüşe göre öyle.” Zandra parmağını tabakta kalan sarımsaklı sosa bandırarak yalayıp içini çekti. “Cora’dan bunu tekrar yapmasını istemeliyim.”

“Hmm. Tekrar yapmaktan bahsetmişken...” Remy’nin dili Zandra’nın kulağında gezinmeye başlarken Zandra istemsizce titreyerek onun kucağında irkildi. Remy’nin sertleşerek kendisine yaslandığını hissetti. Bedenine ateş basarken inleme dürtüsünü bastırarak boş tabağı kaptı.

“Tatlı zamanı.”

Remy kendisini yakalayamadan Zandra kucağından fırlayıp, gülerek soluğu evin içinde aldı. Remy onun peşinden giderek mutfaka girdiğinde Zandra’nın lavabonun başında tabağı ve çatalı yıkadığını gördü. Remy belirgin pazılarındaki komando dövmesi ve üzerinde düşük duran koyu renk pantolonuyla o kadar seksi görünüyordu ki, Zandra’nın kalbi yine hızla atmaya başladı. Remy ona arkasından yaslanarak bedenini mutfak tezgahına bastırdı ve Zandra ipek sabahlığının üzerinden onun çıplak göğsünün sıcaklığını hissetti.

“Turtayı yemekten önce buzdolabından çıkarmıştım,” dedi Zandra gergince yutkunarak. Sesi nefes nefeseydi. “Soğuk da servis edilebilir ama ben oda sıcaklığını tercih ediyorum.”

“Hiç fark etmez,” diye mırıldandı Remy onun boynuna doğru. “Ama sana tatlı olarak ne istediğimi söylemiştim zaten.”

Remy sabahlığını ağır ağır çıplak kalçalarına doğru kaldırırken Zandra irkildi. “Cora o kadar uğraşmış –”

“Ah, turtayı da yeriz canım. Çilekliydi, değil mi?”

Zandra düşünmeden başını salladı.

“Güzel. Çileği çok severim.” Remy onun kulak memesini emerek bacaklarının arasına uzanıp elini gezdirmeye başladı. “Mmm. Şu kremaya bak. Şu dolgun çileklere bulamaya yeter de artar bile.”

Remy kendisini arkadan Zandra’ya sürterek elini gezdirmeye devam ederken Zandra inledi.

“Seni tezgâha yatırıp bacaklarını açacağım ve çilekleri tam buradan yiyeceğim,” diye fısıldadı Remy onun kulağına.

Zandra inildi ve bir anlık boşluğuna gelmesiyle tabak elinden kayıp lavaboya düştü. “Remy –”

O sırada aniden telefon çalmaya başlayınca Zandra yerinden sıçradı.

Remy kendi kendisine okkalı bir küfür savurdu.

Bir an duraksadıktan sonra isteksizce elini onun sabahlığının içinden çekerek telefonunu bırakmış olduğu orta tezgâha yöneldi. Telefonu alıp, arayana baktığında yüzündeki ifadede bir değişme olmamasına rağmen Zandra içgüdüsel olarak Remy’nin arayan kişiyle kendisinin önünde konuşmak istemediğini sezdi.

Bu da arayanın muhtemelen bir kadın olduğu anlamına geliyordu.

Remy, Zandra'ya bir bakış attı. "Hemen dönerim."

Zandra onun dönüp mutfaktan çıkmasını seyrederken başıyla onayladı. Çok geçmeden balkon kapısının açılıp kapandığını duydu ve kaşlarını çatı.

Remy telefona bakmak için dışarı çıkma ihtiyacı duyduysa, *muhakkak* bir kadınla konuşuyordu. Yoksa neden gizli saklı konuşmak istesin ki?

Hemen sonuç çıkarma, dedi Zandra'nın içinden bir ses, onu mantığa davet ederek. İş meselesi olabilir. Mesleğinin hassas doğası gereği, bir çalışan veya müşteriyle gizli saklı konuşma ihtiyacı duyması hiç de garip kaçmıyor. Bunu herkesten çok senin anlamın gerek. Hem takıldığı kadınlardan biriyle konuşuyorsa da, sana ne? Senin ona ait olmadığın gibi, o da sana ait değil ne de olsa.

Zandra dişlerini gıcırdatarak tabağı ve çatalı yıkmayı bitirdi ve orada öylece dikilip çilekli turtayı kesem mi, yoksa lanet olası şeyi buzdolabına geri mi tıksam diye düşündü.

Remy elinde yemekte paylaştıkları kadeh ve şarap şişesiyle mutfaka döndüğünde halen bir karar vermiş değildi.

"Kusura bakma," diye mırıldandı Remy.

"Sorun yok." Zandra duygularına kapılmamaya çalışıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Remy başını sallayarak onaylarken şişeyle boş kadehi tezgâha bıraktı. Zandra bir an tereddüt ettikten sonra sesine alelaide bir hava vermeye çalışarak, "Kiminle konuştun?" diye sormaktan kendisini alamadı.

Remy bir an durdu. "İşle ilgili."

Remy duygularını saklama konusunda her zaman korkutucu derecede usta olmasına rağmen, Zandra onu yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Ve şimdi yalan söylüyordu işte.

İçinde yükselen kıskançlıkla yürüyüp, içinde çilekli turtanın durduğu üzeri örtülü cam tabağı aldı.

Remy onun tatlıyı buzdolabına geri koymasını seyrederken kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun? Onu yiyeceğiz sanmıştım."

"Yemiyoruz."

"Neden ki?"

"Saat geç oldu," diye kestirip attı Zandra. "Yarın erken kalkmam gerek."

Remy'nin gözleri kısıldı.

Zandra küstah bakışlarla ona karşılık verdi.

Remy bir an duraksadıktan sonra ağır ağır başını salladı. "Tamam."

Bunu hiç itiraz etmeden kabullenışı Zandra'yı daha da kızdırmış, Remy'nin başka bir kadınla konuştuğuna dair şüphesini doğrular nitelikte olmuştu.

Muhtemelen şu an onu bekleyen bir kadınla...

Remy arkasını dönüp mutfaktan çıkarken, Zandra çıplak ayakları ahşap döşemede pat pat sesler çıkararak peşinden gitti. Remy'nin seviştikleri koltuğa giderek Zandra'nın katlayıp düzgünce koltuğun arkasına astığı gömleğini almasını seyretti. Remy yırtılmış gömleğini üzerine geçirdikten sonra oturup devasa asker botlarını giydi. O botları takım elbiseyle yakıştırmak da ancak onun becerebileceği bir işti doğrusu.

"Birkaç günlüğüne iş için yurt dışına çıkmam gerekiyor," dedi Zandra'ya. "Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonumdan ulaşabilirsin."

Zandra kollarını göğsünde kavuşturdu. "İdare edeceğime eminim."

Remy botlarını bağlarken başıyla onayladı. "Pazar günü şu bağış toplama etkinliğine gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Neden?"

"Beraber gideriz diye düşünmüştüm."

Zandra burnunu çekti. "Aslına bakarsan Colin'i davet etmiştim," diye yalan söyledi.

Remy ona sert bir bakış attı. Yüzündeki ifade öyle meşumdu ki, Zandra farkında olmadan geriye doğru bir adım attı. "O zaman davetini geri almanı öneririm," diye homurdandı Remy.

Zandra'nın tepesi attı. "Ben de cehenneme gitmeni öneririm."

Remy ona ters ters bakarken çenesinde bir kas seğirmeye başladı.

Zandra da aynı bakışlarla karşılık verdi.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Remy, karanlık bir ifadeyle. "Ben de senin kızlarından biriyle giderim."

Zandra donup kaldı. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Bana eskortlarından biriyle bir randevu ayarla."

"Anlayamadım?" dedi Zandra şaşkınlıkla.

"Beni duydun." Remy ayağa kalktı. "Bağış toplama etkinliğine davetliyim. Madem sen benimle gitmiyorsun, ben de senin eskortlarından birini götürmek istiyorum."

Zandra buna hakkı olmadığını bilmesine rağmen çok öfkelenmişti. "Neden kız arkadaşlarından birini götürmüyorsun?"

Remy küçük, gaddar bir gülümsemeyle baktı ona. "Şu ara işler kesat diyelim."

"Hadi oradan," diye dudak büktü Zandra. "İkimiz de biliyoruz ki, şimdi şu kapıdan çıksan otuz kadın birden senden bir randevu koparmak için birbirlerinin üzerinden atlar."

Remy bir kaşını kaldırdı. "Sadece otuz mu?"

Zandra hiç eğlenmiyordu. "Sana kızlarımdan birini ayarlamıyorum."

"Nedenmiş o?"

Güzel soru. "Ayarlamıyorum işte."

Remy'nin dudakları seğirdi. "İşte cevap değildir."

Remy çekici çıplak göğsünü sergileyen önü açık gömleğiyle kendisine doğru ilerlerken Zandra yutkundü.

"Biz arkadaşız, Remy. Arkadaşlarımla tanıdıklarım eskortlarımı ayarlamam."

Remy sırtıttı. "Roderick'e Lena'yı ayarlamayı sorun etmemiştin ama."

Tongaya düştük. Tamam.

"Bundan mı endişeleniyorsun?" dedi Remy iğneleyerek. "Kızlarından birine âşık olup onunla evlenmemden mi?"

Bir anda Zandra'nın kanı çekildi.

"Elbette hayır," demeyi başardı. "Saçmalama."

Remy onun önünde durarak koyu renk gözleriyle insanın içine işleyen bakışlarını yüzünde gezdirdi. "Saçma mı bu, Zandra?" diye meydan okudu yumuşak bir sesle.

Zandra nefes alamıyordu. Bir an kalbinin durduğunu hissederek onun gözlerine baktı ve sonra arkasını dönüp kapıya doğru sendelerken bacaklarının zangır zangır titremesi karşısında dehşete kapıldı.

"Artık gitmen gerek," dedi soğuk bir sesle.

Remy onu bir an sessizce süzdü ve başını iki yana sallayarak yanma ilerledi.

"O randevuyu ayarla, Zandra." Bu bir rica değildi, Zandra bunun farkındaydı.

"Cehenneme git," dedi ona kötü kötü bakarak.

Remy'nin gözlerinin derinliklerinde bir duygu kıpırtısı belirdi. "Muhtemelen öyle olacak zaten," diye mırıldandı.

Bu sözlerin ardından çıkıp gitti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra Zandra, öğle yemeği için NoMI'de Lena'yla buluştu. Park Hyatt'ın içinde, lüks bir restorandı burası. Zandra geldiğinde Lena şehir merkezini ve Michigan Gölü'nü seyreden masalardan birine çoktan oturmuştu.

"Merhaba," diyerek ayağa kalkıp Zandra'yı kucakladı Lena ve geri çekilip onun yakası düğmeli fildişi bir üstle giydiği keten eteğini ve Gianvito Rossi sandaletlerini hayranlıkla inceledi. "Harika görünüyorsun! Her zamanki gibi."

"Sen de öyle," dedi Zandra sıcak bir sesle. "O pantolon takımın içinde taş gibi olmakla kalmamışsın, bir de üzerinde hâlâ yanakları kızaran bir gelinin ışıltısı var."

Lena koyu renk gözleri ışıldayarak sırtıttı. "O ışıltının başka bir sebebi de olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Lena elini aşağı götürüp çekingence dümdüz karnında gezdirince Zandra'nın ağzı açık kaldı. "Yoksa sen..." dedi Lena'ya bakarak.

"Hamile miyim diye mi soruyorsun?" dedi Lena, yüzü sevinçle parlarken. "Aynen öyle."

"Aman Tanrım!"

İki kadın heyecanla çılgık atarak birbirlerine sarılırken diğer müşterilerin meraklı bakışlarını üzerlerine çektiler.

Ardından Zandra şefkatle Lena'nın yanağını avucuna aldı. "Roderick'le ikiniz adına çok sevindim. Çok iyi birer anne baba olacağınızdan şüphem yok."

Lena'nın yüzü minnettar bir ifadeyle yumuşadı. "Teşekkürler, Zandra."

"Kesinlikle böyle düşünüyorum. Otursana hadi. Bütün detayları istiyorum. O detayları değil." Zandra Lena'nın edepsiz bakışlarına güldü. "Herkes Roderick'le senin ellerinizi birbirinizin üzerinden çekemediğinizi biliyor. O değil de, şu ana dek hamile kalmamış olman mucize zaten."

Garson yanlarına geldiğinde siparişlerini verdiler. Zandra için *niçoise* salatası, Lena için ise yanında karidesle servis edilen soğutulmuş karabuğdaylı erişte salatası. Ayrıca ikisi için her zamanki suşi tabaklarından...

"Harika seçimler, Bayan Brand ve Bayan Kennedy."

Garson, *Chicago Tribune*'ün sosyete sayfalarında sık sık boy gösteren iki müşteriye servis yapmaktan memnun olduğunu belli edercesine gülümsüyordu.

Garson gittikten sonra Zandra keten peçetesini kucağına sererek Lena'ya gülümsedi. "Eee, hamile olduğunu ne zaman öğrendin?"

Lena sırttı. "Sonuçları daha dün aldım ama son iki haftadır şüpheleniyordum. Balayımızda Roderick'e söylememek çok zor geldi ama emin olana kadar beklemek

istedim. Nasıl kendisinden geçtiğini görmeliydin. Beni kucağına alıp etrafında döndürdü ve gerçek anlamda gözleri doldu. Buna inanabiliyor musun?"

Zandra gülümsedi. "İnanabiliyorum. O sarsılmaz görünüşlerinin altında Brand kardeşler aslında çok yufka yürekli. Peki ailelerinize söylediniz mi?"

"Herkeseye değil. Ben sadece seninle kız kardeşime söyledim. Tabii Roderick de Remy'yi arayıp haber verdi."

Zandra suyunu içerken başıyla onayladı. Remy, özellikle kendisinin yanlarında bulunmasını istemiş olan bir grup Arap iş adamına güvenlik hizmeti sağlamak üzere Abu Dabi'ye gitmişti. Cumartesi gününe kadar dönmeyecekti ve bu da Zandra'ya ona eskortlarından birini ayarlamamak için akla yatkın bir bahane bulacak kadar zaman veriyordu.

Lena sözlerini sürdürdü. "Roderick iyi haberleri herkese aynı anda vermek istiyor; o yüzden bu akşam bütün aileyi yemeğe çıkaracağız. Yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum, özellikle de babamın, Roderick'in annesinin ve Büyükanne Eleanor'un."

Zandra sırtıttı. "Kendilerine hâkim olamayacaklar."

"Bilmez miyim?" diye güldü Lena. "St. Lucia'dayken ne zaman ileride doğacak çocuklarımızdan bahsetseler kendi kendime gülümseyip, sessiz kaldım." Lena içini çekerek camdan dışarı, şehri kucaklayan gökyüzüne doğru yükselen gökdelenlere baktı. "Çok mutluyum, Zandra. İnanılmaz mutluyum. Roderick'le nasıl bir araya geldiğimizi düşününce, bütün bunlar gerçeküstü geliyor. Onun ahlaksız teklifini kabul ettiğim için kimilerinin beni manyak

bulacağını biliyorum. Hatta bazıları bana fahişe bile diyebilir –”

“Dur bakalım orada.” Zandra masanın üzerinden uzanarak Lena’nın elini avucuna aldı. “O kelimeden hoşlanmıyorum ve bunu diğer insanlara çamur atmak için kullananlara hiç tahammülüm yok. Özellikle bu lafları kadınlar ettiği zaman. Seninle Roderick birbiriniz için tek kelimeyle mükemmelsiniz. İlişkinizle ilgili bir problemi olan, gitsin kendisini becersin. Gerçi onu bile yapamayacak kadar şekilcidirler ya, neyse.”

Lena gülerек Zandra’ya bakıp başını iki yana salladı. “Çok fenasın sen.”

“Ben söylemiş olayım da.”

Lena gülümseyerek onun elini hafifçe sıktı. “Beni Roderick’le tanıştırdığın için sana çok şey borçluyum. Eğer beni onunla randevuya çıkmak için ayarlamasaydın, asla tanışamazdık. Sana borcumu nasıl öderim?”

“Eee,” dedi Zandra, kelimeleri uzatarak. “Eskiden benim en çok talep gören eskortlarımdan biri olduğunu düşünürsek, yerine en az senin kadar harika birini bulmama yardımcı olabilirsin.”

İkisi de güldüler.

Çok geçmeden garson siparişlerini getirdi. Zarif bir hareketle tabakları masaya bıraktı, sularını doldurdu ve gitmeden önce başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

İkisi salatalarını yemeğe başlarken, Lena laf açarmış gibi sordu. “Ee, Remy’yle aranda ne var?”

Zandra bir müddet öylece kaldı. Ardından çatalına bir çeri domatesi takarak uzun uzun çiğnedi ve yuttu. "Ne demek istiyorsun?"

Lena ona keyifli bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun bence. St. Lucia'da ikinizin arasında bir şeyler oldu."

"Onu da nereden çıkardın?"

"Hadi ama, Zandra. Kumsalda Remy'yle ettiğiniz o müstehcen danstan öyle belliydi ki... *Açayip* ateşli bir danstı bu arada. Ertesi sabah kahvaltuya en son gelen sizdiniz ve sonra sen gezinin geri kalanında o yokmuş gibi davrandın." Lena'nın gözleri parıldadı. "Kimse fark etmedi mi sandın yoksa? Herkes fark etti ve tahminlerde bulunup durdu."

Zandra huzursuzca kızardığını hissetti.

"Ee, ne oldu peki?" diye ısrar etti Lena. "Remy'yle yatmanız mı?"

Zandra bir an tereddüt etti ve sonra yenilgiyi kabullenircesine derin bir nefes alarak mırıldandı. "Uzanıp yatmak dışında her şeyi yaptık diyelim."

Lena güldü. "*Biliyordum işte!*"

Remy'yle St. Lucia'da ve evindeki ateşli sevişmelerini hatırlayınca Zandra'nın yanakları daha da kızardı. "Böyle bir şey olmaması gerekiyordu."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum."

"Neden peki?"

Zandra başını iki yana salladı. "Bir ilişki isteseydim bile, ki zaten istemiyorum ya neyse, Remy beraber olmayı

tercih edeceğim son erkek. Söyleyeceğim kulağa çok saçma gelebilir ama onu hem çok iyi tanıyorum, hem de hiç tanımıyorum.”

“Hmm.” Lena dudaklarını büktü. “Biraz açabilir misin?”

Zandra salatasını didiklerken içini çekti. “Donanmadan kovulduğundan beri çok değişti. İçine kapandı. Beni yanlış anlama. Savaşın gerçekleri hakkında hiçbir şey bilmeyen, Pollyanna kafalı biri değilim. Remy deniz komandosuydu, o yüzden biliyorum ki yıllarca çoğu insanın kâbuslarına girecek şeyler görmüş ve yapmış olmalı. Ama ancak tahmin yürütebiliyorum çünkü bana hiçbir zaman çok bir şey anlatmadı.”

“Her ne olursa olsun,” dedi Lena sessizce. “Sanırım Remy’nin donanmadan kovulmasının altında yatan hikâyenin tamamını bilen tek kişi Roderick.”

“Biliyorum. Remy’nin benimle sırlarını paylaşmasını beklediğimi kastetmiyorum. Ama içinde sakladığı o yanı...” Zandra’nın sesi azalarak, acımasızca peşini bırakmayan anılarını ve duygusal savaşlardan kalma yaralarını su yüzüne çıkardı. “Çok çarpıcı ve ne yapacağı belli olmayan biri. Beraber olsak ikimiz de birbirimizi tüketiriz.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.” Zandra kaşlarını çatı. “Hem benimle gerçekten bir ilişki istiyorsa, bunu çok garip bir şekilde gösteriyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lena, çubuklarıyla bir parça suşiyi ustaca ağzına atarken.

Zandra’nın kaşları iyice çatıldı. “Abu Dabi’ye gitmeden önce kendisine eskortlarımdan birini ayarlamamı istedi benden.”

Lena ona bakakaldı. “Ciddi misin sen?”

"Hem de nasıl." Zandra çatalını bir taze fasulyeye sapladı. "İnanamadım. Hiçbir zaman kızlarımdan biriyle çıkmaya en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Şimdi nereden çıktı bu?"

Lena gülümsedi. "Belki de seni kıskandırmaya çalışıyordur."

Zandra burun kıvrıdı. "Çok bekler."

Lena'nın gözlerinden sorgulayıcı bir parıltı gelip geçti. "Kıskanmadın mı yani?"

"Elbette hayır. Remington Brand yetişkin bir adam, ben ise bir iş kadınıyım. Eskortlarımdan biriyle buluşmak istiyorsa ve onunla vakit geçirme lütfuna nail olacak parası varsa, ben kimim ki ona engel olayım? Kızlarıma birdenbire böyle ilgi göstermesine şaşırdım mı? Elbette. Ama kıskandım mı dersen? Hem de hiç kıskanmadım."

"O değil de," dedi Lena. "Tabağındaki şu zavallı fasulye parçası seninle aynı fikirde olmayabilir."

Lena'nın keyifli bakışlarını takip eden Zandra, taze fasulyeyi çatalıyla paramparça ettiğini fark etti. Duyduğu utançla boynundan yüzüne doğru bir kızartı yayılırken, Lena bilmiş bir tavırla sırıttı.

"Kıskanmadığın zaman yemeğine bunu yapıyorsan..."

Zandra bir an kaşlarını çatı ve sonra bardağına uzanıp suyundan bir yudum içti. Daha sert bir şeye ihtiyaç duyduğun için garsona işaret ederek margarita sipariş etti ve tekilası bol olsun, demeyi de ihmal etmedi.

Lena onu yüzünde halinden anlar bir ifadeyle seyrederken bir yandan da gülümsemesine engel olamadı. "Eğer Remy'nin kızlardan biriyle çıkması canını bu kadar sıkıyorsa neden ona neler hissettiğini söylemiyorsun?"

“Çünkü canımı sıktığı falan yok,” dedi Zandra inadından vazgeçmeyerek.

Lena inanmamış görünüyordu. “Yok mu?”

Zandra burnunu çekti. “Hem de hiç.”

Üstelik bunu nasıl ispatlayacağını da çok iyi biliyordu.

~ ~ ~

Remy, müşterilerini iş toplantılarını yapacakları gizli mevkiye götüren zırhlı aracın filmli camından dışarıyı izliyordu. Abu Dabi’nin yoğun trafiğinde ilerledikleri caddeyi seyrederken gözlerinde aynalı güneş gözlüğü vardı. Batılılar için Birleşik Arap Emirlikleri adabını dikkate alarak koyu renk bir takım elbise ve kusursuz boyanmış bir çift ayakkabı giymişti. Ceketinin pahalı kesimi omzuna astığı Sig Sauer’i gizliyordu. Ayrıca kürek kemiklerinin arasında KA-BAR bıçağını, ayak bileğindeki kılıfta ise 45’liğini taşıyordu. Koltuğunun altında bir MP5 makineli tüfek saklıydı. Arabanın arka koltuğunda Arap iş adamları kendi aralarında sessizce Arapça konuşuyorlardı. Konuşmalarında sık sık “Tanrı izin verirse,” anlamına gelen *İnşallah* sözcüğü geçiyordu. Remy Arapçayı akıcı konuşmıyor olsa bile, müşterilerinin gergin olduğunu sezebiliyordu. Dört petrol yöneticisi, Amerikalı büyük bir enerji şirketiyle kazançlı bir ortaklığa girdiklerinden beri Batılılarla her türlü ittifaka karşı çıkan, çok iyi bir eğitimden geçmiş radikal dincilerin mensup olduğu bir yeraltı grubundan adam kaçırma ve ölüm tehditleri alıyorlardı. Kime güveneceklerini bilemeyen, perişan durumdaki iş adamları koruma için dışarıdan birilerine bel bağlamak zorunda kalmışlardı.

Şoför hızla şerit değiştiren, agresif bir taksinin kendilerine çarpmasını önlemek için aniden direksiyonu kırınca, Remy bakışlarını oraya çevirdi. Kendi kendisine bir küfür savuran Dutch bir elini rastalarında gezdirerek, "Ben de Chicagolulara kötü sürücü diyordum," diye mırıldandı.

Remy, gümüş renkli taksinin kalabalık caddede ilerlemeye çalışmasını seyrederken güldü.

O sırada gelen mesajla cep telefonu titredi. Gözünü etraftan ayırmadan cebine uzanarak telefonu çıkardı.

Mesajın Zandra'dan olduğunu görünce nabızı bir anda hızlandı.

Kısa ve öz, bilerek gizli kapaklı atılmış bir mesajdı bu.

Tamamsın. Pazar günü saat 8'de.

Remy'nin dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zandra'nın talebini yerine getirmiş olması karşısında kendisini içi rahatlamış mı, yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissettiğini kestiremiyordu. Zandra hiç farkına varmadan, Remy'nin pek kıymetli ajansını araştırmasının önünü açmıştı.

Keegan'ın teklifi karşısında o kadar zaman içi içini yedikten sonra Remy pazartesi akşamı Zandra'yı eskortlarının ve onun, belediye başkanının *dikkatinde* olduğu konusunda uyarmak için onun evine gitmişti. Ama onu başka bir adamla bulunca bir anda aklı başından gitmiş, daha sonra ikisi tartıştığında ise Zandra gözüne o kadar dertli ve savunmasız görünmüştü ki, ona daha fazla sıkıntı yaratmaya gönlü razı olmamıştı. Keegan onu aradığında ise kararını vermiş, kaderini belirlemişti.

BENİMSİN

Dutch, Remy'nin suratındaki sert ifadeyi süzerek ona bir bakış attı. "Her şey yolunda mı, Şef?"

"Evet." Remy telefonunu göğüs cebine koyarak camdan dışarı bakmayı sürdürdü.

Abu Dabi'nin huzur dolu emirliğinde dahi yanındaki-
lerle beraber silah kuşanmış çeteciler tarafından pusuya
düşürülme ve şiddet görme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Ama Remy endişelenmiyordu.

Bu görev, geri döndüğünde onu bekleyen nahoş gö-
reve kıyasla çocuk oyuncağı sayılırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Zandra, *Seçkin Arkadaşlar*'ı ilk açtığında, güvenilir bir akıl hocası, birbirleriyle rekabet etmelerini ve kıyaslamaya gitmelerini önlemek için eskortlarını birbirinden ayrı tutmasını tavsiye etmişti. Kazancının kaymağını yiyen ve bin bir dolap çevirip, kendi ajanslarını kurmak için müşteri çalan hilebaz eskortlara ilişkin korku hikâyeleri dinlemişti Zandra.

Böylelikle uyarıları aklının bir kenarına yazmış ve eskortlarını idare etmek için kendi yaklaşımını geliştirmişti. Eskortların hepsi bağımsız çalışıyor olsa da, Zandra onları kendi elemanları gibi görüyordu. Tüm akıllı işverenler gibi, o da başarılı ve yüksek kârlı bir işletmeye sahip olmanın yolunun mutlu elemanlardan geçtiğini biliyordu. Eskortlarına ılımlı ve saygılı davranırsa mutlu olacaklarını daha en başından anlamıştı. Mutlu eskortlar müşterilerin halinden memnun olmasını sağlıyordu, halinden memnun müşterilerin ise tekrar gelecekleri kesindi.

Zandra bu sebeple ayda bir kez lüks bir restoranda özel bir oda kapatarak eskortlarına akşam yemeği ısmarlıyordu. Katılım zorunlu değildi. Zandra bu kadınların kariyer yapmanın, üniversite okumanın ve iki kadının

durumunda olduğu gibi, tek başına anne olmanın zorlukları arasında çok koşturmalı hayatlar sürdüklerinin farkındaydı. Bu yüzden asla müşterilerle randevuları dışındaki zamanlarını almak gibi bir niyeti yoktu. Ancak bu yemekleri verdiği beş yıl boyunca, kimsenin gelmediği olmamıştı. Hatta kadınlar bir araya gelmeyi dört gözle bekliyordu.

Yemek boyunca müşterileri, randevuları veya gizliliği bozacak hiçbir şeyi tartışmak yoktu. Bu onların biraz gevşemeleri, birbirlerini daha yakından tanımaları, birbirlerinden güç ve destek almaları için bir fırsattı. Bu aylık buluşmalarda Zandra yanında çalışan kadınlarla ne kadar çok ortak yönü olduğunu fark etmişti. Kendilerini güzel yemekler ve şaraba kaptıran kadınlar genellikle gardarını indiriyor ve birbirlerine içlerini döküyorlardı. Sırlar dillendiriliyor, herkes birbirinin duygularını paylaşıyordu: Kürtaj yaptırmanın ardından gelen kaybetme ve pişmanlık duygusu, olaylı bir boşanmanın verdiği haklı öfke, kötü muamele görülen bir ilişkide çekilen acı ve çaresizlik...

Kadınlar etnik ve fiziksel açıdan birbirlerinden farklıydı, değişik geçmişleri, kökenleri vardı ve yaşları yirmi beş ile kırk iki arasında değişiyordu. Ama bu onların birbirleriyle iyi ilişkiler kurmalarına engel olmamıştı. Aralarında eskortluk yapma deneyimini paylaşmanın güçlendirdiği bir bağ vardı.

Yedi ay önce Zandra buluşma mekanlarını kadınların manikür ve pedikür yaptırmanın, keyifli masajların ve saunada vakit geçirmenin keyfiyle kendilerini şımartabileceği lüks bir gündüz spa salonu olarak değiştirmişti. Hayatlarını başka insanların ihtiyaçlarını karşılayarak kazanan kadınlar için uygun bir ödül gibi gelmişti bu ona.

O cumartesi günü öğleden sonra spanın termal jakuzisinde keyif yaparak şampanyalarını yudumluyor ve buharlı suların arasından yayılan yatıştırıcı yasemin ve lavanta kokularının tadını çıkarıyorlardı.

“Nihayet başardım,” diye duyurdu Yana. İki yıl önce mankenlik kariyeri peşinde Amerika’ya göç etmiş olan Rus bir üniversite öğrencisiydi. Ancak bu hayali gerçekleştirmemişti.

“Neyi başardın?” diye sordu diğerleri.

“Nihayet evi aradım ve anneme eskortluk yaptığımı söyledim.”

Herkes bir anda bu koyu renk saçlı, genç güzele gözlerini dikip baktı.

“Nasıl tepki verdi peki?”

Yana suratını ekşitti. “Beni bir *blyadischa* olayım diye büyütmediğini söyledi.”

“Ay. Kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor. Ne demek o?”

Yana içini çekti. “Fahişe.”

Jakuziden sızlanma nidaları yükseldi.”

“Sana böyle demesi çok yazık, Yana,” dedi Zandra, sesinde hem halden anlar, hem de öfkeli bir tınıyla. “Yabancıardan böyle laflar duymak yeterince zorken, bir de öz annenin demesi daha da kötüdür eminim.”

“Hem de nasıl,” diye itiraf etti Yana, ümitsiz bir sesle. “Mankenlik işi bulup bulmadığımı sorup duruyordu. Ona yalan söylemekten bıkmıştım, o yüzden gerçeği söyleyeyim gitsin, dedim. Memnun olmayacağını biliyordum ama bana fahişe demesini de beklemiyordum açıkçası.”

“Gerçekten üzıldüm, hayatım,” diye teselli etti Zandra, Yana’nın omzunu okşayarak. “O da senin iyiliğin için endişeleniyordur. Annene yelkenleri suya indirip yaptığın işi kabullenmesi için biraz zaman ver.”

Yana içkisini yudumlarken morali bozuk bir şekilde onu başıyla onayladı.

Ufak tefek, çekici bir sarışın ve tek başına bir anne olan Claudia bakışlarını etrafta gezdirdi. “Kızgın anneleri bir yana bırakırsak, bana mı öyle geliyor, yoksa bu kelimenin erkeklerden ziyade kadınlar tarafından sarf edilmesi insanın canını daha mı çok yakıyor?”

Kadınlar onu onaylarcasına başlarını sallarken hak verir mırıltılar yükseldi.

Claudia kaşlarını çatı. “Sizce neden kadınlar diğer kadınlara hemen bu yaftayı yapıştırıyor?”

“Kindarlıktan,” diye atıldı Yana.

“Kıskançlıktan.”

“Özgüvensizlikten.”

“Cehaletten,” diye lafa karıştı Zandra. “Bana kalırsa anlamadığınız bir konuda yargıya varmak çok kolay. Çoğu kimse bir kadının eskortluk yaptığını duyduğunda, doğal olarak seks yapmak için para aldığını varsayıyor.” Kederli bir tavırla başını iki yana salladı. “Ben üniversiteyi İngiltere’de okudum. Bana kalırsa Amerikalılar seks konusunda Avrupalılardan çok daha tutucu.”

Jakuziden onu onaylayan sesler yükseldi.

“Bunun sebebi Amerikalıların daha muhafazakâr dini değerlere sahip olma eğilimi göstermesi,” diye fikrini belirtti, siyahi bir güzellik yarışması gediklisi olan Laurel.

"Ben Güney Yakası'nda büyük bir Metodist kilisesine üyeyim. Diğer üyelerin hiçbirine *asla* ek iş olarak eskortluk yaptığımı söyleyemem, yoksa beni oradan öyle bir kovalarlar ki, neye uğradığımı şaşırım."

"Hadi ya," diye inildedi kadınlardan bazıları ve sonra güldüler.

"Çok yazık."

"Aynen. Yani, her cemaatin bu kadar yargılayıcı olduğunu kastetmiyorum tabii," diye ekledi Laurel. "Ama kendi kiliseme ilişkin kişisel algım böyle."

"İşte bu yüzden kimseye eskortluk yaptığımı söylemiyorum ya." Bu sözleri Hawaiiili egzotik bir güzel olan Noelani söylemişti. "Kimsenin anlamayacağını ve onaylamayacağını çok iyi biliyorum, özellikle de kendi ailemin. Çünkü geleneklerine bağlı ve çok muhafazakâr insanlar. Annemle babamın tek istediği bir an önce doktoramı bitirmem, hem de biriyle evlenebileyim diye."

"Benimkiler de öyle," dedi Laurel, onun duygularını paylaşarak.

Claudia'nın yüzüne çarpık bir sırıtma yayıldı. "Şu konuşmamız Oprah'nın kanalında bir programa harika malzeme verirdi yani."

Diğerleri güldüler.

"Cidden," diye ısrar etti Claudia. "Oprah'yı spa günlerimizden birine davet etmeliyiz. Müşterileriyle seks *yapmayan* profesyonel eskortların hayatını yakından inceleme fırsatı bulduğunu hiç zannetmiyorum."

Zandra umursamazca güldü. "Bak ne diyeceğim, Claude. Oprah'yla bir partide karşılaştığında bu fikrini ona açmayı unutma sakın."

“Aynen öyle yapacağım,” dedi Claudia, kadınların gülmesine yol açarak. Müşterilerinin zengin konumları sebebiyle eskortlardan birinin kendilerini Oprah’la aynı şaşaalı etkinlikte bulmaları alışılmadık bir şey değildi. Claudia’nın televizyonun meşhur yüzüne bu teklifi götürecektik kadar cüretkar olduğu ise kesindi.

Noelani içini çekerek gözlerini çinili tavana dikti. “Belki bu konuşan içimdeki romantik ama bazen kendimi Bay Doğru’yla tanışma konusunda hayaller kurarken buluyorum. Ayaklarımı yerden kesecek ve beni ormandaki kalesine götürecektir cesur bir prensle...”

Laurel şaka yollu burun kıvrırdı. “Ben *kendi* Bay Doğru’mu buldum bile. Castle yetişkin mağazasında tanıştık, üstelik sadece kırk papele patladı. Titreşiyor, beni hamile bırakma ihtimali yok ve beni hayal gücümün gitmediği *her yere* götürüyor.”

Diğerleri kahkaha atarken Noelani kendi halini düşünerek kızardı ve, “Sanırım buradaki tek ahmak benim,” diye mırıldandı.

“Hayır, değilsin,” diye temin etti onu Claudia gülerken. “Bazılarımız bunu asla kabul etmeyecek olmasına rağmen, hepimiz ara sıra Julia Roberts’ın *Özel Bir Kadın*’da yaptığı gibi yakışıklı, zengin bir işadının ayaklarımızı yerden kesmesini hayal etmişizdir.”

“Hem Lena’yı unutmayın,” diye ekledi Yana.

Lena ile Roderick’in sahildeki nefes kesecek derecede romantik düğününü hatırlamaları kadınların arasında gıpta dolu iç çekmeler ve mırıltıların dolaşmasına sebep oldu.

“Muhteşem bir milyarderle tanışıp âşık olmak peri masalından farksız,” dedi Claudia.

"Bilmez miyim," diye gülümsedi Laurel, şefkatle. "Olabilecek en tatlı insanın başına geldi işte."

"Aynen, aynen," dedi diğerleri bir ağızdan, kadehlerini Lena'nın şerefine kaldırarak.

Onlar içkilerini içerken Noelani derin derin içini çekti. "Kim bilir? Belki benim bir sonraki müşterim Bay Doğru olacaktır."

Zandra bunun böyle olmayacağını umut ediyordu; zira Noelani'nin bir sonraki müşterisi Remy olacaktı. Şimdi-den bu randevuyu ayarlama konusunda ciddi endişeleri vardı aslında. Noelani'nin iflah olmaz bir romantik olduğunu öğrenmek de içini pek rahat ettirmemişti doğrusu.

"Peki ya sen, patron? Sen hiç Bay Doğru'yla tanışmanın hayallerini kuruyor musun?"

Eskortlarının gözleri kendisine dönerken Zandra şaşkınlıkla sordu: "Ben mi?"

Claudia kıkırdadı. "Evet, sen."

"Hmm." Zandra içkisini yudumlarken soruyu kafasında evirip çeviriyormuş gibi yaparak zaman kazandı. Eskortlarıyla kişisel meselelerini pek fazla paylaşma adeti yoktu. Bunun sebebi onları sevmemesi veya onlara güvenmemesi değil, her zaman özel hayatını kendine saklamayı tercih eden bir insan olması, ayrıca işverenleri olarak birtakım profesyonel sınırlar çizmenin gerekli olduğunu hissetmesiydi. Aylık buluşmalarında kadınlar içlerini birbirine dökerken Zandra genellikle tavsiye veren anaç kişi rolünü üstlenmiş, kadınlar da onun kendileri hakkında, kendilerinin onun hakkında bildiklerinden daha fazla şey bilmesini hiçbir zaman mesele yapmamışlardı.

“Hayalini kurduğumu söyleyemem,” diye karşılık verdi Zandra, ancak akli kendisine ihanet ederek Remy’e ait ayrıntılarda gezinmeye başlamıştı bile. Gözleri... dudakları... pazıları... kalçalarının sıkılığı... ve cinsel organının iriliği. Zandra’nın bedenine öylesine ateş basmıştı ki, içinde oturduğu buharlı su her an kaynamaya başlayabilirdi.

Zandra boğazını temizledi ve ihtiyatlı bir tavırla kıpkırmızı olmuş yanaklarına dokundu. “Bay Doğru’yu bulma konusunda hayaller kurduğumu söyleyemem ama gelmiş geçmiş en sevdiğim filmlerden birinin *Subay ve Centilmen* olduğunu itiraf ederim. Richard Gere’in fabrikaya gidip, Debra Winger’ı kollarına alarak iş arkadaşlarının tezahüratları arasında dışarıya taşıdığı o bitiş sahnesi yok mu...”

Bir anda jakuziyi, kadınların bir ağızdan hayalperestçe iç çekmeleri ve bağırışmaları sardı.

“Aman Tanrım,” diye içini çekti Noelani, elini kalbine bastırarak. “O film kesinlikle bir klasik.”

Zandra sıırttı. “Film gösterime girdiğinde ben daha dört yaşındaydım ama annem sürekli o filmi seyrederdi. Ben filmi anlayacak yaşa geldiğimde ikimiz beraber izleyip, o bitiş sahnesinde birlikte ağlamaya başlamıştık.”

Diğer kadınlar da yaşadıkları benzer şeyleri hatırlayarak gülüp başlarıyla onayladılar.

“Duygusalılığı bir kenara bırakırsak,” diye mırıldandı Zandra. “Ben hiçbir zaman pek öyle sonsuza dek mutlu yaşamının peşinden koşan bir kadın olmadım. O yüzden Bay Doğru’yu aramaya çok vakit ayırdığım söylenemez.”

“Peki ya bir gün çıkar gelirse?” diye ısrar etti Noelani.

MAUREEN SMITH

Zandra gülümsedi. "O halde umarım doğru kişi oldu-
đunu fark etmemi çok zorlařtırmaz."

"Aynen öyle," diye sırttı Laurel, kadehini kaldırarak. "Bu arada, pille çalışan Bay Doğru'muzla yaşadığımız tatmin edici ilişkiye içelim. Canına okusan da bana mısın demiyor!"

Kadınlar kadehlerini tokuşturarak kakkahalara boğuldular.

ONUNCU BÖLÜM

“Bu akşam ne kadar muhteşem göründüğünü söylemiş miydin sana?”

Etraflarında kameraların flaşları çılgınca patlarken Zandra, hoşgörölü bir tavırla Colin’e gülümsedi. “Bir iki kez bahsetmiş olabilirsiniz.”

Colin güldü. “Ama doğru söylüyorum. Harika görünüyorsun. Bu elbisenin içinde gözlerimi senden alamıyorum.”

Bahsettiği elbise gerçek bir Herve Leger’dı – Zandra’nın ideal kıvrımlarında adeta uçuşan romantik büzgülerle süslenmiş, mavi straplez bir elbise. Kulaklarında ve bileğinde pırlantalar ışıltıyor, stiletto ları uzun, biçimli bacaklarını göz önüne seriyordu. Saçlarını açık bırakarak tek taraftan ayırmış ve görkemli bir şekilde omzuna dökmüştü. Gözlerinde koyu bir makyaj, dudaklarında ise baştan çıkarıcı kırmızı bir ruj vardı.

Kendi akranları arasında zaten tartışmasız bir moda otoritesi olarak görülen Zandra bu akşam kusursuz görünmek istemişti. Colin’in tepkisine ve limuzinden adım attığı anda onu karşılayan hayranlık dolu bakışlarla, ıslıklara bakılırsa bunu başarmıştı da.

“Elbiseniz kimin tasarımı, Bayan Kennedy?” diye seslendi muhabirler hevesle.

Zandra yalnızca gizemli bir tavırla gülümsemekle yetinirken flaşlar tekrar yanıp söndü.

O akşamki bağış toplama galasında sanat müzesinin girişi, kırmızı halısı ve gelen konukların resimlerini çekmek için birbirleriyle yarışan fotoğrafçılarla âdeta bir Oscar ödül törenine dönmüştü. Yüzlerce zengin Chicagolu yenilenen müzenin hevesle beklenen açılışını kutlamak, ayrıca şık bir akşam yemeği ve dansla geçecek şaşıaalı bir gecenin tadını çıkarmak için adam başı iki bin papel sökülmüştü.

İkisi geniş merdivenleri çıkarak kalabalığın arasına karışmak üzere şık lobiye girerlerken, Colin’in eli sahiplenircesine Zandra’nın belindeydi. Tasarımcı elbiselerinin pahalı ipeklerine bürünmüş, mücevherlerle süslü tenler, baş döndürücü bir renk karmaşası oluşturuyordu. Garsonlar konukların arasında dolaşarak kanepe ve şampanya sunuyorlardı. Orkestranın müziği, salonun dört bir yanına yayılıyordu.

Remy gelir gelmez, Zandra bunun farkına vardı.

Onun kapıdan girdiğini gördüğü için değil, nabızı hızlandığı ve teni karıncalanmaya başladığı için...

Zandra bakışlarını kalabalık lobide gezdirdi.

İşte oradaydı.

Kaslı bedenine adeta bir rüya gibi oturan Brioni smokiniyle uzun, esmer ve inanılmaz yakışıklıydı. Gözlerini dikip ona bakarken Zandra ağzının kuruduğunu hissetti. Müzede kendi sergisini hak eden bir Rembrandt’tı o.

Ancak Remy'nin kolunda Noelani'yi fark etmekte geç kalmıştı.

Hawaiiili kadının Zandra'nın en çok rağbet gören eskortlarından biri olmasının bir sebebi vardı. Noelani yalnızca egzotik ve göz kamaştıracak ölçüde güzel değildi, her bir müşterisine bu hayatında yaşadığı en güzel randevuymuş gibi davranma sanatını da mükemmel icra ediyordu. Remy'ye bakışları ise o akşam pek fazla rol yapması gerekeceğini alenen ortaya koymuştu.

Remy, Zandra'nın bakışlarını sezmişçesine başını kaldırdı ve salonun öte yanından gözleri onunkilerle buluştu.

Remy'nin koyu renk gözleri yüzünden çıplak omuzlarına kayıp dekoltesinin kıvrımında dolaşarak dümdüz karnına inerken Zandra titrediğini hissetti. Remy'nin bakışları, adeta onun vücudunda uyandırdığı arzu dalgasını sezercesine bacaklarının birleştiği noktada takıldı.

Ağır ağır tekrar Zandra'nın gözlerini bulan gözleri, sahiplenici bir tatminle yanıp tutuşarak onun titremesine yol açtı. Zandra, göğüs uçları sertleşirken Remy'nin dokunuşunun sıcaklığına, dilinin teninde gezinmesine duyduğu istekle yanıp tutuştu.

Aralarında arzu dolu bir elektrik yayılırken Zandra yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Ama yüzünde aldatıcı bir gülümsemeyle kirpiklerini kırptırıp, birinin koluna dokunup bir başkasının yanağını sıvazlayarak kendisini en çok ilgilendiren meselelerden biri olan Chicago'nun devlet okullarında, sanat programlarını canlı tutmak için para toplamayla meşgul bir şekilde cilveli cilveli salonda gezinirken Remy'nin kendisini seyrettiğini hissediyordu. Remy'nin için için yanan bakışları her hareketini takip ediyordu. Ama Zandra'nın o esnada çalışmakta

olan eskortlarıyla haşır neşir olmamak gibi bir adeti olduğunu bildiğinden, aralarındaki mesafeyi koruyordu. Ayrıca o akşamki etkinlikte Zandra'ya Colin'in eşlik etmesi konusundaki hislerini göz önünde bulunduracak olursa, elinden geldiğince uzak durması bu işe dâhil olan herkes için en iyisi olacaktı.

Zandra ile Colin, Enid Roche ve kocasıyla sohbet ederlerken kıkır kıkır bir ses Zandra'nın kulağına fısıldadı. "Aman Tanrım. İşte yine yapıyor."

Zandra dönerek hemen yanında belirmiş olan ufak tefek, çekici, esmer kadına gülümsedi. "Merhaba, Skylar."

"Sana da merhaba." Skylar Blake, Zandra'nın yanağına bir öpücük kondurarak cana yakın bir tavırla Enid'e gülümsedi. "Her şey muhteşem görünüyor. Amma çok kişi var."

"Harika değil mi?" Gala komitesinin başkanı memnuniyetle gülümsedi. "Ben de tam Zandra'ya bilet satışlarından iki milyon dolardan fazla para topladığımızı söylüyordum. Görünüşe göre önümüzdeki hafta kapıları halka açmadan önce müzenin yenilenmiş halini ilk görenlerden olmak isteyen pek çok kişi var."

"İki milyon mu? Vay be, olaya bak." Skylar gülümsemeyi sürdürürken merakını gizlemeye zahmet etmeyen bakışlarla, ısıtılı, ela gözlerini Colin'e kaydırdı. "Peki ya siz?"

Arkadaşının samimiyetine gülmekten kendisini alamayan Zandra ikisini tanıştırdı.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Skylar," dedi Colin rahat bir tavırla, onun elini sıkarak.

"O zevk bana ait. Bize bir dakika izin verebilir misin?"

Skylar, Colin'in cevabını beklemeden Zandra'nın elini kapıp, onu duyma mesafesinden çıkana kadar sürükledi.

"Aman Tanrım," diye içini çekti heyecanla. "Buraya gelip Remy Brand'le aranızda ne halt olup bittiğini öğrenmeden duramadım. Daha fazla dayanamayacaktım."

Zandra bilmezden gelmeye karar verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen ay yemekli partine geldiğinde bütün akşamı baştan çıkarıcı bakışlarla seni yiyip bitirdiğini hatırlıyor musun?"

Zandra isteksizce başıyla onayladı. Hatırlamamak ne mümkündür!

Skylar sırtıttı. "Eh, fark etmediysen diye söyleyeyim dedim, aynı şeyi yine yapıyor. Bu sefer bakışlarıyla çoktan icraate geçmiş durumda, öyle ki muhtemelen şu an hamile kalmıştır."

"Skylar!" dedi Zandra.

Skylar güldü. "Gerçeği söylüyorum, Zandra. O adamın sana bakışları var ya..." Sesi azalarak yok olurken zarif manikürlü parmaklarıyla kendisini yelpazeledi.

Zandra başını iki yana sallayarak şampanya kadehini ağzına götürdü. "Çıldırılmışsın sen."

"Ne çıldırması," diye düzeltti Skylar. "Kıskanıyorum. Remy acayip seksi bir herif, Zandra. Buraya geldiğinden beri kadınlar kendilerini resmen üzerine atmasına rağmen gözü senden başkasını görmüyor. Gerçi kimse onu suçlayamaz," diye ekledi, Zandra'yı incelerken gözleri ışıltayarak. "Çok açık konuşacağım, bu elbiseyle ben bile seni becermek istiyorum."

Zandra şampanyasını püskürtmemek için kendisini zor tutarken Skylar başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

"Bu akşam tam formundasın," dedi Zandra, ağzının kenarını parmak uçlarıyla silerken.

Skylar içini çekti. "Bilmez miyim?"

İkisi bir an durup *Tribune*'den gelen bir fotoğrafçıya gülümseyerek poz verdiler. Adam yoluna devam ederken Skylar, Zandra'ya fesatça sırıttı.

"Onu bunu bırak da, St. Lucia gezinizde Remy'yle aranızda bir şey oldu mu?"

Zandra içkisini yudumlayarak omzunun üzerinden Colin'e bir bakış attı. Enid Roche ona müzeyi genişletme konusundaki iki yıllık projeyi anlatırken nazikçe gülümseyerek başını sallıyordu.

Zandra'nın yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Gidip kavallemi kurtarsam iyi olacak."

Skylar ona bilmiş bir bakış attı. "İyi kaytarma doğrusu. Bu seferlik seni bırakıyorum. Bu arada kavalenden bahsetmişken..." Bir an sustu ve kısık gözleriyle Colin'i incelerken dudağı büküldü. "Çok tatlı bir şey. Ama senin tipin değil."

Zandra kaşlarını çattı çünkü Remy de ona aynı sözleri sarf etmişti. "Neden benim tipim değilmiş?" diye meydan okudu.

Skylar burun kıvırdı. "Senin için yeterince baskın değil. Sen onu çiğner çiğner tükürürsün."

Zandra bunu inkâr edemezdi. Cuma günü akşam yemeğinde Colin'le vakit geçirmekten ne kadar keyif almış olursa olsun, buluşmalarının sonunda asla bir çift olarak ilişki yürütemeyeceklerini anlamıştı. Yazık olmuştu gerçi. Ne de olsa gerçekten çok tatlı bir adamdı.

“Senin kötü bir çocuğa ihtiyacın var,” dedi Skylar. “Sivri bir tip olmalı. Tehlikeli biri.”

Zandra istemsizce Remy’yi düşünerek kaşlarını çattı. Kimse onun kadar tehlikeli olamazdı. Zandra onu hep bir sokak dövüşçüsü olarak tanımıştı. Amerikan Donanması onun kaba yönlerini bilemiş ve onu tam isabet adam öldürebilecek, seçkin bir suikastçıya çevirmişti. Bunu gösterecek madalyaları, ayrıca kamuya asla duyurulmayan gizli operasyonlarda aldığı onur belgeleri vardı. Uzaklarda, savaşın göbeğinde çarpıştığı ve Tanrı bilir başka neler yaptığı dokuz yıl boyunca Zandra gizliden gizliye onun için endişelenmişti. Roderick’ten Remy’nin görev esnasında öldürüldüğünü söyleyen bir telefon geleceği korkusuyla yaşamıştı. Şimdi bile ne zaman iş için seyahate çıksa, o sağ salim eve dönene kadar rahat bir nefes alamıyordu.

İki gün önce BBC haberlerini açıp Abu Dabi’de silahlı bir çatışma olduğunu duyduğunda yüreği ağzına gelmişti. Birkaç telefon açıp, ikizinin başına neler geldiğini daima ilk bilen kişi olan Roderick’le konuştuktan sonra ancak rahatlamıştı. Roderick’e bakılırsa Remy ve adamları, müşterilerini bir iş toplantısına götürürlerken kendilerine pusula kurmaya kalkışan bir grup radikalın icabına bakmıştı. Teröristlerin hepsi öldürülmüştü.

Zandra verdiği bilgiler için sakince Roderick’e teşekkür etmiş, telefonu kapatmış ve duyduğu iç rahatlatıcıyla hıçkırıklara boğulmamak için kendisini zor tutmuştu.

“Senin buyurgan, ne yapacağı belli olmayan birine ihtiyacın var,” diyordu Skylar. “Seni hiç beklemediğin anda kavrayıp duygusuzca becerecek, sonra seni duvara zincirleyip sen kendinden geçene kadar bütün fenalıklarını sergileyecek türden bir adama.”

Zandra güldü. Remy'yle aralarında geçen erotik anları düşününce bedeni alev almasına rağmen "Sado-mazo fantezilerine beni alet etme," diye takıldı ona. Üstte olan Zandra iken bile sevişmelerinin ritmini Remy belirlemişti. Ama yatakta bencil biri değildi. Hatta bencillikle uzaktan yakından alakası yoktu. Zandra'nın ihtiyaçlarına ve arzularına tamamen uyum sağlamış ve ona bedeninin hissedebileceğini hayal ettiğinden çok öte zevkler yaşatmıştı.

Zandra içinde uyanan arzuyla bakışlarını kalabalıkta gezdirdi ve nihayet Remy'yi buldu. Noelani'yle ikisi başka iki çiftle sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Noelani elini Remy'nin koluna dolamış, başını cilveli bir tavırla geniş omzuna yaslamıştı.

Zandra onları izlerken içinde mantıksız bir kızgınlık duydu. Normal koşullar altında eskortlarından birinin müşterisiyle bu kadar iyi anlaştığını görmekten memnun olurdu. Ama Remy alelaide bir müşteri değildi. Onun kısık bakışlarını takip eden Syklar, "Bu senin kızlarından biri değil mi?" diye sordu.

Zandra kısaca onu başıyla onaylamakla yetindi.

Skylar gülerek başını iki yana salladı. "Sen benden daha iyi bir kadınsın, Zandra. Eskortlarına güvendiğini biliyorum ama hiçbirine hayatta Remy'yle bir buluşma *ayarlamazdım*. Onları bir odada baş başa bırakmazdım hatta."

Zandra kaşlarını çatı.

Tam o sırada Remy onun olduğu tarafa sevecen bir bakış attı. İkisi göz göze gelince Zandra boğazının kuruduğunu hissetti. Onun arzu dolu bakışları bedeninde gezinirken Zandra'nın damarlarında dolaşmaya başlayan

şehvet, bacaklarının arasına hücum etti. Eğer içinde çamaşır olsaydı, çoktan sıırılsıklam olurdu.

Skylar derin bir sesle mırıldandı. "Seni şanslı kaltak."

Zandra gülümsedi.

Colin bir anda Zandra'nın yanında belirip kolunu beline dolayınca, Remy'nin yüzü asıldı.

Onun yüzündeki amansız ifadeyi yakalayan Skylar, Colin'e ışııl ışııl bir gülümsemeyle baktı. "İyi vakit geçiriyor musun?"

Colin dönüp, ona yanıt verirken Zandra, Remy'ye alelacele bir bakış daha attı.

Dudakları alaycı bir tavırla kıvrılan Remy şampanyasını *şerefine* dercesine ona doğru kaldırdı ve kadehini ağzına götürerek bir yudum aldı.

Zandra titrek bir nefes alarak bakışlarını çevirdi.

"Merhaba," dedi, Colin'e özür dilercesine gülümseyerek. "Enid'i başına sarmak istemezdim. Çok tatlı biri ama bazen kabak tadı veriyor."

Colin anlayışla güldü. "Önemi yok. Kocasıyla o bana kendi annemle babamı hatırlattı. Neyse, çok geçmeden yemeğe oturacaklarını söyledi; o yüzden galeriye gitsek iyi olur."

"Tamam. Önce lavaboya gitmem gerek. Skylar'la sen masamıza geçseniz, ben de hemen size yetişsem olur mu?"

Colin bir an tereddüt etti ama Skylar kolunu onun kine dolayarak Zandra'ya göz kırptı. "Sen git. Ben ona arkadaşlık ederim."

"Teşekkürler," diye sıırıttı Zandra.

Colin ile Skylar ilerlerken Zandra lavaboların bulunduğu tarafa yönelerek ölçülü bir tavırla çapkın hayranlarına yanına yaklaşma çabalarını savuşturdu.

Kadınlar tuvaletindeki sıra, akıl almayacak derecede uzundu. Zandra'nınsa gerçekten bir an önce tuvalete girmesi gerekiyordu. O yüzden oradan çıkıp salonu geçerek köşeyi döndü ve Enid Roche'nin müzeyi daha önce gezerlerken kendisine göstermiş olduğu arka merdivenlere süzüldü.

Hiçbir güvenlik görevlisinin kendisini durdurmaya kalkışmamasına şaşırان ve rahatlayan Zandra, akşam yemeğinden sonra açılacak olan karanlık ikinci kata uzanan merdivenleri çıktı. Sessiz ve çabuk adımlarla kadınlar tuvaletine doğru ilerleyip içeri süzüldü ve baştan aşağı çok şık bir şekilde yenilenmiş olan tuvaletin boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Topukları mermer zeminde tıkırdayarak ısıll ısıll lavaboları geçip en son kabine girdi.

Tuvaletini yaptıktan sonra kapının sürgüsünü çekip açtı ve kabinden çıktı.

Ve aynı anda bir adamın devasa göğsüne çarptı.

Herhangi bir adamın değil üstelik.

Remy'nin.

Zandra şaşkınlıkla derin bir nefes alarak ona baktı.
"Sen ne -"

Remy başını eğerek onu öptü.

Zandra'nın soluğu kesilirken Remy'nin dili dudaklarının arasına kaydı.

Bütün vücudunu bir titreme alırken Zandra göğüs uçlarının dikleştiğini hissetti. Kolları Remy'nin boynuna dolanırken el çantası yere düştü.

Remy onu kabine geri iterken elleri aşağı doğru kayarak kalçalarını kavradı ve onu kendi sertliğine bastırdı. Zandra dudakları onun dudaklarındayken inlemekten kendisini alamadı.

Remy elbisesini kalçalarına dek sıvayarak onu kucağına aldı. Zandra bacaklarını onun beline dolarken Remy küçük kabinde dönüp, onu kapıya yasladı. Dudakları boğazından aşağı doğru kayarak göğüslerinin üzerinde gezinirken, Zandra adamın ceketinin içine uzanıp geniş göğsünü okşadı.

Remy parmakları onun bacaklarının arasına doğru kayıp, çıplak tenini hissettiğinde ilkel bir iniltiyle başını kaldırdı. Gözleri şehvetle parılıyordu. "Çamaşının yok mu?"

"Üzerimdeki Herve Leger," diye içini çekti Zandra, cevabı ayan beyan ortadaymış gibi. "Çamaşıra gerek yok."

Remy bir inilti koyuverdi. "Teşekkürler, Herve."

Remy iki parmağını içine kaydırırken Zandra'nın sırtına bir ürperti indi. İnildyerek başını geri yasladı ve Remy parmaklarını iyice bastırırken başparmağını ağır ağır gezdirmeye başladı.

"Nasıl da ıslanmışsın," diye mırıldandı boğuk bir sesle, dudakları onun boynundayken. "Bütün akşam beni arzuladın, değil mi?"

Zandra'nın elinden gelen tek şey başıyla onaylayıp, daha fazlasına duyduğu istekle kendisini ona bastırmak oldu. Remy parmaklarını iyice kaydırarak onun ıslaklığına gömüldü. Zandra nefesini tutarak adamın elinin hareketlerine

uyarken Remy genç kadının yüzünde hissettiği zevki görebiliyordu. Parmaklarını derine götürürken Zandra kendisini kaybedip, orgazm olurken çıkardığı sesleri bastırmak için dudaklarını adamın dudaklarına yasladı.

Zandra gözlerini yumarken aklını uyuşturan zevk dalgası bedeninden dışarı taşıtı.

Remy fermuarını indirirken çıkan sesi duyan Zandra, Remy'nin çıplak bir şekilde kendisine yaslandığını hissetti.

“Gözlerini aç,” diye fısıldadı Remy. Kendisini ona bıraktığında Remy hiç duraksamadan içine doğru kaydı.

Zandra duyduğu zevkten neredeyse çılgın atacaktı.

Remy içinde gidip gelirken gözlerindeki bakışta öyle erotik bir ifade vardı ki, Zandra'nın sırtından aşağı, haz dolu bir ürperti dalgası indi.

Zandra ona sıkıca tutundu. Remy kabinin duvarlarını sarsarak kendisini ardı ardına kapıya çarparken stiletto ayağından sallanıyordu. Zandra'nın elbisesi belinde toplanmış ve Remy'nin elleri kalçalarını kavramıştı.

Remy eğildi ve alev alev bir coşkuyla dudakları buluştu. Müstehcen, ilkel bir zevkle dişleri birbirine çarpıp, dilleri birbirine dolanarak öpüştüler.

Zandra birkaç saniye sonra Remy'nin inildeverek içine boşaldığını hissetti.

Zandra da aynı anda doruğa ulaşarak onun ismini haykırmamak için kendi dudağını sertçe ısırdı.

Birkaç dakika birbirlerine sıkıca sarılarak keskin nefeslerinin boş tuvaletin sessizliğinde yankılanmasını dinlediler.

Remy başını omzundan kaldırdığında Zandra onun suratına bir tokat patlattı.

Remy şaşkınlıkla ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne içindi şimdi?"

"Beni endişelendirdiğin için. Abu Dabi'de olanları duydum. Doğru düzgün bir ayrıntı da vermediler; o yüzden Roderick'e ulaşmadan önce Amerikan Büyükelçiliği'ndeki bir arkadaşımı arayıp, Amerika'dan herhangi bir kayıp olmadığını teyit etmek zorunda kaldım." Zandra, Remy'nin göğsünü dürttü. "Neden dün eve geldiğinde beni aramadın?"

Remy gözleri keyifle parılayarak ona baktı.

"Sence komik mi bu?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Remy toparlanarak. "Seni endişelendirmek gibi bir niyetim yoktu ama pazartesi günü nasıl ayrıldığımızı düşünürsek, benden haber almak istemeyeceğini düşündüm."

"Ne? Öldün mü kaldın mı diye merak etmeyeceğimi mi düşündün cidden?"

Remy sırıttı. "Seni son gördüğümde, hayatım, beni kendi ellerinle öldürecek kadar kızgın görünüyordun."

"Ne alakası var şimdi?" Zandra gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Bir daha böyle bir şey olduğunda, hiç değilse bana sağ salım olduğunu haber verme nezaketini göster. Anlaştık mı?"

"Hay hay, Bayan Kennedy."

"Teşekkürler."

Remy nazikçe alnını, kapalı gözlerini ve burnunun ucunu öperek alt dudaklarını hafifçe dişlerken Zandra

gölümsemekten kendisini alamadı. Ellerini onun güçlü sırtında gezdirirken mest olmuş bir tavırla içini çekti. "Bu çoklgınlık, Rem. Birisi bizi basabilirdi."

"Sonra da aynen dönüp giderdi," diye mırıldandı Remy.

"Bunu bilemezsin," diye güldü Zandra.

"Umursamam da."

Skylar'ın sözleri kafasında yankılanırken Zandra sırtıtmaktan kendisini alamadı. *Senin kötü bir çocuğa ihtiyacım var.*

Zandra ile Remy'nin orada ne yaptıklarını bilse, Skylar çok gurur duyar ve muhtemelen epey kıskanırdı.

Zandra tekrar içini çekti. "Bir an önce aşağı insek iyi olur; yoksa yemeğe geç kalacağız."

"Ben burada kalıp tatlı yemeyi tercih ederim."

"Mmm." Remy'nin sıcacık dudakları teninde gezinirken Zandra titredi. "Daha sonra bana uğra, istediğin bütün tatlıları yiyebilirsin."

Remy'nin bakışları onunkileri bulurken gözlerinden hınzır bir parıltı gelip geçti. "Söz mü?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Zandra, dilini onun dudaklarında gezdirirken. "Subaylık bitti. Şimdi bir centilmen gibi davran da birisi bizi yakalamadan önce beni aşağı indir."

~ ~ ~

"Bu akşam harika vakit geçirdim," dedi Noelani, Remy'ye o akşam eve dönerlerken.

Limuzinin konforlu deri koltuğuna yaslanan Remy, ona yüzünde tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Ben de öyle."

Noelani keyifle gülümsedi.

Omuzlarına dökülen koyu renk uzun saçları, egzotik biçimli çekik gözleri, esmer teni ve belirgin kıvrımlarıyla baş döndürücü bir kadındı Noelani. O baştan çıkarıcı bir tavırla bacak bacak üstüne atarken Remy, kadının kırmızı elbisesinin pürüzsüz, çıplak bacaklarını gözler önüne sermesini seyretmekten kendisini alamadı.

Bakışlarını kaldırıp Noelani'nin gözlerine bakarken, onun hazırlamış olduğu Hennessy ve koladan büyük bir yudum aldı.

"Güzel mi?" diye mırıldandı Noelani.

"Evet, hanımefendi."

"Harika."

Remy ona gülümsedi.

O da gülümsemesine karşılık verdi.

Remy alçak sesle seksenlerden kalma eski bir melodinin sözlerini mırıldanmaya başlayınca Noelani bir kahkaha attı. "Bana *Hawaiian Sophie*'yi mi söylüyorsun?"

Remy'nin yüzüne çarpık bir sırıtma yayıldı. "Affedersin. Engel olamadım. Bunu sana çok sık yapıyorlardır herhalde."

"Yeterince." Noelani'nin gözleri ışıldadı. "Ama ilk kez şu an canımı sıkıyor."

Remy gülerek içkisinden bir yudum aldı.

Noelani koltukta biraz kayınca bacakları biraz daha açığa çıktı.

"Ee," diye lafa girdi Remy sohbet açmak istercesine. "Hawaii'den neden ayrıldın peki?"

"Ben on beş yaşındayken ailem buraya taşındı."

“\ani beş sene falan önce mi oluyor mu?”

Noelani koyu renkli kirpiklerini kırıştırtarak güldü.

“Çok tatlısın ama yaşımın yirmiden daha büyük olduğuna seni temin ederim.”

Remy bunu biliyordu elbette. Noelani’nin kusursuz makyajının altında gözlerinin kenarlarına yayılan belli belirsiz çizgileri fark etmişti. Zandra yirmi dört yaşının altındaki kimseyi işe almazdı. Eskortlarının yaşının bundan daha ileri olmasını tercih ediyordu; zira bu daha fazla deneyim, olgunluk ve entelektüelliği de beraberinde getiriyordu.

Remy ona gülümsedi. “Zandra için çalışmaktan keyif alıyor musun?”

“Elbette. Keyif alınmayacak nesi var ki? Onun eskortlarından biri olmak yüksek lisansa başlamamı sağladı, şu an ise doktoramı yapıyorum. Diğer yandan da bakacak olursak, senin gibi harika adamlarla tanışıyor ve en şaşıla partilere katılıyorum.” Noelina, yüzü sıcak bir ifadeyle yumuşayarak gülümsedi. “Hepsinden öte, Zandra harika biri.”

“Kesinlikle öyle,” diye hak verdi Remy ona.

Remy o akşam Zandra’yı gördüğü andan itibaren onu omzuna atıp, müzeden çıkarmak ve seks dolu upuzun, sıcak ve ateşli bir gece için eve götürmekten başka bir şey düşünmemiştir. Sevişmek için, işi pişirmek için, adını ne koyarsanız koyun, kendisini onun içinde bulduğu sürece fark etmezdi.

Ne zaman göz teması kursalar, ilkel dürtülerine göre hareket etmemek için kendisine hakimiyetinin her zerresini kullanmak zorunda kalmıştı. Zandra’nın o elbiseyle

etrafta gezinmesini izlemek bir azaba dönüşmüştü. Zandra uçuşan saçları, ışıldayan dudakları ve kıvrılan kalçalarıyla karşılaştığı her erkeği baştan çıkararak ve büyüleyerek kalabalığın arasında salınıp durmuştu.

Onun lavaboyu kullanmak için sıvıştığını görünce peşinden gidip olayları akışına bırakma fırsatını kaçırmayı göze alamamıştı.

Aralarında geçen ateşli sevişmeyi düşünmek bile sertleşmesine sebep oldu.

Ve o anda başına gelebilecek en uygunsuz şeydi bu.

Görevinin amacını hatırlayan Remy, kendi kendisini Zandra'yı aklından çıkarmaya zorladı ve dikkatini tekrar Noelani'ye verdi.

Kafasında bir şeyler kurmuyorsa, Noelani ona iyice yaklaşmıştı.

Hiç iyi olmadı bu.

Ama bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydı.

"Eee, Noelani," dedi doğal bir tavrıyla, içkisini kenara koyarak. "Erkek arkadaşın eskort olarak çalışman konusunda ne diyor?"

Noelani ona keyifli bir bakış attı. "Erkek arkadaşım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Hadi ama," diye bir kahkaha attı Remy. "Senin gibi güzel bir kadından bahsediyoruz."

Noelani usulca güldü.

Remy hamlesini yaparak başını eğip, onun çıplak omzunu öptü.

Noelani irkilince diken diken olan tüyleri Remy'nin dudaklarını gıdıkladı.

Hadi, diye baskıladı onu içinden. İt beni. Durmamı söyle.

"Remington?"

Remy dudaklarını çekmeden gülümsedi. "Bana Remy demeni söylemiştim."

"Doğru." Noelani'nin sesi titriyordu. "Remy..."

"Bu daha iyi," diye mırıldandı Remy.

Noelani gözlerini yumarak onun öpücüklerimi boynunun yumuşak kıvrımına kadar gezdirmesine izin verdi. Ondan ses çıkmayınca, "Evet, Noelani?" diye teşvik etti Remy.

Noelani'nin yutkundüğünü duydu.

"Zandra'yla yatıyor musun?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Remy bir an donakaldı, sonra geri çekilip ona baktı. "Ne?"

Noelani onun bakışlarını buldu. "Bu akşamki bakışlarından ona karşı duyguların olduğunu anlamak zor değildi."

Kahretsin, diye düşündü Remy. Zandra'ya bakmamak için kendisini parçalamıştı resmen. Bunu başaramayınca, hiç değilse belli etmemeye çalışmıştı. Ama elinden gelmemişti demek.

"Bu buluşmayı onu kıskandırmak için mi ayarladın?" diye sordu Noelani, lafı dolaştırmadan.

Keşke o kadar basit olsaydı.

"Hayır," diye yanıtladı Remy. Ama talebinin zamanlamasının Zandra'nın o beş para etmez herifle çıkmakta ısrar etmesiyle kamçılandığının farkındaydı.

MAUREEN SMITH

Noelani onu sessizce incelerken, Remy onu kandırıldığı için suçluluk duygusu hissetti. Başını çevirerek camdan dışarı baktı. Şehrin merkezindeki dairesine gelmişlerdi.

Şoför arabadan inerek Remy'nin kapısını açtı.

Remy bir an tereddüt etti ve sonra Noelani'ye bakarak göz kırptı. "Bu harika akşam için teşekkürler."

Noelani gülümsedi. "O zevk bana ait."

Remy arabadan inmeye yeltenince Noelani usulca, "Remy," dedi.

Remy dönüp ona baktı.

Noelani uzanıp nazikçe onun yanağını avucuna aldı. Dudaklarında kıpırdanan belli belirsiz gülümsemede garip bir ifade vardı. Pişmanlık gibiydi.

"Umarım Zandra ne kadar şanslı bir kadın olduğunun farkındadır. Eğer değilse... bunu ona söylemek boyunun borcu."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Johanna Sturgill-Kennedy, gençliğinde yazlarını sosyetik bir golf kulübünde hosteslik yaparak geçiriyordu. Su geçirmez kumaşlardan kazanılan bir servetin vârisi olan ilk kocasıyla da orada tanışmış ve adama kancayı takmıştı. Gunther Sturgill, Johanna'ya zenginliğin her zaman gıptayla bakmış olduğu bütün nimetlerini vermişti: Lake Shore Drive'da bir malikane, Kentucky'da bir at çiftliği, gösterişli arabalar, mücevherler, onu Chicago'nun sert kışlarından koruyacak pahalı kürkler... Johanna, her şeyin en iyisine sahipti.

Ama Gunther hastalandığında, arazilerinin planlaması için işini bilir, saman altından su yürüten tipten bir avukat olan Landis Kennedy'ye yetki vermişti. Landis, daha tanıştıkları ilk anda Johanna'nın ilgisini uyandırmıştı. Mesleğinde başarılı ve hırslı bir adam olarak dikkatini çekmiş, bakışlarında gördüğü bir şey ise teninde, yasaklı ürpertilerin dolaşmasına yol açmıştı.

Gunther'ın cenazesinden üç gün sonra, ailesi ve Johanna vasiyetin okunması için kütüphanede bir araya gelmişlerdi. Şaşırtıcı bir durum olmamıştı. Beklendiği gibi Gunther kederli dul eşine ve iki çocuğuna hatırı sayılır bir servet

bırakmıştı. Herkes gittikten sonra Johanna kendisine ve Landis'e birer kadeh burbon koymuştu. İki yudum aldıktan sonra, kendilerini antika çalışma masasının üzerinde deliler gibi sevişirken bulmuşlardı. Çok güzel bir duyguydu bu, Gunther'la yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Dört ay sonra Johanna ile Landis evlenmişlerdi. Evlilikleri ağızlara epey sakız olmuştu ama Johanna buna alışkındı. Landis siyasete girince, gösterişli hükümet yemeklerinin ve dergi kapaklarını süslemenin hayallerini kurmaya başlamıştı. O yüzden Landis belediye başkanlığına adaylığını koyma kararını kendisiyle paylaştığında mutluluktan kendisinden geçmişti. Kendi serveti vardı. Şimdiyse Chicago'nun güç basamaklarının en tepesine tırmanmanın vereceği prestiji arzuluyordu. Eğer seçmenler Beyaz Saray'a Chicagolu bir politikacıyı daha göndermek isterlerse, bu kocası olmalıydı.

Ama şimdilik, onun belediye başkanı seçilmesine yarım etmek için ne gerekiyorsa yapması gerekiyordu.

Bu da, onun uzun zamandır görüşmediği kızıyla muhatap olmak anlamına geliyordu.

Johanna içinden omuzlarını dikleştirerek, siyahi bir adamın park halindeki Rolls-Royce Phantom'un başında beklediği kaldırım kenarına doğru yürüdü. Adam onu başıyla selamlayarak arka kapıyı açtı ve Johanna içeri geçip oturdu.

Konforlu koltuğun öbür tarafında Zandra Kennedy oturuyordu.

Gözlerini tasarımcı elinden çıkma güneş gözlükleriyle gizlemiş, camdan dışarıyı seyreliyordu.

Johanna onun büyüleyici profilini inceledi. Zandra fotoğraflarda görüldüğünden de güzeldi. Johanna ondan daha ilk görüşte nefret etmişti.

Zandra'nın dönüp kendisine selam vermesini bekledi.

Böyle bir şey olmayınca kaşlarını çatarak, "Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi katı bir sesle.

"Öğlen bir yemek randevum var," dedi Zandra, soğuk bir tavırla. "O yüzden boşa harcayacak pek vaktim yok."

Bu tavır karşısında Johanna'nın saçları diken diken oldu. "Üvey annenle şöyle bir tur atmayı vaktini boşa harcamak olarak görmene üzüldüm."

Zandra yavaşça güneş gözlüklerini çıkararak beyaz keten pantolonunun kucağına indirdi. Koyu renkli, uzun kirpikli gözleri Johanna'nın bakışlarıyla buluştu.

"Ne istiyorsun? Ya da şöyle diyeyim, sormama gerek var mı?"

"Sana da merhaba, Zandra," dedi Johanna alaylı bir tavırla. "Bunca zaman sonra seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Zandra ona bakmakla yetindi.

Johanna, onun kadınsı görünüşünün altında yıkılması kolay kolay mümkün olmayacak çelik bir iradesi olduğunu sezdi. Aklından yaklaşımını tekrar değerlendirerek koltuğa iyice gömüldü ve düzgünce bacak bacak üzerine attı. "Baban düğünümüze gelme fırsatı bulamadığın için büyük hayal kırıklığına uğradı."

"Ah, fırsatım vardı," diye karşı çıktı Zandra, alaylı bir sesle. "Gönlim yoktu diyelim."

Johanna ona sitemli bir bakış attı. "Ailenden geri kalan tek kişi baban."

"Ah, ne zaman paraya sıkışsalar gidip gelen birkaç uzak akrabam var," diye sırttı Zandra. "Onlar bile senin kocandan daha çok aile gibi geliyor bana."

Johanna kaşlarını çattı. "Böyle hissetmene üzüldüm, özellikle de Landis'in tek çocuğu olduğun için. Benim iki oğlum var ama her zaman bir kızım olsun istemişimdir. Seni daha iyi tanımaktan mutluluk duyardım."

Zandra sabır gösterdiğini belli etmek istercesine abartılı bir şekilde içini çekti. "Benim seninle bir derdim yok, Johanna."

"Belki yok ama babanla olan derdin beni de etkiliyor." Johanna bir an durdu. "Dünkü bağış toplama galasına katılmak istiyordum ama baban olmaz dedi çünkü senin orada olacağını biliyordu. Üstelik ilk kez olmuyor bu."

"Çok yazık. Ama benim sorunum değil." Zandra onun kolundaki altın saate baktı. "Sadede gelebilir miyiz?"

Johanna dişlerini sıktı. "Pekâlâ. Sanırım biliyorsundur, baban belediye başkanlığı seçimlerine adaylığını koymaya karar verdi. Geçmişini araştırma sürecinde kampanya danışmanları bir şey keşfetmişler --"

"Bu konuşmanın nereye gideceğini anladım," diye onun sözünü kesti Zandra, buz gibi bir tavırla. "Hiç lafı dolandırmayalım. Eskort ajansımı başka yere taşımıyorum. O kadar. Karşımda bir başkası olsaydı, böyle bir talebin küstahlığı karşısında şaşkınlığa ve dehşete kapılırdım. Ama burada söz konusu olan Landis Kennedy olduğu için, onun söyleyeceği veya yapacağı hiçbir şey beni şaşırtmaz. Bunun yanı sıra beni şehirden sürmenin, yaşadığı

ikilemi çözeceğini düşünmek tek kelimeyle saçmalık. Siyasi rakipleri beni yem olarak kullanmak istiyorsa, şirketimin *nerede* olduğu hiç fark etmez.”

Johanna içten içe ona hak veriyordu. Ama Landis, Zandra’nın kampanyasına köstek olacağına inanmıştı ve Johanna bunun olmasına izin veremezdi.

“Anladığım kadarıyla,” dedi soğukkanlı bir tavırla. “Senin iş kolundaki insanlar sürekli oradan oraya taşıyor.”

“Bu benim için geçerli değil,” dedi Zandra sakince. “Benim yetkililerden kaçıp saklanmak için bir sebebim yok.”

“Yok mu?” diye meydan okudu Johanna ona.

“Hayır. Yok.”

Johanna hoşnutsuz bir tavırla dudak büktü. “Bu tür bir sektöre niye girdiğini bile anlayamıyorum. Akıllı, çok iyi eğitim almış bir kadınsın. Baban bana Oxford’da ekonomisi okuduğunu ve Northwestern’da yüksek lisans yaptığını söyledi. Sanat çevrelerinde sözü geçen ve saygı gören birisin. Kendi sanat galerisini işletiyor olabildin, bu şeydense... şey...”

“Genelev mi?” diye onun sözünü tamamladı Zandra.

Johanna duyduğu rahatsızlıkla kızardı. “O kelimeyi kullanmayacaktım.”

“Gerek yoktu zaten. Kocan kullandı bile.” Zandra’nın dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. “Bak ne diyeceğim, sen ve ben çok farklı değiliz aslında. İkimiz de yokluktan geliyoruz ve ikimiz de hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptık.”

Johanna bir an gözlerini Zandra’nın çelik gibi sert bakışlarına dikti ve sonra yutkunarak camdan dışarı baktı.

Michigan Avenue'nin güneyine doğru ilerliyorlardı. Bir taraflarında Grant Park'ın bakımlı yeşillikleri, diğer taraflarında ise modern gökdelenler ve oteller vardı.

Johanna, tekrar Zandra'ya döndü. "Babanla senin geçmişini neden arkanızda bırakmadığınızı anlamıyorum. Babanın – "

" – geçmişten kalma kötü anıları var." Zandra'nın dudakları alaylı bir tavırla kıvrıldı. "Maalesef ben de onlardan biri oluyorum."

Johanna kaşlarını çatarak gergince ince boynuna dolanmış incilerle oynadı. "Buna inanman zor olabilir, biliyorum ama ben Landis'i seviyorum."

"Annem de seviyordu. Ve ona duyduğu sevgi, annemin sonunu getirdi." Zandra'nın tekinsiz bakışları Johanna'nın gözleriyle kesişti. "Yerinde olsam dikkat ederdim."

Johanna'nın bedeninde bir ürperti dolaştı. "Geçmişte neler olup bittiğini bilmiyorum. Hiç sormadım, sormaya da niyetim yok. Sana söyleyebileceğim tek şey, babanın harika bir adam olduğu. Bana ve çocuklarıma her zaman çok iyi davrandı."

Zandra sırttı. "Şanslısın demek ki. Çünkü bana da, anneme de hiç iyi davranmamıştı."

Johanna kaşlarını çatı.

"Şu an onun için her şey yolunda," diye sözlerini sürdürdü Zandra, sakın bir tavırla. "Annem vefat ettikten sonra her zaman arzuladığı Hukuk fakültesine gitmeyi başardı. Sonra seninle tanışarak turnayı gözünden vurdu. Şimdi de senin servetinin ve bağlantılarının tadını çıkarıyor, siyasi kariyeri umut verici görünüyor, üstelik hiç bir zaman planlamamış ve istememiş olduğu bir çocuğu

büyütme yükünden de kurtuldu. Hayatı gayet tıkırında." Zandra bir an sustu. "İçinde bulunduğu koşullar değişsin, o zaman onun çok farklı bir yönünü görebilirsin."

Johanna zorlanarak yutkundu.

"Beni görmeye geldiğini biliyor mu?" diye sorguladı Zandra.

Johanna bir an tereddüt etti. "Hayır."

"O zaman dua et de öğrenmesin."

Johanna, içine doğan kötü hisle tüylerinin ürperdiğini duyumsadı.

Zandra şoförle aralarındaki camı indirdi. "Norman, lütfen geri dönüp Bayan Kennedy'yi restorana götürür müsün?"

"Tabii, hanımefendi."

Zandra, Johanna orada yokmuş gibi davranarak güneş gözlüklerini tekrar taktı.

Bu, Johanna'yı çok kızdırmıştı. Bu kız kendisini ne sayıyordu böyle?

"İnsanlar çok kaypaktır, Zandra. Bir gün sana hayranlık beslerlerken, ertesi gün bir bakarsın herkes seni dışlamış." Johanna hafifçe gülümsedi. "Bunu aklında tutsan iyi edersin."

Zandra ona buz gibi bir gülümsemeyle baktı. "Sen de kocan hakkında söylediklerimi aklında tutsan iyi edersin. Belki ona geçmişî hakkında hiçbir soru sormamanın sebebi, bilmek *istememendir*. Kim bilir?"

Johanna gösterişli malikânesine döndükten uzun süre sonra bile, Zandra'nın uyarılarını aklından çıkaramadı.

~ ~ ~

Zandra kadınların motivasyon yemeğine gittiğinde ortalıkta yüzünde bir gülümsemeyle salınarak allık sürülmüş yanakları öptü, büyüleyici kahkahalar attı, başka sosyal etkinliklere davetler aldı, fotoğrafçılara poz verdi ve Güney Yakası'nda yer alan bir kültür sanat merkezinin yenilenmesi için gerekli parayı topladığı için tebrikleri kabul etti.

Her şey son derece yolundaymış gibi davrandı.

Eve dönerken, Norman'dan en sevdiği kahvecide durmasını rica etti. Café au lait* sipariş ederek köşedeki küçük bir masaya oturup camdan dışarı baktı. Anılara gömülürken geçmişe dönerek kendisini bir anda tekrar Paris'in keşmekeş caddelerinde buldu.

Eve vardığında kıyafetlerini çıkarıp sabahlığını üzerine aldı. Sonra oturma odasına gitti ve bakışlarını annesinin tablolarında gezdirirken zarif ama güçlü fırça darbelerinin her birinde Autumn'un ruhunu hissetti.

Kendini yeterince güçlü hissettiğinde yatak odasındaki dolaba giderek gizli kasasının kilidini açtı ve ona annesinin cenazesinden bir hafta sonra verilmiş olan mektubu çıkardı. Bu mektuptan Remy'den başka hiç kimsenin haberi yoktu.

Autumn'un intihar notuydu bu.

Zandra çok uzun zaman önce her bir kelimeyi ezberlemiş, her bir harfin kıvrımlarını aklına kazımış olmasına rağmen gözlerini sayfada gezdirdi.

* Ç.N.: Fr. Sütü kahve

MAUREEN SMITH

Benim canım Zandra'm,

Çok üzgünüm. Bu sözcüklerin şu an hissettiğin acı ve kafa karışıklığını gidermenin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum ama söylemek zorundayım. Çok üzgünüm. Çok uzun bir süre çaba gösterdim ama artık bu yarışa devam edemiyorum. Çok yoruldum ve ruhumun dinlenmeye ihtiyacı var.

Paris için çok teşekkür ederim. Oraya gitmek, beni, senin doğumunu saymazsak, hiç olmadığım kadar mutlu etti. Nasıl olmuş da benim gibi biri bu denli güçlü bir kıza hayat vermiş, bilemiyorum, ama Tanrı'ya bunun için şükrediyorum, Tanrı'ya senin için şükrediyorum.

Kendi ayakların üzerinde dur, hayatım, ama hiçbir zaman kalbini açmaktan korkma. Doğru erkek kalbine nasıl yaklaşması gerektiğini bilecektir.

Umarım zaman içerisinde seni bırakıp gittiğim için beni bağışlayabilirsin. Buna mecburdum ve artık huzura kavuşuyorum.

Seni daima çok seven,

Annen

Zandra dikkatle mektubu katladı ama kaldırmadı. Boğazı acıyordu ama gözleri kuruydu. Ağlamayacaktı.

Bu kez ağlamayacaktı.

Yatağına oturarak bacaklarını göğsüne çekti.

Gece yavaş yavaş çökerken oda gölgelere büründü.

Zandra yerinden kıpırdamamıştı bile.

Cep telefonu defalarca çaldı.

Colin'in, Skylar'm ve Racquel Brand'in telefonlarına bakmadı.

BENİMSİN

Remy aradığında ise uzanıp telefonu eline aldı çünkü kendisine ulaşamazsa çıkıp geleceğini biliyordu. Ve Remy onu bu halde bulur da, kollarına alıp kulağına yatıştırıcı sözcükler mırıldanırsa ağlayacağını biliyordu. Sesinin mümkün olduğunca normal çıkmasına özen göstererek Remy'ye bir müşterisiyle yemek yediğini söyledi. Remy de ona erkek kardeşleriyle vakit geçirdiğinden bahsetti. Zandra gülümseyerek hepsine sevgilerini ilettili ve Remy'ye iyi eğlenceler diledi.

Sonra sakince telefonu kapattı.

Elinde halen annesinin mektubunu tutarak yatak odasını saran karanlığa gözlerini yumarken, ruhundaki karanlığı yok etmenin de bir yolu olsaydı keşke diye düşündü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ö akşam Remy, Güney Yakası'nda en sevdikleri barda iki tek atmak için erkek kardeşleriyle buluştu. Bir zamanlar evleri bildikleri kenar mahalleden birkaç dakika uzaklıkta, maç izlenen ve ızgara yenen bir yerdi burası.

Artık daha güzel ortamlara girmiş ve kendi çabalarıyla başarılı olmuş olmalarına rağmen, çocukluklarında geçirdikleri zorlu günleri, semtlerinde kol gezen suç ve şiddet olaylarını, ayrıca anne babalarının altı çocuğu yedirmek ve giydirmek için tırnaklarını dişlerine takıp çalıştıklarını hiç unutmamışlar, kim olduklarını ve nereden geldiklerini hiçbir zaman akıllarından çıkarmamışlardı.

Bu yüzden Remy, Güney Yakası'ndaki bara girip, mekân sahibi tarafından içtenlikle karşılandığında, kendisini evinde hissetti.

Bara yanaştığında Donnie hiç sormadan ona fiçidan bira doldurdu. Köpüklü bardaktan birkaç yudum alan Remy, köşedeki plazma televizyondan yükselen ESPN kanalının sesi ve pişen pizzanın havaya yayılan ağız sulandırıcı kokusu arasında birkaç dakika boyunca barın iri yarı, kel kafalı sahibiyle muhabbet etti.

Barın koyu renk ahşap duvarları gazete kırpıntıları ve Chicago spor anılarıyla doluydu. Eski beyzbol biletleri, Comiskey Park'ın sararmış fotoğrafları, çeşitli Sox, Bears ve Bulls oyuncularının imzalı formaları vardı. İçlerinde en çok dikkat çekenleri ise Frank Thomas, Walter Payton ve Michael Jordan'a aitti.

Donnie birasını tekrar doldurduktan sonra Remy kal-kıp, arka tarafa ilerledi. Erkek kardeşleri her zamanki masalarına oturmuşlar, bir yandan bira içiyor, bir yandan da espri patlatıyorlardı. Hiçbiri ceket giymemişti, kirli sakallıydılar ve geniş, hınzır sırtımları birbirlerine yakın olduklarına şüphe bırakmıyordu.

Remy'ye kapiya bakan bir sandalye ayırmışlardı çünkü hiçbir yerde sırtını girişe vererek oturmadığını biliyorlardı. Üç yıldır donanmada olmamasına rağmen, bir restorana girdiğinde halen kafasından içeride yemek yiyenleri sayıyordu. Halen pencerelerin sayısını ve yerlerini aklına yazıyor, şarapnel veya kurşunları yutması için kalm masalar gibi şeyleri kontrol ediyordu. Daima arka çıkışların nerede olduğunu bilme zorunluluğu hissediyor ve evden üzeri silahsız asla dışarı adım atmıyordu. Zandra'yla görüşecekse genellikle silahını arabada bırakıyordu çünkü ona nasıl atış yapılacağını da göstermiş olmasına rağmen silah görmek Zandra'yı hâlâ huzursuz ediyordu.

"Beyler." Remy boş sandalyeyi alıp ters çevirerek bacaklarını iki yana açıp oturdu. "Konu ne?"

Royce esprili bir tavırla ona döndü. "Rod'a Lena'yla yapabileceği kadar seks yapmasını söylüyordum çünkü bebek doğduğunda –"

"– ciddi bir kuraklık başlayacak," diye koptu River.

İki kardeş gülerken Remy, Roderick'e sırttı. Birkaç gün önce Rod kendisini arayıp Lena'nın hamile olduğunu haber verdiğinde ne kadar heyecanlandığını hatırlamıştı. İkiz kardeşinin sesindeki duyguyu hissedince boğazına bir şeyler düğümlendiğini itiraf etmekten utanacak değildi.

Roderick gülerken Royce ve River'a bakıp başını iki yana salladı. "Siz palyaçolar bebek sahibi olmanın seks hayatının sonunu getireceğini de nereden çıkardınız? Annemle babaminkine bir zararı olmadığı çok açık, tabii altı çocuğu sporla üreyerek dünyaya getirdiklerini zannetmiyorsunuz."

Anne babalarının sevişmesinin düşüncesi karşısında hepsi kahkahayla karışık bir tiksintiyle inildevince Roderick halinden memnun bir tavırla sırttı.

"Anladık, anladık," diye lafı ağzına tıkadı Royce.

"Aynen öyle," diye hak verdi Remy ona.

River sırttarak birasından bir yudum aldı. "Takılıyoruz be oğlum. Lena bu kadar seksiye her hangi bir şeyin seni her gece onun tepesine çıkmaktan alıkoymasına izin verirsen iyice sıyırmışsın derim. *Ben* buna müsaade etmezdim yani."

Roderick güldü. "Ağzını kırmayayım şimdi. Benim karımdan bahsediyorsun burada."

"Onunla ilk sen tanıştın da o yüzden."

"Yapma ya," diye burun kıvrırdı Roderick. "Lena senin yüzüne bile bakmazdı."

Ama River'm yüzüne bakmayacak kadın bulmak zordu. Esmer, yakışıklı ve küçük dağları ben yarattım havasıyla River Brand'in elini sallasa ellisiydi. Kardeşlerinin en küçüğü olmasının yanı sıra bir gün durulmaya en az meyil göstereni de oydu.

Royce sandalyesinde arkasına yaslanarak çenesini River'a doğru kaldırdı. "Ben de Lena'nın kız kardeşiyle aranda neler olup bittiğini soracaktım sana."

River kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eee, St. Lucia'da ona nasıl yazdığını bakılırsa, ikiniz şu an çıkıyorsunuzdur diye düşünmüştüm."

"Yok be," dedi River, ilgisizce. "Eğleniyorduk işte, öylesine takılıyorduk. Hem benim tipim de değil hani." Royce'ın kaşlarını kaldırdığını görünce açıklama ihtiyacı duydu. "Yani, yanlış anlama. Kızda iç güzellik de var, dış güzellik de. Ama sıfır beden falan ya. Siz de biliyorsunuz, her zaman derim ki kadın dediğin biraz etli butlu olacak. Haksız mıyım?"

Royce, Roderick ve Remy bir an birbirlerine baktılar ve sonra yüzlerinde kocaman, bilmiş sırıtışlarla bir ağzıdan, "Reddedilmiş bu," dediler.

River kaşlarını çatı. "Yok artık daha neler."

"Haa tabii," diye güldü diğerleri alayla. "Eminim öyledir."

River'ın kaşları iyice çatıldı. "Biriyle görüşüyormuş da o yüzden. Isaac diye bir herifle."

"Isaiah," diye düzeltti Roderick. "İsmi Isaiah. İkisi birkaç aydır bir çıkıyorlar, bir ayrılıyorlar. Onunla düğünde tanışacaktınız aslında ama işleri yüzünden şehir dışına çıkmak zorunda kalmış."

River ona ters bir bakış attı. "Bunu bana St. Lucia'ya gitmemizden önce söyleseydin bayağı iyi olurdu."

Royce burun kıvrarak güldü. "Sanki ona yazmanı engelleyecekti."

"Belli olmaz." River biraz daha bira içerek damağını şaklattı ve omuz silkti. "Aman, ne fark eder? Dediğim gibi, benim tipim değil zaten."

Royce ve Roderick'e keyifli bakışlar atan Remy mırıldandı. "Bu çocuk da her şeye karşı çıkıyor!"

Onlar gülerken River yüzünde bir sırıtmayla ağabeylerine hareket çekti.

Esprili laflar geçtikten sonra, Roderick, Royce'a döndü. "Dün Robyn'le konuştuğumda, Daphne'nin St. Lucia'ya davet edilmediği için kırgın olduğundan bahsetti. Doğru mu bu?"

Royce suratını buruştururken çenesinde bir kas gerildi. "Ne yazık ki doğru."

"Ciddi misin sen?" diye sordu River inanamayarak. "Niye davet edilecekmiş ki? Boşanmadan beri bizim ailemizin yanına bile yaklaşmak istemedi."

"Görünüşe göre söz konusu Karayipler'e bütün masrafları ödenmiş bir geziye çıkmak olunca iş değişiyormuş," dedi Remy alaycı bir sesle.

Roderick birasından bir yudum alarak bardağı sakince masaya bıraktı. "Lena'yla herkese açıkladığımız gibi, St. Lucia'ya yaptığımız seyahat, hepinize gösterdiğiniz ilgi ve destek için teşekkür amaçlıydı. Royce, biliyorum... Sonuçta Daphne'yle evliydiniz ve o taparcasına sevdiğim iki yeğenimin annesi. Ama onu artık bu ailenin bir ferdi olarak görmüyorum ve bunun için özür dileyecek değilim."

"Özür dileyecek bir şey yok zaten," diye hak verdi Royce ona, duygusuz bir sesle. "Daphne'nin kalkıp da Robyn'e yakınmaya hiç hakkı yoktu. Bunun senin kulağına gelmesine üzüldüm. Ben onunla konuşurum."

"Yok ya, takma kafana. Daphne'nin laflarından sen sorumlu değilsin ya." Roderick sırttı. "Üstelik Robyn'den zılgıtı yemiş zaten."

Dört kardeş, ablalarını Daphne'nin kulağını çekerken düşününce gülmekten kendilerini alamadılar. Robyn her daim ailesine karşı çok korumacı olmuştı. Brand ailesinin herhangi bir ferdine zarar verenin, Anne Ayı Robyn'in öfkesinden kaçışı olmadığı herkesçe biliniyordu.

"Zılgıt yemekten bahsetmişken," diye lafa girdi River, Remy'ye sırtarak bakarken. "Ne zaman St. Lucia'da Zandra'nın otel odasından gelen inlemeleri konuşacağız? Ya onu süzüp duran şu sahildeki çocuklardan biriyle takıldı ya da sonunda dualarının cevabını aldın."

Kardeşleri cevap bekleyerek meraklı gözlerle kendisine bakarken Remy'nin boynu kızardı. Zandra'yla seviştiklerini hiçbirine söylememişti. Hatta Roderick'e bile çünkü Zandra öyle istemişti.

O yüzden River'ın gözlerine bakarak ifadesini hiç bozmadan, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

Kardeşlerinin ona inanmadığını belli eden homurtular masada dolaşırken, Remy sırttı.

"Yapma, Rem," diye yakındı River. "Bizi böyle atlatacak mısın yani? Zandra'ya olan gizli aşkına destek vermekten başka ne yaptık?"

"Gizli aşk mı?" diye burun kıvrırdı Remy. "Git işine be. Kaç yaşında sanıyorsun sen beni?"

Royce güldü. "Son iki yıldır çocukluk arkadaşın için içten içe eriyip gidiyorsun. Sen ne derdin buna? Hasret falan mı?"

Kardeşleri kahkahalara boğulurken Remy kaşlarını çattı. İkiz kardeşine attığı ters bakış, Roderick'in sadece daha fazla gülmesine yaradı.

Remy yenilgiyi kabullenircesine başını iki yana sallayarak birasından bir yudum aldı.

"O değil de," dedi Royce, elini top sakalında gezdirirken gözleri ışıldayarak. "Bunu biraz daha kafamda evirip çevirdim."

"Ee, neymiş?" diye sordu Roderick.

"Bana kalırsa bu sevgili kardeşimiz, Za-Za'ya birkaç yıldan *çooooo* daha uzun zamandır âşık. Ve..." diye ekledi, Remy karşı çıkmak için ağzını açtığı anda.

"Evet?" diye sırttı Roderick.

Royce doğruldu. "Zandra'nın mezuniyet balosunu hatırlıyor musunuz? Remy'yle sen üniversiteden dönmüştünüz, Robyn'le annem de Zandra'nın hazırlanmasına yardım etmek için büyükannesinin evine gitmişlerdi. Biz de oraya gidip balodaki kavalyesiyle bir tanışalım, şöyle iki çift laf edelim diye kararlaştırmıştık."

Roderick'in suratına sevimli bir sırıtış yayıldı. "Sonra Remy olayı abarttıkça abartmış, herife Zandra'nın el değmemiş, saf bir kız olduğu, okuldaki sürtüklerden biri olmadığı konusunda nutuk çekmeye başlamıştı. Zandra'yı nasıl bırakıyorsak öyle almak isteriz. Aksi halde, falan filan demişti." Roderick bunları hatırlayınca gülmeye başlayarak kafasını Remy'ye doğru salladı. "Zavallı çocuğun ödünü patlatmıştın be."

Remy burun kıvırdı. "Senin 'zavallı çocuk' dediğin, futbol takımının kaptanıydı. Ne demek istediğimi *şayyet* iyi biliyordu."

Royce güldü. "Remy'nin başka yollara sapmadıklarından emin olmak için peşlerinden gitmek istediğini hatırlıyor musunuz?"

"Aynen. Bir de onu bu fikirden vazgeçmeye ikna ettiğimizde, Zandra'nın büyükannesinin evinde oturup, eve dönmesini bekleyelim diye tutturmuştu."

Kardeşleri ardı ardına kahkahalar patlatırken Remy'nin yüzüne ateş bastı.

Kahretsin be, o akşam kıcımlı evde tutsaydım keşke!

Roderick gözleri neşeye parıldayarak ona baktı.

"Hepimiz Zandra'ya karşı korumacıydık, o yüzden senin kardeşçe bir endişe yüzünden böyle davrandığını sanıyorduk. Ama şimdi..." Sesi azalırken gülmeden edemedi. "Şimdi bildiklerimize bakınca, geçmişe yeni bir ışık tutmuş olduk."

Remy kaşlarını çatarak bakışlarını birasının dibinde kalan köpüklere indirdi. Kardeşlerinin imalarını dikkate almak istemiyordu. Zandra'ya bunca yıl boyunca içten içe ilgi beslediğine ve bu konuda hiçbir şey yapmadığına inanmak istemiyordu.

Haylazca sırıtan River kolunu Remy'nin boynuna dolayarak teselli etmeye niyetlendi. "İyi tarafına bak bir de. O akşam Zandra'nın odasındaki sahildeki çocuklardan biri değilse... Nasıl derler... Kazanovanm dibisin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çarşamba günü öğleden sonra Remy ofisinde oturmuş, Norveç açıklarında yer alan gizli bir askeri kampın holografik şemalarını inceliyordu.

O sabah Roderick'le ikisi bir savunma şirketiyle görüşmüşlerdi. Roderick'in Brand International'daki mühendis ekibi tarafından geliştirilmekte olan yeni teknolojiye ilişkin bilgi almanın karşılığında, Remy'ye gizli diyagram verilmişti. Remy'nin öncülük ettiği projede, durumu inceleme görüntüleri sağlayacak olan bir bilgisayar sistemiyle donatılmış ileri teknoloji ürünü askeri bir üniforma yer alıyordu. Amaç askerlere mücadelede taktiksel avantaj sağlanmasıydı. Bu teknolojinin, Savunma Bakanlığı'nın futuristic üniformalarının çok ötesinde olması bekleniyordu.

Toplantının sonunda Remy ile Roderick milyonlarca dolarlık yeni bir sözleşmeyi cebe indirmiş; ikisi bunu puro içerek ve birbirlerinin sırtına vurarak kutlamışlardı. Daha sonra Roderick, Lena'ya ilk doğum öncesi randevusunda eşlik etmeye gitmişti.

Remy holografik askerlerin diyagramı çıkarılmış kampta ilerlemesini seyrederken kapı çaldı.

“Beni görmek istemişsin?”

Remy omzunun üzerinden dönüp, lakayt bir tavırla kapının pervazına yaslanmış duran uzun boylu, kaslı adamın buz mavisi gözlerine baktı.

“Evet.” Remy uzaktan kumandada bir düğmeye basınca hologram kayboldu.

Duke sırtarak başını iki yana salladı. “Bu hayatımda gördüğüm en havalı şey. *Yıldız Savaşları*’ndan fırlamış gibi.”

Remy güldü. “Bir yere otursana, Gannon.”

Duke sallana sallana ilerleyerek kendisini misafir koltuğuna bıraktı ve siyah saçları gözlerinin üzerine düştü. Uzanıp alındaki karışık tutamları geri iterken tişörtünün kısa kolu pazılarının üzerine sıyrılarak Remy’de de aynısı olan üç çatallı mızrak dövmesini açığa çıkardı.

Duke Gannon, Brand Güvenlik Çözümleri’ne en son katılan kişiydi. Ters giden bir keşif operasyonunda neredeyse ölümcül bir yara almasının ardından görevden alınmış ve aylar boyunca sürecektir bir terapi ve rehabilitasyon tedavisi görmek üzere Chicago’ya geri gönderilmişti. Durumu gayet iyiye gidiyordu, ta ki yazılı olarak donanma komandosu olarak geçirdiği günlerin sona erdiğini bildiren terhis belgeleri eline geçene kadar. Duke büyük bir depresyona girmiş, ancak nihayetinde bir arkadaşının arkadaşını onu Remy’nin şirketine yönlendirmişti.

Remy masasına geçip otururken, “Ne var ne yok, Şef?” dedi Duke.

“Sana bir görev vereceğim.” Remy, masasının üzerinden Duke’a doğru bir klasör itti. Duke klasörü alıp, içine baktı. “Jonah Spanier olarak kılık değiştirmeni istiyorum.

Californialı zengin bir finansörsün. Chicago'ya yeni taşınmışsın, o yüzden şu aksanını yok etmen gerekecek."

"Ne aksanı?" diye kaşlarını çatı Duke.

Remy kahkahasını tutamadı. Doğma büyüme Chicago olmasına rağmen *kendisi* bile Duke'un duyduğu en belirgin aksana sahip olduğunu düşünüyordu. Duke sessiz harfleri düşürüyor ve sesli harfleri öyle düz söylüyordu ki, "hokey" ve "çorap" gibi kelimeler ağızından "hakey" ve "çarap" gibi çıkıyordu.

Remy başını iki yana salladı. "Ne aksanı olduğunu boş ver. Yok et işte, tamam mı?"

"Madem ısrar ediyorsun." Duke klasörün içindekileri inceledi. "Bir dakika, önce şunu bir açıklığa kavuşturalım. Benden bir *eskort ajansını* mı araştırmamı istiyorsun?"

Remy içten içe hissettiği suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak başıyla onayladı.

Duke kaşlarını çatı. "Saygısızlık etmek istemem ama, burada bu tür kılık değiştirme işlerine baktığımızı hiç fark etmemiştim."

"Bakmıyoruz zaten," diye itiraf etti Remy, karanlık bir tavırla. "Buna daha çok ... kişisel bir iyilik denebilir."

Duke, mavi gözleri şüpheyle kısılarak onu inceledi ancak Remy'den başka bir açıklama gelmedi.

"Burada çok fazla bilgi var," dedi Duke, klasörü kaldırarak. "Ajansı arayıp öylece bir kız istesem olmuyor mu?"

Remy suratını buruşturdu. "O kadar basit değil. Ajansın sahibi tüm muhtemel müşteriler hakkında araştırma yapıyor."

Duke bir kaşını kaldırdı. "O kadar şüpheli mi?"

"Akıllı. Çok akıllı. Bu yüzden işinin en iyisi ve eskortlarının tamamı birinci sınıf."

"Hadi ya?" Duke'un aniden ilgisi uyanmıştı. "Nasıl birinci sınıf yani?"

Remy ellerini kum saati yapar gibi oynatarak parmak uçlarını öptü. "*Bellissima**."

Duke sırttı. "Bu kulağıma gittikçe daha güzel gelmeye başladı. Kaç kız var?"

"Dokuz." Zandra, henüz Lena'nın yerine birini bulamamıştı.

Duke'un gözleri büyüdü. "*Dokuz* farklı kadınla çıkmamı mı istiyorsun benden?"

Remy keyifle bir kaşını kaldırdı. "Sorun eder misin?"

"Yok canım," diye söylendi Duke, suratında hınzır bir sırıtmayla. "İdare edebileceğimden eminim."

Remy güldü. Duke'un da diğer donanma komandoları gibi, bir komando tavlama umuduyla askeri üslerde ve barlarda takılan, asker avcısı diye anılan hayranlardan payına düşeni aldığını biliyordu. Remy'nin pek çok sabaha çılgın bir üçlü veya olur ya, dörtlü seksin ardından göğüslere veya popolara gömülmüş halde uyanmış olmaktan ötürü pek gurur duyduğıysa söylenemezdi.

"İyi de eskortların *hepsiyle* çıkmak istememi nasıl açıklayacağım peki?" diye sordu Duke.

"Randevuyu ayarladığında," diye açıkladı Remy. "Sana birtakım mülakat soruları sorulacak. Sen şehre yeni geldiğini, yeni insanlarla tanışmak ve yeni arkadaşlar edinmek

* İtalyanca: Çok güzel

istediğini anlat, yeter. Bir de bekârlığın canına tak ettiğini ve bir yuva kurmayı düşündüğünü falan ima et.”

Duke bir kaşını kaldırdı. “Yani kendime evlenecek birini seçmeye çalıştığımı mı düşünmelerini sağlayayım?”

“Öyle de denebilir,” diye gülümsedi Remy ifadesizce. “İnan bana, duymadıkları bir şey kalmamıştır. Televizyonda bu geri zekâlı işi programlar varken zengin, yakışıklı bir adamın ruh eşini bulmak için bir grup kadınla deneme sürüşü yapmak istemesi kimseye abartılı gelmez.”

Duke gülererek kirli sakallı çenesini ovuşturdu. “Peki ya kızlar konuşup birbirleriyle kıyaslamaya giderlerse?”

Remy sırttı. “O zaman onlara konuşacakları iyi bir şeyler versen iyi olur. Ama çok da iyi olmasın,” diye ekledi uyarırcasına. “Onlarla yatmaman gerekiyor, Gannon. Eskortlardan birinin seninle seks yapmaya kalkışıp kalkışmayacağını görmek için kılık değiştiriyorsun.”

Duke suratını buruşturarak başını iki yana salladı. “Hiçbiri istemezse işte o zaman çok fena bozulurum.”

“Umarım istemezler,” dedi Remy, sert bir sesle.

Noelani’yle olan randevusu karışık sonuçlar vermişti. Kızın kendisinden etkilendiği ortadaydı. Olayın ortada olmayan yanı ise, Remy’nin Zandra’ya karşı duyguları olması sebebiyle Noelani’nin işlerin ileri gitmesine izin verip vermeyeceğiydi.

Duke ona hoşnutsuzca baktı. “Neden ben? Niye bu iş benim başıma kaldı?”

Remy güldü. “Yanımda çalışan diğer adamları hiç görmedin galiba? O kadar sert tipli herifler ki, muhtemelen o zavallı kızların ödünü koparırlar. Üzgünüm ama elimin altında eli yüzü düzgün olan bir tek sen varsın.”

Duke kaşlarını çattı. "Sağ ol be."

"Hey, beni değil, genlerini suçla sen."

Duke bir an daha ters ters baktıktan sonra yenilgiyi kabullenircesine derin bir iç çekti. "Siktir et ya. Bana seksi fısıklarla buluşup durmam için para vermek istiyorsan keyfine bak."

"Minnettarlığını ne de güzel gösteriyorsun," dedi Remy kuru bir sesle. Duke ona bir el hareketi çekince Remy güldü. Bu adamlarla çalışmak neredeyse yeniden birlikte yer almak gibiydi.

Duke ayağa kalkıp, gitmeye niyetlenince Remy ona baktı. "Bu görevde iyi iş çıkar, ben de seni Norveç operasyonuna göndereyim."

Duke'un gözleri heyecanla parıldadı. "Norveç mi?"

Remy başıyla onayladı. "Sıkı yolculuk olacak. Gözden uzakta. Oraya denizaltıyla gideceğiz."

Remy'nin beklediği gibi Duke'un yüzü aydınlandı. Sam Amca onun göreve uygun olmadığını ilan etmiş olabilirdi ama Duke bir savaşıydı. Ve insan savaşıysa, da-ima savaşı kalırdı.

"Oley be!"

Remy sırıttı. "Aynen öyle."

Duke çıktıktan sonra Remy masasında birtakım evrak işlerini halletmeye karar verdi.

Ama birkaç saniye geçmişti ki, Mona açık kapıda belirip, "Ziyaretçiniz var," diye haber verdi.

Remy başını kaldırdı.

Asistanının arkasında duran Zandra'yı görünce ilk an duyduğu memnuniyet, yerini telaşa bıraktı. Duke

ofisinden daha yeni çıkmıştı. Zandra onun yanından geçmiş miydi acaba?

"Selam," diye gülümsedi Zandra tereddütle. "Müsait değil miydin?"

"Senin için mi? Her zaman müsaitim." Remy ayağa kalkarak masanın arkasından çıkıp, onu karşılamak üzere yanına gitti. Mona yana çekilirken kollarını Zandra'ya dolayarak onu kendisine çekti ve saçlarının hanımeli kokusuyla bedeninin sıcaklığını hissetti. Zandra ona sarı-larak yüzünü göğsüne gömdü ve Remy, onun da kendisini görmekten ötürü aynı şekilde mutlu olup olmadığını merak etti.

Remy isteksizce çekilerek onun alınına bir öpücük kon-durdu ve gözlerine bakarak gülümsedi. "Selam."

"Sana da selam."

Zandra saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde pembe bir tişört, üzerine oturan bir kot etek ve ayaklarında da sandaletler vardı. Körpe ve zinde görünüyordu. Aynı genç-liğindeki Zandra gibiydi.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım," dedi Mona, sesinde bilmiş bir keyifle. Zandra'yı öteden beri sevdiği için, ha-bersizce çıkıp gelmesini hiçbir zaman büyütmemişti. Gerçi Remy'ye kalırsa Zandra bunu yeterince sık yapı-yordu zaten.

Mona kapıyı arkasından kapatırken, "Seni rahatsız et-mediğimden emin misin?" diye sordu Zandra.

"Hem de hiç."

Zandra gülümsedi. "Güzel."

Zandra atkuyruğu bir o yana bir bu yana sallanarak odada ilerlerken Remy onu seyretti. Zandra onun sandalyesine geçerek ayaklarını kaldırıp, masanın köşesine uzatınca eteği kalçalarına sıyrılarak Remy'nin iştahını kabbarttı. Ayak bileklerini birbirinin üstüne atınca Remy de başını yana eğdi.

Zandra gözlerini kıstı. "Eteğimin altına mı bakmaya çalışıyorsun sen?"

Remy ona masumane bir bakış attı. "Tabii ki hayır."

"Çalışmasan iyi edersin."

Remy sırtıttı. Onu böyle ışıll gözler, pespembe yanaklarla görmeye bayılıyordu. Toplumsal bir sanat programında gönüllü olarak haftada birkaç saat boyunca, imkânları kıstıtlı gençlerle çalıştığı kültür merkezinden geldiğini anlamak için sormasına bile gerek yoktu.

Remy onun yanma giderek kalçasını masaya yasladı. "Günün nasıl geçti?"

"Harika," dedi Zandra ışıldayarak. "Bu çocuklar harika, Remy. Çok yetenekliler. Sahip oldukları işlenmemiş potansiyel inanılmaz."

"Hadi ya?"

"Aynen. Eserlerinden birkaçını görmelisin. Bir çocuk Buckingham Çeşmesi'nin öyle bir resmini çizmiş ki, kesinlikle kartpostala basılmalı."

Remy gülümsedi. "Etkileyici."

"Çok etkileyici hem de." Yüzündeki yumuşak gülümsemede acı dolu bir ifade vardı. "Annem bu çocuklarla çalışmaktan çok keyif alırdı."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı Remy.

Autumn Kennedy ilkokulda resim öğretmenliği yapıyordu ve son derece yetenekli bir ressamdı. Onun ölümü Zandra'yı resmen yıkmıştı. O günden beri asla eskisi gibi olmamıştı ve Remy zaman zaman asla da olmayacağından endişeleniyordu.

Zandra başını sandalyeye yaslayarak içini çekti.

"Ne oldu tatlım benim?"

Zandra bir an tereddüt etti. "Soyadımı değiştirmeyi düşünüyorum."

Remy şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

Zandra başıyla onayladı.

"Neden peki?"

Zandra omuzlarını silkerken yüzünden bir gölge gelip geçti. "Belli bir nedeni yok."

Remy ona inanmadı.

"Babama yakın olsam iş başka olurdu. Ama olmadığımı göre, onun soyadını taşımamın bir anlamı yok. Doğruyu söylemek gerekirse neden daha önce değiştirmek aklıma gelmedi, hiç bilmiyorum," dedi Zandra neredeyse savunmaya geçerek.

Remy yutkunarak boğazında aniden beliren düğümü yok etmeye çalıştı.

"Eee," dedi, dikkatli bir sesle. "Beklesen olmaz mı? Mesela... İşte, evlenene kadar?"

Zandra burun kıvrıdı. "Yakın zamanda *öyle* bir şey olacağı yok."

Bu sözcükler kalbine hançer gibi saplanırken Remy yüzünü buruşturdu.

Onun tepkisinin farkına varmayan Zandra, masanın öbür tarafına uzanarak donanma komandosu olduğunda Remy'ye gönderdiği küçük lastik kurbağayı aldı. Yanına bir de *Yeni su kurbağasına minik bir kurbağa. Birbirinizi koruyun diye*, mesajı iliştiirmişti.

Bu küçük hediye Remy için hayatında aldığı bütün hediyelerden daha anlamlıydı. Timdeki arkadaşları bunun onun uğurlu eşyası olduğunu söyleyip takılıyorlardı çünkü kurbağayı hep üniformasının göğüs cebinde, kalbine yakın yerde taşıyordu. Zandra'nın düşüncelere gömülmüş bir halde bilinçsizce lastik kurbağayla oynamasını seyretti.

"Aklında ne var?" diye sordu Remy usulca.

Zandra gözlerini kaldırıp ona baktı. "Bir yerlere gitmeyi düşünüyorum."

"Nereye?"

"Bilmem. Henüz karar vermedim." Zandra içini çekerek kurbağayı yerine bıraktı. "St. Lucia'dan yeni döndük, biliyorum. Üstelik harika geçti. Ama bir seyahate daha çıkmanın zararı olmaz diye düşünüyorum. İşte, hava değişikliği olsun diye."

"Bunu söylemen ilginç oldu."

"Neden?"

"Çünkü önümüzdeki hafta Londra'ya gitmem gerekiyor. Özel güvenlik hizmeti sağlayıcılarına yönelik uluslararası bir konferansa panel konuşmacısı olarak davet edildim."

"Gerçekten mi? Harika bir haber bu, Remy."

Remy suratını buruşturdu. "İnsan içinde konuşmaktan pek anlamam, bilirsin, ama orada bulunmam iş açısından

iyi olur diye düşünüyorum.” Bir an sustu. “Ben de sana benimle gelir misin diye soracaktım.”

“Londra’ya mı?”

“Yok, aya.” Remy güldü. “Herhalde Londra’ya. Gel benimle işte.”

Zandra’nın yüzüne kararsız bir ifade yerleşti. “Bilmiyorum.”

“Hadi ama. Yıllardır Londra’ya gitmedin. Oxford’dayken orada yaşamaktan ne kadar keyif aldığını biliyorum.”

O zamanları düşünürken Zandra’nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. “Öyle. Ne zaman imkânım olsa tekrar gitmeye çalışıyorum.”

“E benimle gel işte,” dedi Remy hemen. “Eğleniriz, hem bana eskiden takıldığın yerleri falan gösterirsin.”

Fikrin Zandra’ya cazip geldiği belliydi. Ama alt dudaklarını dişlerken tereddütlü bir hali vardı.

“Bir düşüneyim, sonra sana dönerim.”

Remy yutkunarak hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. “O da yeter. Bu arada –”

Remy kendisini aniden sandalyeden çekip kollarına alınca Zandra şaşkınlıkla bir çığlık attı. Remy sandalyeye oturup onu kucağına çekti ve poposunun kıvrımını hissetmek anında bedenine ateş basmasına yol açtı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu Zandra, kışkırtırcasına.

“Sandalyemi geri alıyorum be kadın,” dedi Remy onun kulağını dişlerken.

Zandra kıkırdayarak masanın öbür ucuna uzanıp hologram şemalarının uzaktan kumandasını aldı. "Bu ne?" diye sordu merakla.

"Senin kafana takacağın bir şey değil," diye mırıldandı Remy, cihazı yumuşak bir hareketle onun elinden alırken.

"Ooo, laflara bak. Kulağa çok gizli geliyor."

"Öyle. Eğer ne olduğunu görseydin, seni öldürmek zorunda kalırdım."

Zandra omzunun üzerinden dönüp ona baktı. "Hiç komik değil."

"Affedersin. Şakaydı... Yani öyle sayılır." Remy burununu onun boynuna sürterken teninin kokusunu içine çekti. Başka hiçbir kadında duymadığı, ne kadar güzel olduğunu anlatması zor bir kokuydu bu. Keşke bu kokuyu bir şişeye kapatıp saklayabilseydi.

"Bu arada," diye lafa girdi Zandra. "Bu sabah Noelani'yle konuştum."

Remy içgüdüsel olarak gerildi. "Eee?"

"Hmm."

"Ne dedi?" diye sordu Remy, sesinin onunki gibi rahat çıkması için uğraşarak.

Zandra tereddüt etti. "Seninle harika vakit geçirmiş."

"Öyle mi?"

"Öyle." İmalı bir sessizlik daha oldu. "Seni çok yakışıklı ve çekici bulmuş. İsteyecek olursan seninle tekrar dışarı çıkabileceğini söyledi."

Remy gülümsedi. "Bilmem iyi oldu," diye mırıldandı, Zandra'nın atkuyruğunu gevşetip, parmaklarını onun yumuşak, dolgun saçlarından geçirerek.

Zandra halinden memnun bir kedi gibi gerinerek kendi kendisine mırıldandı. Duyduğu şehvet kanına karışmıştı.

"Ee, cevabın ne peki?" diye fısıldadı.

Remy yüzünü onun güzel kokulu saçlarına gömerek gözlerini yumdu. "Neye cevabım?"

"Onunla tekrar görüşmek istiyor musun?"

"Kiminle?"

"Remy," diye uyardı Zandra.

Remy usulca güldü. "Noelani'yle çok iyi vakit geçirdim. Çok güzel bir kadın, tıpkı vaat ettiğin gibi."

"Yani evet mi diyorsun?"

İçinden yükselen aksi bir dürtü, Remy'nin "Tekrar çıkabiliriz," diye karşılık vermesine sebep oldu.

"Anladım." Zandra'nın sesi kızgın bir tona bürünmüştü. "Onunla bir buluşma daha talep edecek misin yani?"

Remy Zandra'nın saçını bir omzuna topladı. "Olabilir."

"Bu cevap değil."

Remy dudaklarını boynuna bastırırken Zandra titrediğini hissetti. "Niye bu kadar endişeleniyorsun ki?" diye mırıldandı Remy, tişörtünün yakasını kenara çekip dudaklarını onun çıplak omzuna kaydırarak. "Sen şu adamla çıkmıyor musun... Adı her neyse?"

"Konuyu değiştirme."

"Soruma cevap ver."

Zandra derin, titreşimli bir nefes koyuverdi. "Colin'le çıkmıyorum. Sadece arkadaş olalım dedim ona."

Eğer yüzü Remy'ye dönük olsaydı, dudaklarında kıvrılan sevimli, halinden memnun gülümsemeyi görürdü.

“Sadece arkadaş, öyle mi?”

“Evet. Tatmin oldun mu?”

“Hem de nasıl. Tatmin olmaktan bahsetmişken...”

Zandra ona omzunun üzerinden ihtiraslı bir bakış attı ve kalçalarını tahrik edercesine hareket ettirdi. Remy iyice sertleşerek pantolonunu zorlamaya başladı.

“Hmm...” diye mırıldandı Zandra hınzırca.

Remy eğilip, onu öperek dilini dolgun alt dudağında gezdirdi. Zandra hafifçe inleyince bedenine bir şehvet dalgası daha yayıldığını hissetti.

Zandra’nın dudaklarını aralayarak dilini içeri kaydırды. Tadı öyle güzeldi ki. En tatlı baldan bile daha tatlıydı.

“Bunu şimdi yapmamız doğru mu?” diye mırıldandı Zandra.

“Ne fark eder? Yapacağız.”

Remy kot eteğini beline sıyrıp bacaklarının arasına uzanırken Zandra karşı koymadı. Remy genç kadının tangasının ipini kenara iterken parmak uçlarının dokunuşu Zandra’nın nefesini kesti.

Remy orta parmağını hafifçe onun içine kaydırırken aklının başından gittiğini hissetti. Zandra sırlıklam olmuştu. Öyle sırlıklamdı ki, ona şimdi sahip olmalıydı. Sonra değil. *Hemen şimdi.*

Remy fermuarını açarak cinsel organını çıkardı ve Zandra’nın içine doğru kayarken onun yumuşak teninin verdiği hisle inledi.

Zandra usulca inildeyip, onu iyice içine almak için bacaklarını yavaşça açarken başı geri düştü. Remy’ye bir

titreme geldi. İçinde olduğu sıcaklıkla Zandra'nın poposunun yuvarlaklığı bir arada çok fazla gelmişti.

Zandra ellerini sandalyenin kollarına yasladığında içinde adamın yavaş, derin hareketlerini hissetti. Duyduğu zevkle Remy'nin ayak parmakları botlarının içinde kıvrılırken Zandra'nın tişörtünün altına uzanıp, ellerini karından yukarı kaydırarak dolgun göğüslerini avuçladı. O, saten sutyeninin üzerinde ellerini gezdirirken Zandra titremekten kendisini alamadı.

"Remy... Ah..."

O sırada kapı çalındı.

Kahretsin!

İkili ne yapacaklarını bilemeden toparlanmaya başladı. Aslında Remy kapıdakine daha sonra gelmesini söyleyecekti ama Zandra titrek bir sesle, "Gelin!" diye seslenerek onu şok etti.

"Böldüğüm için özür dilerim -" dedi Mona.

"Ah, hiçbir şey bölmüyorsun," dedi Zandra tatlı bir sesle.

Mona boğazını temizledi. "Öğle yemeği siparişlerini alıyorum, siz ikiniz ne istiyorsunuz diye bir sorayım dedim."

Zandra gülümsedi. "Ah, çok düşüncelisin Mona, ama ben yemeğe kalamayacağım."

"Öyle mi?"

"Korkarım evet. Aslına bakarsan," diye lafı uzattı Zandra, "Remy'nin kız kardeşi Racquel'le öğle yemeği yiyip, alışverişe gideceğim."

"Ah, güzel. Kulağa eğlenceli geliyor." Mona'nın yüzünden o nadir gülümsemelerinden biri gelip geçti ve

sonra dönüp Remy'ye baktı. "Peki ya siz, patron? Siz ne istiyorsunuz"

Mercimeği fırına vermek istiyorum!

"Ah... Fark etmez. Sen, işte, ne alırsan ondan olsun."

Mona'nın gözleri kısıldı. "Emin misiniz?"

Remy ıstırap dolu bir iniltiyi bastırmaya çalışarak çabucak başını salladı. "Eminim."

"Tamam," dedi Mona kuşkulu bir sesle. "Sevmediğiniz bir şey getirirsem beni suçlamayın ama."

"Anlaştık. Söz." *Git artık yahu!*

"Düşündüm de, Mona," diye araya girdi Zandra. "Belki de öğle yemeğine kalırım."

"Güzel," dedi Mona neşeli bir sesle. "Sen ne istersin?"

"Hmm. Sanırım şöyle sıcak..." Zandra tekrar kasıldı "ve baharatlı bir şeyler olsa hiç fena olmaz. Şu en sevdiğimiz Tayland restoranından pizola olabilir."

Remy "Bana uyar," dedi hemen.

Mona gülümsedi. "Tamam."

O dönüp çıkmaya yeltenirken Zandra arkasından seslendi. "Yok, bekle."

Kahretsin be!

Mona ona döndü. "Efendim, Zandra?"

"Fikrimi değiştirdim." Sesinde boğuk bir tını vardı. "Şey olsun... Baharatlı tavuklu sandviç... Şu Vietnam mekanı var ya... Birkaç blok ötedeki hani."

"Mmm, iyi fikir," diye onayladı Mona. "Ama onların saatleri bir garip, o yüzden öğle yemeği servisine başlamışlar mı diye bir bakayım."

"İyi fikir," diye içini çekti Zandra.

Mona Bluetooth kulaklığından mekânı ararken Remy, Zandra'ya öyle sıcak baktı ki Zandra titremekten kendisini alamadı ve nefesini tutarken tısladı.

Mona ona bakarak kaşlarını çatı. "Ne dedin, Zandra?"

"Ben... ah... hiç."

"Tamam, mekân açık," diye haber verdi Mona, konuşmasını bitirerek. "Gidip diğerlerinin ne istediğini sorayım, sonra sipariş veririm."

"Te-teşekkürler, Mona," diye kekeledi Zandra.

"Evet, teşekkürler," diye homurdandı Remy.

Kapı kapandığı anda Remy Zandra'ya "Şimdi gününü göreceksin." dedi.

Remy sandalyeden fırlayıp onu masaya doğru eğerken Zandra bir kahkaha atmaktan kendisini alamadı. Ellerini masaya yaslayarak bacaklarını açarken Remy onun saçlarını kavrayıp, hızlı ve öfkeli hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı.

Çok geçmeden ikisi de aynı anda doruğa ulaştılar.

Remy, çılgınlığını önlemek için elini Zandra'nın ağzına bastırdı.

İkisi de nefes nefese, titreyerek masaya yığılırken kağıtlar sağa sola saçıldı.

"Onu niye içeriye çağırdın?!" diye boğuk bir sesle sordu Remy, Zandra'nın kulak memesini emerken.

Zandra nefes nefese güldü. "Noelani hakkında sordüğüm soruya cevap vermediğin içindi."

"İyi de, cevap vermiştim. Görünüşe göre..." Remy onun poposuna bir şaplak attı. "Söylediklerim hoşuna gitmemiş."

"Yine yapsana."

Remy ona sert bir şaplak daha atınca Zandra şehvetli bir inilti koyuverdi.

"Manyak seni," diye mırıldandı Remy, onun kulağına burnunu sürterken.

Zandra usulca güldü. "Çekil tepemden."

Remy onun yuvarlak kalçalarına sürtündü. "Henüz olmaz."

"Hadi, Rem. Gitmem gerek."

"Nereye?"

"Kız kardeşinle öğle yemeğine. Dinlemiyor muydun beni?"

Remy kaşlarını çatı. "Mona'ya öğle yemeğine kalacağını söyledin."

"O konuşmayı uzatmak içindi," diye sırtıttı Zandra, gözlerine düşen saçları geri çekerek. "Bırak da kalkayım. Çok ağırsın."

Remy isteksizce doğrularak onu da çekip kaldırdı. Remy fermuarını çekerken Zandra da eteğini indirerek tişörtünü düzeltti. Karmakarışık saçları ve kıpkırmızı yüzüne bakılırsa, her halinden az önce sevişmiş bir kadın olduğu belli oluyordu.

Remy onu çırlıçıplak soyup masaya yatırmak ve ağza alınmaz şeyler yapmak istiyordu. Ama ona sert ve derin bir öpücük vermekle yetindi. Az önce içinde olduğu kadar sert ve derin...

Remy geri çekilirken Zandra ona baktı. Remy onun saçlarını düzeltti. "Benimle Londra'ya geliyorsun."

Zandra gözlerini kırıştıtarak kaşlarını çattı. "Sana düşüneneğimi söylediğimi sanıyordum."

"Söyledin," dedi Remy kesin bir sesle. "Sana sordüğumdan beri *düşünüp durdun* zaten. Ben işini kolaylaştırayım: Geliyorsun."

Zandra'nın kaşları daha da çatılırken yüzüne asi bir ifade yerleşti. "Bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O zaman sen de söylenmeden yap."

Zandra'nın gözleri kısıldı.

Remy ise gözlerini ona dikip bakmakla yetindi.

Zandra sırtarak ona alaylı bir selam çaktı. "Şipşak için teşekkürler, denizci. Yolun açık olsun."

O, topuklarının üzerinde dönüp ilerlerken Remy sandalyesine gömüldü.

Zandra tam kapıya ulaşmak üzereyken, "Noelani Londra'ya hiç gitmiş mi, biliyor musun?" diye sordu Remy son derece rahat bir tavırla.

Zandra olduğu yerde donup kalırken sırtı kaskatı kesildi.

Remy cevabı bekledi.

Zandra olağanüstü gözlerine bir öfke parıltısıyla arkasını dönerek ona doğru sert adımlarla ilerledi. "Bazen cidden pislğin teki gibi davranıyorsun!" diye hırladı, ona doğru eğilip, ellerini masasına vurarak.

"Bilmez miyim?" Remy öne eğilerek yüzünü onun kine yaklaştırdı. Öyle ki, nefesleri birbirine karışırken

gözbebekleri birbirini buldu. "Üstelik bu pislik mümkün olan her anını seninle geçirmek istiyor."

Bu sözler, Zandra'nın gardını indirdi.

Yüzündeki ifade yumuşarken gözlerinde sıcakık bir parıltı titreşti. Birkaç saniye gözlerini ayırmadan Remy'ye baktıktan sonra yutkunarak geri çekildi.

"İyi madem."

"Ne demek iyi madem?"

"Seninle Londra'ya gelirim."

Remy'nin göğsü keyif ve rahatlama karışımı bir duyguyla inip kalktı. "Teşekkürler."

Zandra omuz silkerek aldırılmaz görünmeye çalıştı. "Zaten bir yerlere gitmeyi planlıyordum. Bari sevdiğim bir yer olsun."

Sevdiğim biriyle, diye eklemek istedi Remy. Ama şimdilik elinde olanı kabullenmesi gerekiyordu. "Perşembe sabahı gidiyoruz."

"Tamam."

İkisi bir an birbirlerine baktılar ve Zandra gözlerini saatine indirdi. "Rocky'yi bekletmesem iyi olacak. Bundan nefret ettiğini bilirsin."

"Bilirim," diye gülümsedi Remy. "Size şimdiden afiyet olsun."

"Sana da." Zandra'nın dudakları kıvrıldı. "Mona'ya özürlerimi ilet."

"Olur."

Zandra ona bir an daha baktıktan sonra dönüp mükemmel kalçalarını kıvrarak odadan çıktı.

MAUREEN SMITH

O gittikten sonra Remy'nin yüzüne halinden memnun, geniş bir sırıtış yayıldı.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini başının arkasına dayadı ve pencereye doğru döndü. Dışarıyı seyrederken masmavi gökyüzünden ve güneş ışığından başka hiçbir şeyi gözü görmedi.

Bütün umudu, her şeyin böyle sürmesiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cumartesi günü Remy ile Zandra, sıcağa ve kalabalığa göğüs gererek şehrin Grant Park'ta yapılan yıllık açık hava yemek festivali *Chicago'nun Tadı*'na katıldılar. Yetmişten fazla yerel restoran tarafından kurulmuş olan, canlı renklere sahip sıra sıra çadırların arasında keyifli bir yürüyüş yaptılar. Müzisyenler parktaki çeşitli sahnelerde festival katılımcılarına pop, country, blues ve Latin ezgilerinden oluşan bir müzik ziyafeti çekiyorlardı.

Havada dolaşan ağız sulandırıcı yoğun kokular, Remy ile Zandra'yı safranlı pilav eşliğinde keçi etinden domuz eti doldurulmuş muzlu böreğe kadar egzotik mutfaklardan tatlar denemeye çağırırdı. Çeşit çeşit lezzetleri denerken birbirlerine lokmalar verdiler, parmaklarıyla dudaklarını yaladılar ve bol bol güldüler.

Birbirleriyle öyle meşgullerdi ki, ne insan kalabalığını, ne de havadaki bunaltıcı nemi umursadılar. Chicago'nun en iyi aşçıları ve şarap uzmanlarının tanıtım gösterilerini izlemek üzere gurme çadırına girdiler.

Oradan çıktıktan sonra Petrillo Music Shell'de Roderick ve Lena ile buluşarak verilen konserin tadını çıkarmak

için kocaman bir battaniyeye serildiler. Grup müziğini icra ederken Zandra, Remy'nin, Lena ise kocasının bacaklarının arasına uzandı. Roderick karısının içinde büyüyen doğmamış çocuğunu severek hafif hafif karnını okşarken Lena'nın yüzünde yumuşak, mutlu bir gülümseme vardı.

Remy parmaklarını saçlarında gezdirerek başını hafif hafif okşarken, Zandra bedenine yayılan rahatlık duygusuyla iyice gevşediğini hissetti.

İnsanın bir şeyleri kafasına takmasını imkânsız hale getiren kusursuz yaz günlerinden biriydi bu.

Grup ara verdiğiğinde Zandra, Roderick ve Lena'ya bakarak gülümsedi. "Bebegin ismini ne koyacağınıza karar verdiniz mi?"

İkisi arasında sıcacık bir bakış gelip geçti.

"Kız olursa henüz tam karar vermiş değiliz," diye yanıtladı Roderick.

"Ama erkek olursa," dedi Lena. "Babasının ismini alacak."

"Roderick Junior," diye başını salladı Remy, onaylar bir tavırla. "Kulağa hoş geliyor."

"Kesinlikle," diye hak verdi Zandra.

Lena gülümsedi. "Eğer oğlumuz olursa tıpkı Roderick'e, Remy'ye ve diğerlerine benzeyeceğinden şimdiden eminiz. Brand erkekleri hayatımda gördüğüm en baskın genlere sahip."

"Öyle değil mi?" diye güldü Zandra. "Çılgınca bir şey."

"Bence iyi bir şey bu," diye sırttı Roderick, yakışıklı profilini iyice göstermek için başını sağa sola çevirerek. "Bütün bunlar çöpe mi gitsin yani?"

"Ah, ne demezsin," diye burun kıvırdı Zandra ve hepsi güldüler.

"Aman Tanrım!" Kalabalığın arasından heyecanlı bir kadın çılglığı yükseldi. "Bu gördüklerim Roderick ve Remy Brand mi?"

Dördü birden, yanlarına gelen sesi bal gibi tatlı, tıknaz kadına baktılar. Eğer cırlak sesi olmasa, Zandra onun kim olduğunu hayatta çıkaramazdı. Ama kadın yaklaştıkça, şaşkınlıkla lisedeki ezeli rakibiyle yüz yüze geldiğini fark etti.

Tawny "Tiara*" Forrester, bu takma ismi dört sene üst üste dönem başkanı seçildiği için almıştı. Son sınıfta dönem başkanı seçilmesi öyle heyecansız olmuştu ki, kalabalıktan yalnızca tek tük alkışlar yükselmişti. Pek çok öğrenci aralarında Tawny'nin uzun saltanatının adaletsizliğinden yakmıyordu, ancak onun düşmanlığını kazanma korkusundan ötürü kimse memnuniyetsizliğini dışarıya yansıtacak cesareti gösterememişti. Tawny yalnızca en popüler öğrencilerden biri, ponpon kızların kapitanı ve tiyatro kulübünün başkanı değil, aynı zamanda kızların en amansızıydı.

Zandra'yla ikisi arasında her zaman düşmanca bir rekabet olmuştu, ancak bunun sebebi aynı şeylerin peşinden koşmaları değildi. Zandra onur derecesi sahibi bir öğrenci, matematik kulübünün kızların arasından çıkan ilk başkanı ve öğrenci temsilcisiydi. Tek talihsizliği, Tawny'nin kendisini tehdit altında hissetmesine sebep olacak bir güzellikte, zeki bir öğrenci oluşuydu. Tawny'nin kıskançlığı, Zandra'nın kendi erkek arkadaşı Kevin'e matematik dersi vermeye başlamasıyla iyice perçinlenmişti.

* Ç.N: İng: Mücevherli taç

İki sevgili mezuniyet balosundan bir ay önce ayrılmış ve Kevin, Zandra'ya kavalyesi olmayı teklif edince Tawny öfkeden deliye dönmüştü. Bütün akşam onlara ters ters bakmış ve Kevin ile Zandra mezuniyet balosunun kral ve kraliçesi seçilince isteri nöbetine tutulmuştu. Ama intikamını da almıştı doğrusu. Mezuniyet balosunun ardından Kevin, Zandra'yı evine bırakmış ve geceyi geçirmek için doğruca Tawny'nin evine gitmişti. Tawny iki gün sonra okulda herkese Kevin'in bayık ötesi Zandra'yı mezuniyet gecesinde ektikten sonra sürüne sürüne kendisine döndüğünü anlatıp durarak övünmekten büyük bir memnuniyet duymuştu.

Zandra eski ezeli rakibinin kendilerine yaklaşmasını seyrederken Tawny'yi mezuniyetlerinden beri görmediğini fark etti. Zandra dönem birincisi olarak veda konuşmasını yaparken Tawny onu alayla dudağını bükerek dinlemişti.

"Çaktırma," diye mırıldandı Remy, Zandra'nın kulağına. "Kimdi bu?"

Zandra'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Tawny Forrester."

İsmi tanıyan ancak kendilerine yaklaşan kadını tanıyamayan Remy kendi kendisine güldü. "İşe bak. Epey ilginç olacak."

Tawny yanlarına vardığında, kalabalık konser alanında güç bela ilerlemekten ötürü nefes nefese kalmıştı. "İkizler. Aman Tanrım, inanamıyorum. Gerçekten de -" Bakışları geç de olsa Remy'nin bacaklarının arasına gömülmüş olan Zandra'yı bulunca, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Zandra?"

Zandra yavaşça doğruldu ancak kalkıp Tawny'yi selamlamaya yeltenmedi. Lisede birbirlerinden nefret ettiklerine göre, sahte davranışlar sergilemeye gerek yoktu. "Merhaba, Tawny."

Zandra içten içe eğlenerek karşısındaki kadının ağzının açık kalmasını seyretti. Yine de ona acımdan kendisini alamadı ve "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Roderick ve Remy'yi hatırlıyorsun demek," dedi yumuşak bir sesle.

"Merhaba Tawny," diye selamladı diğerleri onu. "Nasıl gidiyor?"

Girdiği şokun etkisini üzerinden atan Tawny onlara ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. "Merhaba, millet. Şu tesadüfe bakın. Ben de komşularımdan birine sizi soruyordum. Bizim lisede, sizin döneminizdeydi ama siz ikiniz öyle popülerdiniz ki, onu hatırlamayabilirsiniz tabii. Neyse, ikiniz de *harika* görünüyorsunuz. Ama alışıldık şey değil bu."

Tawny, Lena'nın parmaklarında ışıldayan tek taş ve alıyansı gizlice süzerken, az önceki kadar parlak, fakat onun zerresi kadar bile içten olmayan bir gülümseme takındı. "Lisa bana evlendiğinden bahsetmişti, Roderick. Gazetelerin hepsinin düğününüzden bahsettiğini söyledi. Beni tanıştırmayacak mısın?"

Roderick gülümsedi. "Tawny, seni eşim Lena'yla tanıştırayım."

İki kadın birbirlerine nazikçe gülümseyerek el sıkışırken Tawny, Lena'yı açık açık süzdü. Daima rekabeti ölçmek gibi bir alışkanlığı vardı – ortada rekabet olmadığı zamanlarda bile.

"İkizlerden birini kaptığın için tebrikler," dedi Lena'ya. "Okuldaki her kız bu ikisine bayılırdı. Roderick, 'En Başarılı Olması Beklenen' oylarını, Remy de 'Dünyayı Kurtarması Beklenen' oylarını toplamıştı."

Lena güldü. "İnanırım doğrusu."

Tawny'nin gözleri Zandra'ya dönerken dudakları kısıkanç bir hoşnutsuzlukla gerilerek ona baktı. Liseden bu yana epey kilo almış olmasına rağmen Zandra onun hâlâ çok güzel olduğunu düşündü. Aralarında bu kadar husumet olmasaydı, bu düşüncesini ona söyleyebilirdi bile.

Tawny sorgularcasına Zandra ve Remy'yi süzdü. "Siz ikiniz pek samimi görünüyorsunuz. Yoksa...?"

"Niyetim o yönde," diye söylendi Remy, daha Zandra ağzını açmadan.

Tawny'nin gözleri kısılrken sahte bir gülümseme takınmak için dudaklarını gerdi. "Ah, sizin adınıza çok sevindim. Gerçi biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Siz her zaman daha çok iki kardeş gibiydiniz. İkiniz beraber takılsanız, nasıl desem, neredeyse enest gibi olur."

Remy gülerken burnunu Zandra'nın kulağına sürttü. "Bu güzel şeyin enestvari hiçbir yanı yok."

"Mmm." Remy'nin dudakları kulağında gezinirken Zandra keyifle mırıldanarak yumruk yemiş gibi görünen Tawny'ye gülümsedi. "Eee, nasıl gidiyor?"

Tawny'nin yüzündeki ifade aydınlandı. "Ah, harika gidiyor," dedi koyu renkli uzun saçlarını düzelterek. "Kevin ile liseden sonra beraberliğimizi sürdürdük ve aynı üniversiteye gittik. Browns, Kevin'a kancayı takınca da evlendik " Tawny, Zandra'nın haberleri sindirmesi için

bir an bilerek sustu " Ve Cleveland'a taşındık. Yüzme havuzlu *kocaman*, büyük bir eve yerleştik."

"Hey, Kevin'ın Browns'ta oynadığını bilmiyordum," diye araya girdi Roderick. "Çok iyiymiş ya. Numarası kaçtı?"

Tawny duraksadı. "Ah, Tanrım, orayı atlamışım. Ne yazık ki, şey, sakatlandı ve sporu birkaç yıl erken bırakmak zorunda kaldı. Ama Cleveland'ı o kadar çok sevdik ki, orada kalmaya karar verdik. Chicago'ya bu yaz geri taşındık; o yüzden herkesle tekrar görüşüp arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Evine hoş geldin," diye mırıldandı Zandra. "Kevin'la ikinizi de tebrik ederiz."

"Teşekkürler. Çok şanslıyız doğrusu," diye gülümsedi Tawny tatlı tatlı. "Senin annenle baban nasıl?"

Zandra'nın aklı bir anda geçmişe dönerek, Tawny'nin kendisinin sınıf öğretmenleriyle konuşmasına kulak misafiri olduğu güne gitti. Zandra'nın yanağındaki bereyi fark eden kadın endişelenmiş, onu dersten önce koridorda durdurarak ne olduğunu sormuştu. Zandra gözyaşları içinde büyükannesinin yanına taşınmak zorunda kaldığını çünkü babasının bir önceki akşam kendisini dövdüğünü anlatırken onu şefkatle dinlemişti. Landis ona ilk kez vurmuştu ancak bu Autumn'u Zandra'yı tehlikeden uzak tutmaya ikna etmeye yetmişti. Keşke aynı şeyi kendisi için de yapabilseydi.

Zandra, açıkça damarına basmak için sorulan bu soruya cevap veremeden, Roderick düşünceli bir sesle mırıldandı. "Hmm. Çok garip."

Tawny'nin bakışları ona döndü. "Garip olan ne?"

Roderick başını telefonundan kaldırdı. "Browns'ın internet sitesinde eski takım listelerine bakıyorum ama Kevin'in ismini hiçbir yerde göremedim."

"Hadi ya?" Tawny'nin yüzünü ateş bastı. "Muhtemelen, ah, şeye fırsatları olmamıştır, işte, listeleri güncellemeye."

"Aynen." Roderick gözlerinde bir parıltıyla gülümsedi. "Öyle olduğuna eminim."

Tawny yer yarılrsa da içine girsem der gibi görünüyordu.

Roderick ile Remy'nin birbirlerine attıkları keyifli bakışlar Zandra'nın gözünden kaçmamıştı. Remy bir bakışla insanın ödünü koparabilecekken, Roderick sırf gülümsemesiyle karşısındakine haddini bildirebilirdi. İkisi de eşit ölçüde göz korkutucuydu.

"Ah, baksana," dedi Roderick. "Tam da Kevin'm geleceği tuttu."

Herkes onun baktığı yere döndü.

Elinde hapır hupur yediği kocaman bir hindi butuyla kendilerine doğru sallana sallana yürüyen toparlak adamı gördüğünde Zandra'nın onun Kevin olduğuna inanabilmek için iki kez bakması gerekti. Buruşuk gri tişörtü ter içinde kalmış ve önüne yemek dökülmüştü. Bir zamanlar ders verdiği ve birlikte baloya gittiği yakışıklı, popüler çocukla uzaktan yakından alakası yoktu.

"İşte buradasın," diye homurdandı Tawny'ye. "Sahneye daha yakın bir yer bulursun sanmışım."

Tawny önce Remy ile Roderick'e, sonra da kocasına bir bakış attı. Kevin'in onların yanına bile yaklaşamayacağım düşündüğü yüzünün kıpkırmızı olmasından belliydi.

"Şu haline bak," diye azarladı Tawny onu. "Darmadağınık görünüyorsun."

"Sağ ol bebeğim. Ben de seni seviyorum." Kevin gözlerini devirdi ve sonra Remy ile Roderick'e gülümsedi. "Ne var ne yok, beyler? Uzun zaman oldu. Ben -" Kevin, Zandra'ya bakarken ağzı açık kaldığından bir an için sözünü yarıda kesti.

"Kapat şu ağzını," diye tısladı Tawny tiksinererek. "Kimse ne yediğini görmek istemiyor."

Kevin onun sözünü dinledi ancak gözleri bariz bir beğeniyle Zandra'nın üzerinde geziniyordu. Bakışları kısa şortunun altından görünen çıplak bacaklarına takılıp kalırken, yağlı dudaklarını yaladı. "Vay be! Çok iyi görünüyorsun, Zandra."

Zandra nazikçe gülümsedi. "Merhaba, Kevin. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle." Kevin bakışlarını Zandra'dan çevirirken başını iki yana sallayarak bir kahkaha patlattı. "Mezuniyet balosundan önceki şu konuşma. Şimdi anlam kazandı işte."

Remy hafifçe gülümsedi.

Zandra Remy'e meraklı bir bakış attı.

Remy'se onu görmezden geldi.

"Sizinle tekrar karşılaştığımıza sevindim," dedi Tawny, tam aksini ima eden gergin bir gülümsemeyle. "Ama eve dönüp çocuklarımızla ilgilenmemiz gerek."

Kevin hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Hep birlikte takılır, biraz arayı kapatırız diye düşünmüştüm."

"Hiç sanmıyorum." Tawny onun tombul koluna sı-kıca yapışarak gergin bir tavırla Zandra, Remy, Roderick ve Lena'ya başını salladı. "Konserin geri kalanının tadını çıkarın."

İkisi tartışmaya devam ederek yanlarından uzaklaşır-ken Lena keyifli bir tavırla kaşlarını kaldırarak Zandra'ya baktı. "İşte bu ilginçti."

"Hem de çok." Zandra gözlerini kısarak Remy'ye baktı. "Mezuniyet balomun olduğu akşam Kevin'a bir şey mi söyledin?"

Remy kendisine bakmakla yetinince, Zandra Roderick'e döndü. "Söyledi mi?"

Roderick gülerken ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Beni bulaştırmayın sakın."

"Aman Tanrım," diye çığlık attı Zandra, gözlerinde suçlayıcı bir ifadeyle Remy'ye bakarken. "O akşam aşağı indiğimde Kevin'ın o kadar gergin görünmesine şaşma-malı. Sürekli neyin var diye sorup durdum ama bana bir şey söylemedi. Balodan sonra ise benden nasıl kurtulaca-ğını şaşırdı. Ben de benden sıkıldığını düşünmüştüm. Eğer evine gelirse Tawny'nin onunla yatmaya söz verdiğini de biliyordum. Ama senin... senin onu *tehdit ettiğinden* şüp-helenmek aklıma bile gelmemişti!" Zandra kızgınlıkla söylenirken Remy'nin koluna bir yumruk attı. "Seni *adi*!"

Remy güldü. "Hadi ama, Z. Kızma. Seni kolluyordum, hepsi bu. Kevin'm okulda belli bir şöhreti vardı. Senden faydalanmasını istemedim."

"Ee, ne olmuş?! Karışmaya hiç hakkın yoktu."

"Bal gibi de vardı."

"Hayır, yoktu."

Remy içini çekti. "Hadi ama, bebeğim."

Olay çıkarmak istemeyen Zandra, Remy'nin kendisini tekrar göğsüne çekip kolunu beline dolmasına ses çıkarmadı. "Gerçeği söyle. O kuş beyinliden hoşlanmıyordun bile. Onunla mezuniyet balosuna gitmenin tek sebebi Tawny'yi kızdırmak istemendi."

"Mesele o değil."

"Gördün mü?" diye güldü Remy. "İnkâr etmeye kalkışmadın bile."

Zandra içini çekti ve sırtmasına engel olmaya çalışırken dudakları hafifçe kıpırdandı. "Erkeklerin beni baloya götürmek için kapımda sıraya girdiği falan yoktu açıkçası."

"Bu da o erkeklerin ne kadar aptal olduğunu gösteriyor." Remy onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben seni götürürdüm."

Zandra bir an durdu. "Götürür müydün?"

"Evet. Ama hiç öyle bir şey istemedin."

"Aklıma gelmedi ki." Zandra bir an tereddüt ettikten sonra utangaç bir tavırla itirafta bulundu. "Sen üniversite ikinci sınıftaydın. Kendi mezuniyet balona bile gönülsüzce gitmiştin, o yüzden benimkine gelmek istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

Zandra gülümserken bedenine bir sıcaklık yayıldı.

"O değil de, bak seni nelerden kurtarmışım," diye mırıldandı Remy, dili onun kulağında gezinirken.

Zandra irkildi. "Nelerdenmiş?"

"Eğer o gece bekaretini Kevin'a verseydin hayatın boyunca beraber olduğun ilk erkeğin bu pasaklı lavuk olduğu

gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaktın. Karısı herifle o kadar mutsuz ki, o kadar takım dururken Browns'ta oynuyor diye sallamaya kalktı."

Zandra gülmemek için kendisini tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Hiçbir zaman başkalarının talihsizliklerinden keyif alacak biri olmamıştı ancak o gün Tawny ile Kevin'ı görmek, mezuniyet balosu akşamında ekilmiş *olmaktan* ötürü kendisini minnettar hissetmesini sağlamıştı.

Grup sahneye dönerken Zandra, Remy'nin göğsüne iyice yerleşti. Remy ona doğru eğilince yüzünü onunkine çevirdi. İkiisi yavaş, ateşli bir şekilde öpüşürken Zandra zevkle kıvrandığını hissetti.

Roderick ile Lena onları teşvik edencesine ıslık çalınca Remy ile Zandra birbirlerine bakıp gülümsediler.

Konserin ardından parktan ayrılarak Royce ile Bernadette Brand'in evine gittiler. Ailenin geri kalanı yaz barbeküsü için orada bir araya gelmişlerdi. El ele tutuşan iki çift, zevkle döşenmiş evden geçerek, gösterişli bir şekilde düzenlenmiş bahçeye çıkan Fransız kapısına vardılar.

Onları karşılayan manzara, Zandra'yı bir nostalji dalgasının sarmasına yol açtı. Remy'nin anne babası ve büyükannesiyle büyükbabası tuğlalarla çevrili verandada uzanmış, aralarında sessizce gülüşüp, konuşarak limonatalarını yudumluyorlardı. Royce bir yandan gürültülü bir şekilde River ve Racquel'le şakalaşırken, bir yandan da alevlerin ve dumanların yükseldiği ızgarada leziz görünümlü biftekleri ve köfteleri çeviriyordu. Dış mekan şöminesinin dibinde ailenin köpeği Zeus kestiriyordu. Hayvanın ismini sanki bir öngörüyle koymuşlardı zira kendi cinsinin ortalama ömrünü geçeli çok olmuştu. Robyn ve kocası Harper, geniş bahçede dört küçük çocuklarının

peşinden koştururken Royce'un yakışıklı oğulları birbirlerine futbol topu atıp tutuyorlardı.

Gözlerinin önündeki huzurlu sahne, Zandra'nın kendisini eve dönmüş gibi hissetmesini sağladı.

Brandlerin yaz barbeküleri, çocukluğunun az sayıdaki belirgin anılarından biriydi. Zandra bu eğlenceleri çoğu çocuğun Noel'i beklediği gibi beklerdi. Barbekü partisi daima cumartesi öğleden sonraları, Baba Royce'un çalıştığı çelik fabrikasından ikramiyesini aldığı günden bir gün sonra yapılırdı. Gelirleri kısıtlı olmasına rağmen, daima ızgara yapılacak bol bol et almak için kenara para ayrılırdı. Barbekü partilerinin yapıldığı günler, Zandra gündelik işlerini alelacele halleder ve koşarak Remy'lere giderdi. Brandlerin evi dışarıdan kendi evi kadar eski ve köhne görünmesine rağmen, içi aksine sevgi, kahkaha ve sıcaklıkla doluydu. Sadece bir ev değil, bir *yuvaydı* orası.

Zaman zaman Zandra'nın annesi de barbekü partilerine giderken ona eşlik ederdi. Babası pek nadir gelir, Zandra da buna şükrederdi. Çünkü onun somurtkan hali bütün gününü mahvederdi ve babası daima Royce ve Desmond Brand'den gözü korkmuş görünür, bu yetersizlik hissinin hincını daha sonra Zandra'nın annesinden çıkarırdı.

Zandra ne zaman Brandlerle tatile çıksa, onların ailesinin bir ferdiymiş gibi, Remy ve diğerleri kendi kardeşiymiş gibi davranmayı severdi. Kendi annesini çok sevmesine rağmen sık sık ve içten içe Royce ile Bernadette'nin kendi annesiyle babası olmasını dilerdi. Royce'un asla karısına ya da çocuklarına el kaldırmayacağını, Royce'un sesini duymanın onları asla korkutmayacağını biliyordu.

Brandler daima Zandra'nın yanında olmuş, hayatındaki bütün önemli olaylarda onu destekleyerek, evdeki

hayatında yaşadığı korkuların üstesinden gelebileceğine inanma gücü ve cesareti vermişlerdi. Racquell'in liseden mezuniyeti Zandra'nın üniversiteye başlangıç seremonisiyle çakışmasaydı, Brandler desteklerini göstermek için İngiltere'ye gelmenin bir yolunu mutlaka bulurlardı.

Zandra'nın annesi ve büyükannesi bu dünyadan göçmüş olsa da, Brandler onu ailesiz bırakmamışlardı.

Brandler onun ailesiydi. Hep öyle olmuştu. Hep de öyle olacaktı.

Zandra terasa çıktığında hepsi onu öyle içten ve sevgi dolu bir şekilde karşıladılar ki, neredeyse yakın zamanda Karayipler'de beraber tatile çıktıklarını unutacaktı. Remy'nin anne babası ve büyükannesiyle büyükbabasını öptükten sonra ızgaranın başına gitti. Royce kendisini yakalayıp havaya kaldırarak çevresinde döndürünce bir kahkaha atmaktan kendisini alamadı.

"Selam şirincik," diye burnuna bir fiske vurdu Royce. "Köftelerin ilk servisine tam zamanında yetiştin. Izgara-dan yeni indiriyorum."

"Ah, hayır," diye karşı çıktı Zandra, karnını sıvazlayarak. "Yolda karnımı böyle tıka basa doyurmuşken ağzıma tek lokma daha koyamam."

Royce kahkahayı bastı. "Za-Za ne zaman yemeği geri çevirmiş ki?"

Herkes gülerken Zandra da mahcup bir şekilde sırıttı. Kendisini bildi bileli doymak bilmez iştahı aile arasında bir şaka konusu olmuştu. Yemek yemeyi seviyordu ve o anda bile ızgarada cızırdayan biftekler, köfteler ve sosislerin kokusu karşısında ağzının sulandığını inkâr edemezdi.

Royce uzanıp bir kağıt tabak aldı. "Sana köfte ikram edeyim."

Zandra içini çekerek pes etti. "Tamam. Madem ısrar ediyorsun." Bir an sustu. "Hazır elini atmışken, iki parça da bifttek koy bari."

Royce yüksek sesle güldü. "Hah şöyle."

"Bütün bu yediklerin nereye gidiyor anlamıyorum, Za," diye beğeniyle mırıldandı River, onu inceleyerek. "Ama bir şekilde doğru yolu buldukları kesin."

Remy kaşlarını çatarak kardeşinin kafasına arkadan bir şaplak atınca herkes yine güldü.

Aile fertleri kocaman tuğla verandada bir araya gelerek günün geri kalanını Royce'un ağız sulandırıcı barbeküsünün, koçanlı ızgara mısırlarının ve Robyn'in enfes makarnasıyla patates salatasının tadını çıkararak geçirdi. Birbirlerine takılıyor, kahkahalara boğuluyor, neşeli ve canlı bir şekilde sohbet ederlerken genellikle birkaç muhabbet aynı anda sürüyordu. Zeus uykusundan uyanıp masaya yanaştı ve MacKenzie onu yemek artıklarıyla beslemeye başlayınca annesi onu yumuşak bir dille azarladı.

"Aman, çocuğu rahat bıraksana Robyn," diye araya girdi Baba Royce. "Sen de kardeşlerin de Zeus'a sürekli bizim yemeklerimizden verirdiniz, üstelik ona hiçbir zararı olmadı. Hatta bu yaşlı köpek hepimizi gömer, ben size söyleyeyim."

Herkes ona hak vererek güldü.

Neşeli geçen yemek boyunca Zandra, Remy'ye bakmıyorken bile onun kendisini izlediğinin farkındaydı. Remy'nin bakışlarının sıcaklığını, güneşi teninde hissettiği kadar belirgin bir şekilde hissediyor, her seferinde de

irilmekten kendisini alamıyordu. Onun Londra'da kendisine eşlik etmesi için kendisini oyuna getirmiş olmasından hiç memnun kalmamıştı. Ama blöfünü görüp kendisi yerine Noelani'yi götürmesi için meydan okumak istemiyordu. Remy'nin sırf ona işkence etmek için olsa bile söylediğini yapacağını biliyordu. Ve onun Noelani'yle yemek yiyip, şarap içtiğini, kendisiyle olduğu gibi tutku ve şiddetle seviştiğini hayal etmenin işkenceden farksız olacağı da kesindi. Ama Remy'yle Londra'ya gitme kararının arkasındaki tek itici gücün kıskançlık olmadığını farkındaydı. Gerçek şuydu ki, onunla olmak istiyordu. İstememesi gerektiği kadar çok hem de.

İlişkilerinin nereye doğru gittiğini kestiremiyordu.

Kendisine sadece öylesine bir yaz kaçamağının tadını çıkaran iki eski arkadaş olduğunu yineliyor, daha fazlasını beklemeden ya da talep etmeden birbirlerinin cinsel ihtiyaçlarını karşılamalarına izin verdiklerine ikna etmeye çalışıyordu.

Ama bakışları masanın karşısında Remy'nin gözlerini bulunca, yaz kaçamaklarının bundan çok daha öte bir şey halini almaya başladığını anladı.

Bu onu hiçbir şeyin korkutamadığı kadar çok korkutmuştu.

Çünkü burada söz konusu olan Remy'ydi, onu dünyadaki bütün erkeklerden daha iyi tanıyan tek erkek. Eğer onu incitebilecek, çatlaklarla dolu ruhuna ölümcül darbeyi vurabilecek biri varsa, o da Remy'ydi.

Gündüz yerini akşama bırakırken, Zandra kendisini Bernadette ile Büyükanne Eleanor'un arasında, yastıklı hasır kanepeye kurulmuş halde buldu. Yemeğin ardından

Racquel bir şeyler içmek için birisiyle buluşmaya gitmiş, Robyn ise çocuklarını film seyretmeleri için eve sokmuştu. Lena tıka basa dolan karnını sıvazlayarak esnerken biraz kestirmeye ihtiyacı olduğunu söylemiş ve onun peşinden gitmişti. Verandanın öbür ucunda Baba Royce ve Büyük-baba Desmond satranç tahtasının başına geçmişlerdi. Diğer erkeklerin futbol oynadığı bahçeden gelen bağırma ve kahkaha seslerinin farkında bile değillerdi. Zandra, Royce'un oğlu Parker'ın topu Remy'ye atmasını, Remy'nin alıcısını görmek için avluyu taramasını ve topu River'a yollayarak onun sayı yapmasını sağlamasını seyretti. Remy keyifle yumruğunu havaya kaldırırken River caka satarak yanına geldi ve iki kardeş göğüslerini birbirlerine vurup bir beşlik çakarak başarılarını kutladılar. Sonra Remy diğer yeğeni Rocco'nun, hüsrana uğrayan defans oyuncusunun yanına gitti. Süngüsü düşen çocuğu teselli ederek yüzüne huysuz bir sırıtma yayılana kadar saçlarını sevgiyle karıştırdı.

Bu görüntü karşısında Zandra keyifle gülümsemekten kendisini alamadı.

Bernadette halinden memnun bir şekilde içini çekti. "Remy'yi yine böyle mutlu ve rahatlamış görmek harika."

"Hı hı," diye hak verdi Büyükanne Eleanor ona. "Kalbime iyi geliyor."

Bernadette şefkatle Zandra'nın kolunu sıvazladı. "Bunun için *bu* genç hanuma teşekkür etmeliyiz."

Eleanor'ın gözleri ışıldadı. "Kesinlikle öyle."

Zandra kızardı. "Ama ben, şey, bir şey yapmadım ki."

İki kadın aynı anda bilmiş bir tavırla güldüler. "Yapmamışsındır tabii."

Zandra aniden keşke şansım varken Robyn ve Lena'yla içeri gitmiş olsaydım diye düşünerek daha da kızardı.

Bernadette sıcak bir sesle sözlerini sürdürdü. "St. Lucia'dan döndüğümüzden beri Remy yepyeni biri gibi oldu. Burnumu sokmaya niyetim yok," diye ekledi, Zandra ağzını açmaya yeltenince. "Sen de Remy de yetişkin insanlarsınız, o yüzden kapalı kapılarınızın ardında neler olup bittiği beni ilgilendirmiyor. Ama her ne olursa iyi bir şey olmalı ki, o zamandan beri Remy'nin yüzünden gülümseme eksik olmadı."

Zandra yüzünün daha fazla kızaramayacağını düşünürken Eleanor parmağını uyarırcasına ona sağladı. "Güzel bebekler yapmaya başlamadan önce düğününüzü göreyim yalnız."

İki kadın kahkahalara boğulurken Zandra inildeverek yüzünü ellerine gömdü. "Kimsenin bebek falan yaptığı yok, büyükanne," diye mırıldandı.

"Ben bilmem," dedi Eleanor imalı bir sesle. "Roderick bana ikinizin festivalde *epey* samimi görüldüğünüzü söyledi. Çifte kumrulardan farksızmışsınız."

Zandra yüzünü ellerinden kaldırıp, bahçedeki Roderick'e doğru kötü kötü baktı. Roderick dizilme çizgisinde Remy'yle karşı karşıya dururken sırtarak ikiz kardeşini işaret ediyordu.

Bernadette onun elini avucunda sıkarak güldü. "Roderick'e kızma. İkizinin eski haline dönmesinden ötürü çok memnun, hepsi bu."

Eleanor başıyla onayladı. "Hepimiz öyleyiz."

Zandra iki kardeşin yüzlerin ve kaslı kolların ter içinde birbirlerine sataşmalarını ve sertçe itişmelerini seyrederken gülümsemekten kendisini alamadı.

"Remy'nin donanmadan atıldıktan sonra ne hale geldiğini hepimiz hatırlıyoruz," dedi Bernadette, sesinde annelere özgü o sessiz acıyla. "Eve yara almış bir hayvan gibi dönmüştü. Onu öyle görmek içimi çok acıtıyordu."

Eleanor içini çekti. "Benim de. O kadar yitik, o kadar moralsizdi ki. Hiç kimseyle konuşmuyordu, neredeyse Roderick'le bile."

"Beni de yanma yaklaştırmamıştı," diye mırıldandı Zandra, üzerinden üç yıl geçmesine rağmen hâlâ Remy'nin kendisini reddetmesinin acısını duyarak. Remy annesinin ölümünden sonra nasıl kendisinin yanında olduysa, o da aynı şekilde onun yanında olmak istemişti. Ama Remy telefonlarına, e-postalarına doğru düzgün dönmemiş, Zandra nasıl olduğunu görmek için evine gittiğinde de kapıya her seferinde kaşları çatık, günlerdir tıraş olmamış bir halde çıkmıştı. Zandra'ya karşı çok kabaydı. Tanımadığı, soğuk, uzak bir yabancı gibi... Onunla iletişim kurmayı başaramayan Zandra, onu kendisinden daha da uzaklaştırmaktan korkarak nihayetinde ona kafasındaki çözümleri vermek için zaman vermek amacıyla geri çekilmişti çünkü insanın o durumda olmasının ne demek olduğunu iyi biliyordu.

"Yıkılmıştı," dedi Bernadette yumuşak bir sesle, Zandra'yı teselli etmek istercesine. "Deniz komandosu olmayı öteden beri ne kadar çok istediğini hatırlarsın."

"Hatırlamaz mıyım?" diye gülümsedi Zandra kendi kendisine, bir gün Remy ve Roderick'le okuldan eve yürüyüşlerini anımsayarak.

"Ben büyüdüğümde deniz komandosu olacağımı," diye övünmüştü Remy.

Zandra kafası karışarak burnunu kırtırmıştı. "Komando nedir?"

"Dünyadaki en feci askerlerdir onlar!"

"Kendi şirketini kurmasının da bunu atlatmasında payı oldu elbette," diye ekledi Eleanor usulca.

"Kesinlikle," diye hak verdi Zandra ona.

Remy ilk müşterisini bağladığında, elinde Zandra'nın en sevdiği renk olan pembe, iki düzine gülle ve en tatlı gülümsemesiyle Zandra'nın ofisine gelmişti. Kaba davranışları için mahcup bir şekilde özür dilemiş ve onun arkadaşlığını özlediğini dile getirmişti.

Zandra erimişti elbette. Ama Remy zaten öteden beri onu nasıl *eriteceğini* iyi biliyordu.

Bernadette düşüncelerini bölerek Zandra'ya gülümsemi. "Ama kendi şirketini yönetmek bile onu son birkaç haftada olduğu kadar mutlu etmemişti."

"Doğru," diye hak verdi Eleanor ona. "Haklısın."

Zandra onlara çok fazla umut vermek istemiyordu. O yüzden gülümseyerek diplomatik bir tavırla konuştu. "Remy ile ben... arkadaşlığımızın yeni bir aşamasındayız. Burada asıl önemli olan kelime *arkadaşlık*."

Remy o anda sanki onun sözlerini duymuş gibi dönüp verandaya baktı.

Gözleri buluştuğunda onun sahiplenici bakışlarının sıcaklığı, Zandra'nın sırtından aşağı bir ürperti inmesine yol açtı.

MAUREEN SMITH

Ömür gibi gelen bir saniyenin ardından Remy ona göz kırparak takım arkadaşlarının yanına koştu.

Zandra Bernadette ile Büyükanne Eleanor'un birbirlerine bakıp bilmiş bilmiş gülümsemelerini fark etmemiş gibi yaptı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ne yaptığıma inanamayacaksın.”

“A-ha,” dedi Zandra imalı bir sesle, jinekoloğunun muayene odasında otururken telefonu kulağına bastırarak. Tam muayenesine başlamışken çağırılıp telefona bakmak için çıkmak zorunda kalan Doktor Gill’i bekliyordu. Çok geçmeden Zandra’nın da cep telefonu çalmıştı.

“Ne yaptın, Skylar?”

Arkadaşı içini çekti. “Öğlen yemeğine cıkalım diye senin ofisine uğradım ama bugün jinekolog randevun olduğunu unutmuşum. Tam ben çıkmak üzereyken kapı açıldı ve içeri *Yunan tanrıları* gibi bir adam girdi. İnsanın içine işleyen masmavi gözler, siyah saçlar, sert bir çene. Kalbini durduran, çamaşırını çıkartıp attıran türden, muhteşem bir şey.”

Zandra’nın gözleri kısıldı. “Müşteri miymiş?”

“Yeni müşteri. Christine lavaboya gitmişti, o yüzden benden kendisine yardımcı olmamı rica etti. Aman Tanrım, niye böyle bir şey yaptı ki? Ben tam ağzımı açıp

burada çalışmıyorum demeye yeltenmişim ki, bir baktım adamla buluşma ayarlıyorum.”

Zandra homurdandı. “Yok artık, Sky.”

“Ya, biliyorum. Çok üzgünüm, Zandra, ama kendimi tutamadım. O kadar seksi ki. Hem doğrusunu söylemek gerekirse senin eskortlarından biri olduğuma inanacağını sanmıyorum.”

Zandra kaşlarını çattı. “O da nereden çıktı?”

“Eh işte,” dedi Skylar, efkârlı bir sesle. “Ben senin kızların gibi uzun boylu, uzun bacaklı değilim ne de olsa –”

“Aman, lafa bak. Muhteşem olduğunu sen de biliyorsun. Jessica Biel gibi bir yüzün, Salma Hayek gibi bir vücudun var. Hem eskortlarımın hepsi de uzun boylu, uzun bacaklı falan değil. Claudia ufak tefek ve kırk iki beden ama müşteriler ona bayılıyor. Neyse, ben seninle ne yapacağım?”

Skylar yaramazca kıkırdadı. “Bilmiyorum ama o seksi şeyin benimle ne yapmasını istediğimi söyleyebilirim sana. Defalarca, hem de defalarca.”

“Skylar!”

“Ne var?”

“Onunla çıkamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü adam belli ki ofise kendisine bir eskort tutmak için gelmiş ve hatam varsa düzelt ama, bildiğim kadarıyla *sen* eskortlarımdan biri değilsin.”

“Yaa, bırak onu ben alayım, Zandra,” diye yalvardı Skylar. “Lütfen, lütfen, *ne olur yaaaaaaa*.”

Zandra gülmekten kendisini alamadı. "u konuş-
mana bak. Yeni oyuncak almak için yalvaran bir ocuk-
tan farksızsn."

"Eğer bu oyuncayı görmüş olsaydın," diye mırıldandı
Skylar. "Sen de yalvarırdın."

Zandra kaşlarını çattı. "Sky -"

"Lütfen, Zandra. Lütfen..."

Zandra bezgince içini çekti. Skylar'a da, durmak bil-
meyen libidosuna da lanet olsun diye geçirdi içinden.

"Onunla yatamazsın, Sky," diye uyardı sert bir sesle.
"Ona arkadaşlık etmen gerekiyor, seks yapman değil."

"f be," dedi arkadaşı surat asarak.

"ok ciddiylim. Benim kızlarımdan biri gibi rol kesmek
istiyorsan, benim kurallarıma göre oynamak zorundasın."

Telefonun öbür ucunda Skylar'ın homurdandığını duydu.

"Bu arada," diye lafa girdi Zandra. "Sen bütün bu do-
lapları çevirirken Christine nerelerdeydi?"

"Dedim ya, lavaboya gitmişti. Uzun zaman da içeride
kaldı. İşhal falan oldu herhalde. Neyse, o çıktığında Jonah
oktan gitmişti."

"Müşterinin adı bu mu? Jonah?"

"Evet. Jonah Spanier." Skylar hayallere dalmış gibi
içini çekti.

"Bu iřlemi yasal hale getirmek için adamı önce bir
araştırmam gerek."

"Ah, bütün bilgilerini bıraktı. şey yapayım dedim, ah,
sen onay verene kadar Christine'a bir şey söylemeyeyim

dedim. Ha, bir de adama adımın Brigitte olduğunu söyledim. Bir şey için ararsa haberin olsun.”

“Brigitte mi?”

“Evet. Brigitte Bardot gibi hani. Öteden beri hayalimdeki isimdir, bilirsin.”

Zandra başını iki yana sallayarak kaşlarını çattı. “Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum,” diye söylendi.

“Ah, hadi ama, Zandra. Senin eskortlarından biriymişim gibi davranabilirim. İyi eğitimliyim, Fransızca biliyorum, dünyada olup bitenleri takip ediyorum. Hem ağırbaşlıyım, hem de hanım hanımcık –”

Zandra burun kıvrıdı.

“ – üstelik az önce muhteşem olduğumu kendin söyledin.”

“Öylesin,” diye homurdandı Zandra. “Acayip manyaksın, ama evet, muhteşemsin.”

“Gördün mü? İş için gerekli niteliklere sahibim. Eee, ne diyorsun?”

Zandra duraksadı.

“Lütfen, Zandra? Senden asla başka bir iyilik istemeyeceğim. Şey, en azından bir süreliğine.”

“Peki,” diye yenilgiyi kabullendi Zandra. “Onunla çıkabilirsin. Ama kuralımı unutma, Sky. Seks yok – istisna yok. Anladın mı?”

“Evet, efendim,” dedi Skylar.

“İşlerin nasıl gittiğini haber ver bana.”

“Tamamdır,” diye mırıldandı Skylar.

Zandra telefonu kapatırken bu olup bitenlere inanamayarak bezgin bir şekilde kafasını iki yana salladı.

Kendimi nasıl bir işe soktum ben böyle?

Odanın dışından gelen sesleri duyunca cep telefonunu sandalyede duran çantasına koyarak çıkıp yerine geri oturdu ve tam o sırada jinekoloğu içeri girdi.

"Özür dilerim, Zandra. Hastalarımın birinin doğumu başlamış."

"Vay," dedi Zandra. "Harika haber bu. Gitmen gerekiyor mu?"

"Hemen değil. Önce senin muayeneni bitireyim."

Dr. Grill kırklı yaşlarında, pürüzsüz esmer tenli, çekici bir kadındı. Zandra ona öteden beri her zaman sevgi ve saygı duymuştu. Evli ve üç çocuklu bir kadın olmasının yanı sıra kilisesinde ve cemaatinde de son derece etkindi.

Zandra'nın eskort ajansından haberi olmasına rağmen hiçbir zaman Zandra'yı kınama veya yargılama gibi bir davranışta bulunmamıştı. Nadir görülen bir durumdu bu.

Dr. Gill'in hemşirelerinden biri sessizce odaya süzülerek kapıyı kapatırken Zandra arkasına yaslanıp ayaklarını askılara yasladı. Dr. Gill plastik spekulumu yumuşak hareketlerle içine kaydırırken sıcak ve rahatlatıcı bir sesle konuştu. "Nasıl gidiyor? Yazın iyi geçiyor mu?"

"Hem de çok," diye mırıldandı Zandra, gözlerini tavana dikerek.

"Heyecan verici seyahat planların yok mu?"

"Daha geçenlerde St. Lucia'dan döndüm --"

"Aaah, çok şanslısın. Ben oraya hiç gitmedim ama çok güzel olduğunu duydum."

"Öyle. Gerçekten nefes kesici." Ada, Remy sebebiyle daima Zandra'nın kalbinde özel bir yere sahip olacaktı. "Bir ara muhakkak gitmelisin."

"Bence de. Kocam da aynı şeyi söyleyip duruyor." Dr. Gill içini çekti. "Ajandamı boşaltıp, hiç düşünmeden gitmeliyim aslında, değil mi?"

Zandra sırttı. "Kesinlikle. Pişman olmayacaksınız."

"Olmayacağıma eminim." Dr. Gill Zandra'nın rahim boynundan bir hücre örneği aldı. "Bu yaz için planladığın başka seyahat var mı?"

"Aslına bakarsan," diye yanıtladı Zandra. "Yarın Londra'ya gidiyorum."

"Ah, ne güzel. Londra'ya bayılırım."

Zandra usulca gülümsedi. "Ben de. Dünyada en sevdiğim yerlerden biri." Bu deneyimi Remy'yle paylaşabilmek ise, orayı her zamankinden de özel kılacaktı.

Dr. Gill muayenesini bitirdiğinde aldığı örneği hemşireye uzatıp eldivenlerini çıkardı ve döner sandalyesinden kalkarak ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

"Hâlâ hap kullanmaktan memnun musun?" diye sordu Dr. Gill, Zandra doğrulurken.

Zandra bir an tereddüt etti ve kendisi de buna şaşıtı.

"Zandra?" diye cevap vermeye zorladı Dr. Gill onu.

Zandra ona baktı. "Doğum kontrol haplarım vücut sisteminden atmak ne kadar sürüyor?"

"Almayı bıraktığın zaman hormonlar vücudundan çabucak ayrılır, genellikle birkaç gün içinde. Bu, vücudunun tekrar folikül üretmeye başlayacağı ve önünde sonunda yumurta üretmeni sağlayacağı anlamına gelir. Ama her

kadının yapısı farklıdır. Bazılarının yumurta üretmesi için birkaç hafta geçmesi gerekir. Bazılarının ki aylar sürebilir. Duruma bağlı.”

Zandra bu bilgiyi yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak sindirirken ağır ağır başıyla onayladı.

Dr. Gill onu şüpheci bakışlarla süzdü. “Hapı bırakmayı mı düşünüyorsun, Zandra?”

Zandra dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Emin misin?”

Emin değildi ama yine de başıyla onayladı.

“Hapı bırakmaya kendini hazır hissedersen veya doğum kontrol için başka yollar denemek istersen bana haber ver.” Dr. Gill bir an durarak ışıldayan gözlerle ona baktı. “Ya da bir aile kurmayı düşünmeye hazırsan.”

Zandra kızardı. “Değilim. Ama... teşekkürler.”

Dr. Gill ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Bir dahaki randevunda görüşürüz.”

Doktorla hemşire gittikten sonra Zandra giyindi ve muayene odasından çıktı. Parıl parıl koridordan resepsiyona ilerlerken hastaların yeni doğmuş bebeklerinin fotoğraflarıyla dolu bir panonun önünden geçti.

O panonun önünden daha önce sayısız kez geçmiş, şöyle bir bakmaktan öte bir tepki vermemişti. Ama o gün, her nedense durup bakmak için bir zorunluluk hissetti.

Orada dikilip fotoğraflara bakarken, içinde derin bir özlem hissinin sızısını duydu.

Elini karnına koydu.

Hayatında ilk kez, dünyaya bir çocuk getirme düşüncesinin aklından geçmesine izin verdi.

BENİMSİN

Herhangi bir adamın çocuğunu değil.

Remy'nin çocuğunu.

~ ~ ~

Remy, West Jackson Bulvarı'ndaki bir kahve dükkanının arka tarafında yer alan deri koltuklu masada Sam Keegan'ın karşısında oturuyordu. Keegan o sabah onu aramış, yüz yüze görüşmek istediğini söylemişti. Belediye başkanının onu takip ettiriyor olma ihtimaline karşılık, emirlere uyuyor ve kendisine söyleneni yapıyor gibi görünmek istemişti.

Remy garsonun kahvelerini koymasını bekledi ve kadın onlara göz kırpıp zarif hareketlerle uzaklaşırken, "İş halloldu," dedi.

Keegan masanın karşısından ona baktı. "Eskortları araştırmaya başladın demek?"

Remy başıyla onaylarken suçluluk duygusunun karnına taş gibi oturduğunu hissetti.

"Doğru olanı yapıyorsun."

Remy'nin dudaklarından karamsar bir gülümseme gelip geçti. "Kendime böyle söyleyip durursam belki ben de inanmaya başlarım."

Keegan sessiz kaldı ve fincanını kaldırıp, koyu kahvesinden bir yudum aldı.

"Belediye başkanı, Zandra'nın benim eski bir arkadaşım olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Keegan, açıkça. "Ben de onunla bu bilgiyi paylaşmadım. Kendisi öğrenirse, senin bu işe en uygun kişi olduğunu çünkü Zandra'nın senin bu olayda

parmağın olduğundan asla şüphelenmeyeceğini söyle-
rim, olur biter.”

“İsa aşkına.” Remy gözlerini yumarak elini yüzünde
gezdirdi ve kendisinden nefret ederek boğazında alev
alev yanan suçluluk duygusunu bastırmak için yutkundu.

“Kennedy yarın belediye başkanlığına adaylığını du-
yurmak için bir basın toplantısı düzenliyor,” diye bilgi-
lendirdi Keegan onu. “Zandra için zor bir gün olabilir.”

“Burada olmayacak ki,” diye mırıldandı Remy.

“Öyle mi? Nereye gidiyor?”

“Onu Londra’ya götürüyorum. Yarın sabah erkenden
gidiyoruz.”

“Bence iyi fikir.” Keegan kahvesinden birkaç yudum
daha aldı. “Sana daha önce söylemiş olduğum gibi, babası
güçlü bir aday. Ona karşı kılıçlar çok geçmeden çekilir.”

Remy’nin yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “O kılı-
çlardan biri şahdamarına saplanacak olursa minnettar
kalırım doğrusu.”

Keegan güldü. “Hâlâ bana bu heriften neden bu ka-
dar nefret ettiğini söylemeyeceksin sanırım”

Remy cevap vermedi.

Keegan yanına ilk geldiğinde, içinden ona Landis
Kennedy’nin şiddet dolu geçmişinden bahsetmek gelmişti.
Bunları açığa çıkarmak adamın kampanyasını daha başla-
madan rafa kaldırırdı. Ama Keegan’a bu tür bir koz ver-
mek, aynı zamanda medyanın acımasız ilgisini Zandra’nın
üzerine çekmek ve ona çocukluk kâbuslarını yeniden ya-
şatmak demek olacaktı. Remy bunu ona yapamazdı.

Fincanını alıp içti ve sert kahve zaten bulanana mide-sine inerken yüzünü buruşturdu.

"Bu arada," dedi Keegan, sohbet edercesine. "Geçen-lerde DKDK'de birisiyle konuştum."

Remy, Donanma Kayıtlarını Düzeltme Kurulu'nun bah-sinin geçmesi karşısında hiç tepki vermedi.

"Senin görevini iade etme konusunda birtakım laflar dolaştı."

Remy bir an hareketsiz kaldı, ancak bakışlarını kah-vesinden kaldırmadı.

Üç yıl önce olsa, donanmaya geri almaya fırsatının üze-rine atlardı. Ama artık işler değişmişti. Geri dönemezdi. Çok fazla şey olup bitmişti. Çok fazla zarar verilmişti.

Keegan onu seyrediyordu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Yok." Remy kahvesinden biraz daha içti.

Keegan derin derin içini çekti. "Gelelim bugün seni görmek istememin diğer sebebine." Bir an susup gözle-rinde ciddi bir bakışla Remy'nin fincanını bırakarak ken-disine bakmasını bekledi. "Üsteğmen Shaughnessy dün gece ölü bulundu."

Bu haber, Remy'de ıslak tene bastırılmış elektrik teli gibi bir etki yarattı. Şaşkınlıkla kendisini bırakıp arkasına yaslanarak Keegan'a baktı. "Nerede?"

"Evinde," dedi Keegan yüzünü ekşiterek. "Kendisini vurmuş."

Remy yutkunmaya çalıştı ama boğazı kupkuru kesilmişti.

Başını çevirerek savaş meydanında infilak eden patlayıcılara benzer kara gölgeler aklından gelip geçerken, bilinçsizce camdan dışarı baktı.

"Adam saatli bomba gibiydi," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Yardıma ihtiyacı vardı."

"Biliyorum," dedi Keegan karamsarca. "Onları uyar-maya çalışmıştın."

Remy çenesini sıkarak bakışlarını camdan çevirdi. Keegan'ın zeki bakışları onunkileri sorgularken, Remy'nin savaş yaralarıyla dolu zırhını delip geçerek üç yıldır peşini bırakmayan öfke ve kederi gördü.

"Artık herkes senin o akşam Felluce'de doğru olanı yaptığını biliyor."

Remy'nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Bana nelere mal oldu ama."

Keegan neyse ki bu sözler karşısında basmakalıp laflar etmeye kalkışmadı.

Aralarına derin bir sessizlik çöktü. Anılarla ve duygularla ağırlaşan bir sessizlik...

Remy kahvesinin kalanını bitirip boş fincanı koydu ve cüzdanından iki beşlik çıkarıp masaya bıraktı.

"Kahve için teşekkürler."

Keegan çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Sen ısmarlamış oldun."

Remy'nin ayağa kalkmasını seyretti. "Teğmen Brand."

Remy, yaşlı adamın endişeli gözlerine baktı.

"İnancını yitirme," dedi Keegan sessizce. "Sonunda her şey yoluna girecek."

BENİMSİN

Remy'nin yanıtı kısa, neşesiz bir gülümseme oldu.

Kahve dükkânından çıkıp, güneş gözlüklerini takarken, keşke yarbayın iyimserliğini paylaşabilseydim, diye düşündü.

Ama o kadar saf değildi.

Keegan da olmamalıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Eee, Remy ile aşk yolculuğuna çıkarken ajansın başında kimi bırakıyorsun?”

Zandra, ofisindeki misafir koltuğuna yayılmış olan Morgan Morrison’a keyifli bir bakış attı. Morgan ayaklarını masanın kenarına yasladığından, Louboutinlerinin kırmızı tabanlarıyla yüz yüzeydi. Morgan’ın önü uzun, arkası kısa saçlarının, ipek gibi perçemleri, ceylan gözlemini öne çıkarıyordu. Retro baskılı tulumunun özel dikilmiş olduğu öyle belliydi ki, Milano’da podyuma çıkmış gibi bir hali vardı.

“Christine’i bırakıyorum.” Zandra bir an duraksadı. “Ayrıca ortada aşk yolculuğu falan yok.”

Morgan ona bilmiş bir bakış attı. “Tabiii canım.”

Zandra bilerek onu duymazdan gelirken dikkatini bilgisayarının ekranına çevirdi. “İnternet sitemde olağanüstü bir iş çıkarmışsın. Bakmaya doyamıyorum,” dedi övgü dolu bir sesle; pembe, kahverengi, gümüş rengi ve siyah tonlarını muhteşem bir şekilde bir araya getiren ultramodern tasarımı inceleyerek. “Çok şık, havalı ve inanılmaz seksi.”

Morgan sırtırken gamzeleri belirginleşti. "Memnun kalmana sevindim."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Zandra, sayfaları tekrar gezmeye başlayarak. "Yeni görüntüsüne tek kelimeyle *bayıldım*."

"Önceki tasarımın kötü bir yanı yoktu. Teknik olarak yani... Ama daha taze bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sofistike havayı elden bırakmadan hem eğlen-
celi, hem dikkat çekici olsun istedim."

Zandra başıyla onayladı. "Bunu kesinlikle başarmışsın. Ayrıca kızların yalnızca gözlerini gösteren tanıtım fotoğraflarına bayıldım. Onlara daha da mistik bir hava veriyor."

"Aynen öyle. Fotoğrafın tamamını ve biyografilerini görmek için görüntüye tıkladıklarında kullanıcıların ağızlarının suyunu akıtacak."

Zandra sırttı. "Çok zekice."

Morgan ellerini başının arkasına yaslayıp masaya uzattığı bacaklarını birbirinin üstüne koydu.

Zandra güldü. "Cidden kendi işini kurmayı düşünmelisin, Morgan. Halkla ilişkiler danışmanlığın kapsamında grafik tasarım hizmetleri sunabilirsin."

"Biliyorum," diye içini çekti Morgan. "Adventura'da ne kadar mutsuz olduğumu düşünürsek kulağa çok cazip geliyor."

Morgan kâr amacı gütmeyen bir dernekte halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışıyordu ve Zandra onu tanıyalı beri işinden nefret ediyordu.

"Hayat mutsuz olmaya yetmeyecek kadar kısa, Morg. Özellikle de yirmi altı yaşındaysan."

Morgan suratını buruşturdu. "Lena gibi konuşuyorsun. O da sürekli aynı şeyleri söylüyor."

"Haklı da ondan. Ablanı dinlemelisin. Senin değerini bilmeyen bir işveren için köle gibi çalışamayacak kadar yeteneklisin. Hem benim için yaptığın bu harika tasarımımdan sonra, sana iş paslamaktan çok memnun olurum."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki."

Morgan düşünceli bir tavırla dudaklarını büktü.

Zandra bilmiş bir tavırla sırıttı. "Kafanda çarkların döndüğünü görebiliyorum."

Morgan gülümsedi. "Fikrin cazip olduğu kesin. Epey araştırma yapmam gerekecek, hepsi o."

"Elbette. Ben de -" Kapı açılınca Zandra sözünü kesip Morgan'ın arkasına doğru baktı. Karşısında ellerini rahat bir tavırla kömür rengi pantolonunun ceplerine sokmuş olan River Brand'i görünce şaşarmaktan kendisini alamadı. "Merhaba," diye gülümsedi ona.

"Merhaba," dedi River. "Umarım bölmüyordumdur."

Onun derin sesini duyan Morgan bir anda başını öyle hızlı arkaya çevirdi ki, saçları yüzüne çarptı.

İkisi bir an birbirlerine bakakaldılar ve sonra Morgan, "Ha... Senmişsin," diye mırıldandı.

Morgan arkasını dönerek kendisini yok sayarken River kaşlarını çattı.

Morgan'ın yanaklarına basan pembeliği tek gören Zandra oldu.

Keyifli ve meraklı bir tavırla elini sallayarak River'ı içeri çağırdı ve o yanlarına gelirken sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bu ziyaretini neye borçluyum?"

"Senin hizmetlerine ihtiyacım var," diye söylendi River.

"Öyle mi?"

"Evet." River pencerenin başında durarak bakışlarını masmavi gökyüzünde gezdirip tekrar Zandra'ya döndü. "Eskortlarından birini ayarlamak istiyorum."

Zandra gözlerini kısarak ona baktı. "Senin ve kardeşlerinin benim kızlarıma duyduğunuz bu ani ilgiyi de çözemedim ya, neyse."

River güldü. "Amma da yaptın, Za. Uğraştırma beni işte. Önemli bir etkinliğe katılacağım ve müstakbel bir müşteriye etkilemem gerek. Senin eskortların bu gibi durumları iyi kotarıyor. Hepsi klaslar, sofistikeler."

Morgan burun kıvırdı. "Senin koluna taktıklarının aksine."

River ona kaşlarını çatarak baktı. "Sana soran mı oldu?"

"Lütfen ya. Resmen kendin kaşındın. Öyle değil mi, Zandra?"

"Ah, hayır," dedi Zandra gülerek. "Buna bulaşmaya hiç niyetim yok – artık her neyse..."

İkisi birbirlerine düşman gözlerle bakarken Zandra merakla lafına devam etmekten kendisini alamadı. "Ama sormazsam olmaz. St. Lucia'da aranızda ne oldu sizin böyle?"

"Hiç," dedi ikisi de aynı anda.

"Tamam," dedi Zandra, yenilgiyi kabullenircesine ellerini kaldırarak. "Sorduğum için özür dilerim."

River bir an Morgan'a ters bir bakış attıktan sonra Zandra'ya döndü. "Lafım kabaca kesilmeden önce dediğim gibi –"

Morgan sırtıttı.

“ – Eskortlarından birini partiye götürmek istiyorum.”

Zandra başıyla onayladı. “Ne zaman?”

“Önümüzdeki cumartesi.”

“Hmm.” Zandra bilgisayarına dönerek yeni bir ekran açtı. “Çizelgeyi kontrol edip kim müsaitmiş diye bir bakayım. Sanırım Laurel –”

“Ben onunla giderim.”

Zandra ile River aynı anda başlarını çevirip Morgan’a baktılar.

“Ne dedin?” dediler ikisi bir ağızdan.

Morgan sakince River’a baktı. “Ben seninle giderim dedim.”

River meydan okurcasına gözlerini kıstı. “Böyle bir şey istediğimi kim söylemiş?”

Morgan omuz silkti. “Ben halkla ilişkiler sektöründeyim. Nasıl ayaküstü sohbet edilir, insan nasıl etki altına alınır, biliyorum. Ama görünüşe göre bu fikir seni açmadı. Benim için hava hoş.”

River onun uzun, ince bacaklarını masadan indirip, zarıfçe ayağa kalkmasını seyretti. Ona alaycı bir bakış atarak, “Senin erkek arkadaşın yok muydu?” dedi.

“Bak, beni götürmek istemediğini söyledin zaten. Konuyu kapatalım, tamam mı?”

Ama River’ın ilgisini uyandırdığı kesindi, özellikle de Morgan kapitone Chanel el çantasını almak için eğildiğinde tulumu kalçalarının yuvarlak kıvrımını iyice ortaya çıkarınca.

River gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Morgan doğrulup çantasının sapını omzuna asarken, "Senin bu işten çıkarın ne?" diye sordu River şüpheyle.

"Hiç."

"Hadi oradan."

Morgan bir an tereddüt etti ve sonra burnunu çekerek başını umursamazca öbür tarafa çevirdi. "İlla da bilmen gerekiyorsa, Isaiah çok fazla çalışıyor ve randevularımızı atlatıp duruyor. İşte, nasıl desem, beni avucunda görmemesi gerektiğini ona nazikçe hatırlatmam gerek."

River'ın ağzının bir kenarı yukarı kıvrılırken, Zandra, Brandlere özgü bu mimik karşısında gülümsemekten kendisini alamadı.

"Yani onu kıskandırmak için beni kullanmaya niyetlisin. Bu mudur?"

Morgan kızarak dudaklarını ısırdı. "Unut gitsin."

"Yok. Artık geri dönemezsin. Seninle giderim."

"İyi. Beni öğle yemeğine çıkarmakla başlayabilirsin, böylece anlaşmamızı görüşecek vaktimiz olur."

"Öğle yemeği mi?" River onu ağır ağır süzerek mırıldandı. "Evet. Şöyle güzel bir biftek sana iyi gelir."

"Affedersin?" dedi Morgan kızgınlıkla. "Kilomla alay mı ediyorsun sen?"

"Alay değil de, gözlem diyelim." Kapıda ona yol vermek için hafifçe elini uzattı. "Önden buyur."

Morgan koyu renk gözleri ışıldayarak dönüp Zandra'ya baktı. "Sana bir müşteriye mal oldum, özür dilerim."

Zandra güldü. "Sanırım seni bağışlayabilirim."

MAUREEN SMITH

Morgan sırttı. "Remy'yle ikiniz aşk yolculuğunuzda iyi vakit geçirin."

"Aynen," diye ekledi River, Zandra'ya göz kırparak. "İyi eğlenceler."

"Peki dediğiniz gibi olsun. Size de iyi eğlenceler."

River beğeni dolu gözlerle Morgan'ı arkadan incelerken ikisi odadan çıktılar.

Zandra arkalarından sırttmaktan kendisini alamadı.

Görünüşe göre Morgan da olan Brand manyetizmasına kapılıp gitmek üzereydi.

Zandra başını iki yana sallayarak içini çekti.

Tanrı yardımcımız olsun, Morgan. Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zandra, Londra'da Adele'in Chasing Pavements şarkısını mırıldanarak güzel binalarda, lüks mağazaların sıralandığı Regent Caddesi'nde dolaşıyordu. İngiltere'ye yaptığı seyahatin ikinci günündeydi ve kendi başmaydı.

Bir gün önce Remy'nin konuşmasındaki davranışlarından ötürü, Remy o sabahki panel oturumuna katılmasını yasaklamıştı.

Remy'nin kendisini orada istememesinin sebebini düşününce Zandra'nın suratına hınzır bir sırıtma yayıldı.

Salı akşamı geç saatlerde Londra'ya vardıklarında, Remy ile ikisi oteldeki lüks süitlerine giriş yaptıktan, akşam yemeği sipariş etmekten ve birbirlerinin kollarında uyuyakalmaktan öte bir şey yapamayacak kadar yorulmuşlardı. Ertesi sabah erkenden uyanmışlar ve kahvaltı gelmeden önce birlikte şehvetli bir banyo yapmışlardı. Kahvaltıda kahve eşliğinde sıcak yulaf lapası ve taze meyveler yedikten sonra çabucak giyinmişler ve şoförlü bir araç tutarak Remy'nin sunumu için konferansın yapılacağı otele gitmişlerdi.

Balo salonu hıncahınç doluydu ancak Remy, Zandra için ön sırada bir yer ayarlamıştı bile. Zandra oturarak bacak bacak üstüne atmış ve Remy resmi bir sesle terörün küresel durumu üzerine konuşmaya başlarken bütün dikkatini onun yakışıklı yüzüne vermişti. İzleyiciler dikkat kesilmiş, her kelimeyi sindirerek dinliyordu. Zandra da hayran kalmıştı, ta ki Remy'nin sesinin derin, erkeksi tınısı, içinde bir şeyler uyandırana dek.

Yaramaz, hınzır şeylerdi bunlar.

Zandra daha ne olduğunu anlayamadan kendisini onun ellerini sertçe vücudunda gezdirdiğini hayal ederken bulmuştu... hatta dilinin bacaklarının arasındaki ıslaklıkta gezindiğini düşündü. Tutku dolu bir sızı aşağıdan göğüslerine doğru yayılırken bacaklarını çözüp birkaç kez bacak bacak üstüne atmış, istemeden Remy'nin dikkatini kendi üzerine çekmişti.

Göz göze gelmişler ve bir an birbirlerine bakmışlardı.

Zandra içini çekerek alt dudağını dişlemişti. Onun göğsünün inip kalkması, Remy'nin bakışlarını oraya indirmesine sebep olmuştu. Zandra'nın ise göğüs uçlarının bluzunu zorladığını anlaması için aşağı bakmasına gerek bile yoktu.

Remy'nin yüzü değişirken, elleri ahşap kürsünün kenarlarını sıkı sıkı kavramıştı. Bu bir anlık tepki bile, Zandra'nın bütün vücudunda heyecanlı bir ürpertinin gezinmesine yol açmıştı.

Remy bir an duraksamış, aklındakileri birbirine karıştırmıştı. Koyu renkli kirpiklerini indirerek önündeki notlara bir göz atmıştı. Dinleyiciler hareketlenip, merakla

etraflarına bakınmaya başlamadan önce kendisini toparlamış ve bocalamasını fark ettirmeden lafına devam etmişti.

Zandra'ya bir daha bakmamasına rağmen, varlığının her bir zerresinin farkındaydı. Zandra bunu gayet iyi biliyordu. Remy'nin konuşmasına odaklanmak için kendi kendisiyle savaş halindeyken çektiği ızdırabı sezebiliyordu.

Panel bittikten sonra, Remy sunumu hakkında yorumlarını iletmek ve eski bir donanma komandosundan fikir almak isteyen insanların istilasına uğramıştı. Soruları sabırla yanıtlamış, ara sıra o baştan çıkarıcı gülümsemesini takınmış, kendisine verilen kartvizitleri almış, fotoğraf makinelerine poz vermişti. Bu sırada salonda diğer katılımcılarla gülümseyerek sohbet eden Zandra'yı gözleriyle takip etmekten geri kalmamıştı.

Kalabalık azalmaya başladığında Remy soluğu onun yanında almıştı. Tek kelime etmeden Zandra'yı dirseğinden yakalamış ve salondan çıkarmıştı.

Zandra'nın nereye gittiklerini sormasına gerek yoktu. Gayet iyi biliyordu.

Otele geri dönüyorlardı.

Ama görünüşe göre Remy'nin o kadar uzun süre bekleyecek hali kalmamıştı. Onu dışarıda şoförüyle bekleyen arabaya götürmek yerine, arka merdiven boşluğuna çıkan boş bir koridora sürüklemişti. Öyle emin adımlarla ilerliyordu ki, Zandra onun ne ara otelin yerleşim planını öğrenme fırsatı elde ettiğini merak etmekten kendisini alamamıştı.

Remy merdiven boşluğunun kapısını açıp kendisini peşinden çektiirdiği anda bu düşünceler kafasından uçup gitmişti. Ağır kapı savrularak kapanırken, birilerinin

kendilerini basabileceğini düşünüp, endişelenmeye vakti kalmamıştı. Açıkçası, hiç umurunda değildi.

Remy, genç kadının eteğini kalçalarına kadar sıvamış, ipek çamaşırını bacaklarından sıyırmış ve Zandra'yı duvara yaslamıştı. Zandra çoktan sıırsıklam olmuştu bile. Remy elini onun ıslaklığında gezdirirken, gözleri şehvetle parılıyordu.

Remy yüzü zevkle çarpılırken ıslanan parmaklarını yalamış, daha sonra onun bileklerini tek eliyle kavrayıp başının üzerine kaldırarak diğer eliyle kendi fermuarını açmıştı. Zandra titreyen bacaklarını beline dolayınca, Remy kendisini onun içine bastırmıştı.

İkisi de nefes nefese kalmış bir halde zangır zangır titrerken Remy içinde gelip gitmeye başlayarak kadının kalçasını kavramıştı. Zandra ona dokunmak, manikürlü tırnaklarıyla Armani ceketinin örttüğü sırtını tırmalamak istiyordu. Ama Remy'nin o güçlü parmakları bileklerini duvara yapıştırmıştı.

İnanılmaz bir şeydi bu. Baş döndürücü ve vahşice tutkulu...

Salondan çıktıklarından beri Remy tek kelime etmemişti, Zandra da öyle. Konuşmak isteseydi bile, bütün bedenini ele geçirmiş olan bu girdap anlamlı bir şeyler söylemesini imkânsız kılardı.

Remy kendisini ona bastırırken ikisi kesik kesik nefesler eşliğinde dudaklarını birbirlerinden ayırmadan çılgınca öpüşmüşlerdi. Remy'nin hareketleri gittikçe sertleşir ve hızlanırken Zandra'nın göğüsleri sutyenin içinde hoplamaya, birbirine bağlı duran elleri duvara çarpmaya başlamıştı.

İkisi aynı anda doruğa ulaşırken Remy bir inilti koyuvermişti. Merdiven boşluğunda yankılanan bu şehvetli, ilkel inleme, Zandra'nın bedenine bir ürperti yayılmasına sebep olmuştu.

Remy ile ikisi Londra'da ilk günlerine işte böyle başlamışlardı.

Bir otelin merdiven boşluğunda işi pişirerek...

Zandra kalabalık caddede ilerlerken kafasından geçen bu düşüncelerle hınzırca sırtırmaktan kendisini alamadı. Konferansa gitmesine yasak konulmuş olduğu için, sabahını kendisine ayırıp, Londra'nın gösterişli alışveriş semtlerinde gezinerek değerlendirmeye karar vermişti. Nasıl olsa Remy bundan pek keyif almazdı zaten.

Zandra bir butiğin önünde dikilmiş, vitrindeki mankenin giydiği bağlamalı ipek elbiseye hayranlıkla bakarken, arkasından vitrin camına bir adamın yansması düştü.

"Zandra?"

Zandra arkasını dönünce gözleri bir an şaşkınlıkla büyüdü.

"Heath?"

Adam ona bakarken başını ağır ağır onaylarcasına salladı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Zandra.

İkisi birbirlerine uzanarak kucaklaştılar.

"Seni gördüğüme inanamıyorum." Heath Upshaw, Zandra'yı hafifçe kendisinden uzaklaştırıp beğeniyle baştan aşağı süzdü. "Harika görünüyorsun. Tek kelimeyle harika."

"Teşekkür ederim, Heath." Zandra keşke bu iltifata karşılık verebilseydim diye düşündü ancak adamın yakışıklı

yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Yanakları öyle çukurlaşmıştı ki, gözleri içeri gömülmüş gibi görünüyordu.

Zandra kaşlarını çatarak onun yüzüne dokundu. "Kilo vermişsin."

"Çok mu?"

Zandra başıyla onayladı.

Adamın yüzüne kederli bir gülümseme yayıldı. "Sen yanımda yoktun ki beni besleyip bana bakasın."

Zandra bir an gülümsedi. "Sağlığın iyi mi?"

Heath'in gülümsemesi söndü. "Beklenebileceği ölçüde iyi. Kolon kanserine yakalandım."

"Ah, Heath," diye fısıldadı Zandra şaşkınlıkla. "Çok üzüldüm."

"Önemli değil. Hastalığın seyri oldukça ümit verici." Heath'in ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "On üç yıl önce tanıştığın o iri yarı genç adamı pek andırmadığının farkındayım."

Zandra gülümsedi; çünkü ikisi de Heath'in hiçbir zaman fiziksel anlamda heybetli denebilecek biri olmadığını biliyordu. Uzun boyluydu, evet, ama iri yarının yanından bile geçemeyecek denli ince hatları vardı.

Adamın gözleri Zandra'nın yüzünde gezinerek onu sessizce inceledi. "Sen nasılsın, Zandra?"

Zandra'nın yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "İyiyim."

"Bunu görebiliyorum. Üstelik bir de âşık olmuşsun."

Heath'in bu sözleri Zandra'yı şaşırtmıştı.

"Ne - anlayamadım?" dedi ona bakarak.

Adamın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "O da burada mı?"

"Kim?"

"Yüzündeki ışıltının, gözlerindeki parlamının sebebi olan şanslı adam. Âşık olduğun kişi. O da yanında mı?"

"Hayır. Yani, şey, şu an değil. O şeyde... konferansı vardı da." Zandra telaşlanmıştı. Hatta serseme dönmüştü. Remy'ye âşık olmak mı?

"Heath, ben -"

"Gelsene," dedi Heath, onun elini kendi koluna yaslayarak. "Bir yere oturalım da konuşalım. Bunca zamanadır anlatacak çok şey birikmiştir."

Zandra hafifçe gülümsedi. "On yıldır," diye mırıldandı, ikisi en yakındaki kafeye yönelirken.

Oxford'da okurken Heath onun işverenlerinden biriydi. Zandra'nın, Londra'nın doğu yakasında yer alan seks içerikli bir müzede çalıştığı sıralarda bir öğleden sonra tanışmışlardı. Heath gezi grubundaydı ve Japonların antik seks oyuncaklarını canlandırarak gösteren Zandra'dan, gördüklerinden daha fazla etkilenmiş gibi görünüyordu. Zandra on dokuz yaşındaydı ve erkeklerin ilgisine yabancı değildi. Gerçi o ana dek edindiği cinsel deneyimler, iki öğrenciyle yaşadığı, hiç de tatmin edici olmayan birkaç boğuşmadan öteye gitmemişti.

Heath'in yaşı ondan büyüktü, o zamanlarda otuz dört yaşındaydı. Onun olgunluğu ve abartısız şıklığı Zandra'ya çekici gelmişti. Belli belirsiz gülümsemesinde ona Richard Gere'i çağrıştıran bir şeyler vardı. Mesaisinin sonunda Heath ona bir kahve içmeyi önerdiğinde, bu teklifi kabul etmişti.

Heath üç yıl önce karısını bir araba kazasında kaybetmiş olan varlıklı bir iş adamıydı. Zandra o kış büyükannesini kaybetmiş olduğundan, onun acısını anlayabiliyordu. Heath'in de kendisini belli ettiğinden daha yalnız ve yitik hissettiğini sezmişti, tıpkı kendisi gibi. Bu sebeple aralarında hemen bir arkadaşlık oluşmuştu. Sonraki iki yıl boyunca Heath onu en güzel restoranlara, operalara, balelere, Wimbledon turnuvalarına, akla gelebilecek her etkinliğe götürmüştü. Zeki, kültürlü, keyfine düşkün bir adamdı ve ikisi beraber vakit geçirmekten epey zevk alıyorlardı. Tanışmalarından birkaç ay sonra Zandra müzedeki işinden ayrılarak Heath'in kişisel asistanı olmuş, daha önce kazandığının iki katı para kazanmaya başlamıştı. Bir yandan okuldaki işleriyle boğuşurken, diğer yandan da onun yoğun programını düzenliyor, ayak işleriyle uğraşiyor, hatta onun için yemekli partiler düzenliyordu. Arkadaşları onun yağlı kapı bulduğunu söyleyip takılsalar da, Zandra hiçbir zaman Heath'in cömert hediyelerini kabul etmemişti ve aralarında sevgililere özgü bir ilişki yoktu.

En azından ilk başlarda.

Bir akşamüzeri ders çıkışı Zandra onun Belgravia'daki evine gitmiş, Heath'i çalışma odasında karısının fotoğrafına bakıp, ağlarken bulmuştu. Fotoğraf masadan yuvarlanmış, yere düşünce gümüş çerçevenin içindeki cam parparça olmuştu.

Zandra içinde yükselen şefkat duygusuyla onun yanına koşup, Heath'i kollarına almış, adam ağlarken ona sarılarak rahatlatmaya çalışmıştı.

O gece nihayet sevgili olmuşlardı.

Heath, karısının hayaleti onları seyrederken hemen oracıkta, şark kiliminin üzerinde Zandra'nın kıyafetlerini

çıkarmış ve onunla sevişmişti. Çok tatlı ve nazik davranmış, bittiğinde ise bir süre daha ağlayarak ona teşekkür etmişti.

Yıllar sonra Zandra eskort ajansını açtığında, Heath'le olan ilişkisini anmış ve onun ilk müşterisi olduğunu düşünmüştü.

Şimdiyse antika bir kafede karşılıklı oturup çaylarını yudumlayıp, küçük çöreklerini yerken, Zandra onu tekrar görmekten ötürü ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Heath'in yüzüne yayılan gülümsemeye bakılırsa, duyguları karşılıklıydı.

"Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Heath. "Mektuplarıma ve e-postalarıma cevap vermeyi bırakmıştın."

"Biliyorum," diye içini çekti Zandra. "Çok üzgünüm, Heath. Eve döndükten sonra hayatımı bir düzene sokmak için zamana ihtiyacım vardı."

Heath'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Annenin cenazesine katılamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Zandra sessizce. "Ben de orada bulunmak istememiştim aslında. Onun sonsuza dek gitmesini istemiyordum."

Heath anlayışlı bir şekilde başını salladı. Bunun nasıl bir acı olduğunu gayet iyi biliyordu.

Aralarına bir sessizlik çöktü.

"Londra sisleri dağılsın," diye mırıldandı Zandra. Eskiden aşırı duygusala bağlayan bir konuyu değiştirme zamanının geldiğini ifade etmek için birbirlerine söyledikleri bir şeydi bu.

Heath bunu hatırlayarak, onun ne demek istediğini hemen kavradı. "Bir bakalım. Ben şu an kırk yedi yaşında olduğuma göre, sen de –"

"Otuz iki," dedi Zandra isteksizce. "Yaşımdan bahsedecek münasebetsizliği gösterdiğin için canına okumayı isteyecek denli yaşıyım."

Heath gülerek başını iki yana salladı. "Hâlâ eskisi kadar küstahsın."

"Aynen öyle." Zandra sırtarak küçük çöreklerden birini ağzına atarken, her lokmasının kendisini nostaljiyle doldurduğunu hissetti.

Heath masanın üzerinden uzanıp, Zandra'nın ağzının kenarında kalan kremayı alarak parmağını yaladı. Zandra ona gülümsedi.

"Hep Londra'ya bir gün kalıcı olarak döneceğini umdum ama bir yandan da bunu asla yapmayacağını biliyordum," diyerek gülümsemesine karşılık verdi Heath.

Zandra çay fincanını ağzına götürürken bir an duraksadı. "Nereden biliyordun?"

Heath'in gözlerinde sönük bir ışıltı belirdi. "Senin kalbin Chicago'daydı. Hem de seni bildim bileli."

Zandra bir şey söylemeden çayını yudumladı.

"Eee, bana ondan biraz daha bahsetsene," diye konu açtı Heath.

"Ondan derken?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Londra'ya beraber geldiğin adam." Heath bir an duraksadı. "Remington Brand, öyle değil mi?"

Zandra ona şaşkınlıkla baktı. "İsmi hâlâ hatırlıyor musun?"

"Elbette. Eğer o olmasaydı sen de benim sana olduğum gibi bana delice âşık olabilirdin."

Zandra yavaşça çay fincanını masaya bıraktı. "Konuşma böyle," diye mırıldandı.

"Ama gerçek bu," diye güldü Heath usulca. "Ondan ne zaman bahsetsen yüzünün aydınlandığını hatırlıyorum. Ailesiyle ilgili de harika şeyler anlatıyordun. Ama sana mutlulukların en büyüğünü veren Remington'dı - kızgınlıkların da öyle. Donanmaya katıldığında ne kadar endişelendiğini hatırlıyorum. Hayırsızın teki olduğundan, doğru dürüst arayıp sormadığından yakındığın da dün gibi aklımda. Ender gelen mektuplarından birini aldığı anda hemen anlardım. Mektubu yanında getirip, ders çalışmaya ara verdiğinde çıkarır, yüzünde gizli bir gülümsemeyle her kelimesinin tadını çıkararak okurdun. Ben eşikte durup seni seyreder, kendi kendime 'Bu zavallı kız âşık olduğunu ne zaman fark edecek?' diye düşünürdüm." Heath gülümsedi. "An meselesiydi doğrusu."

Zandra ellerini yanaklarına yasladı. Teni alev alev yanıyordu.

"Şu haline bak. Genç kız gibi kızardın." Zandra ona kızgın bir bakış atınca Heath güldü. "Bunu hakaret olarak alma, tatlım. Sen öteden beri yaşlı bir ruha sahiptin, Zandra. Yaşının ötesinde bir bilgeliğin ve sıkıntıların vardı. Remington ile ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz bilmiyorum ama seni mutlu ettiği belli. Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

Zandra cevap vermeden çayını alıp sessizce yudumladı.

"Her seviştiğimizde onu hayal ediyordun."

Zandra neredeyse çayını püskürtecekti. Gözleri bir anda Heath'in yüzüne döndü ve fincanını bırakırken sertçe çay tabağına çarptı.

"Ne- ne dedin?"

Heath'in dudaklarında acı bir gülümseme kıpırtısı oldu. "Benimleyken Remington'la sevişme fantezileri kurduğunu bilmediğimi mi sanıyordun?"

Zandra afallamıştı. Gerçek miydi bu?

"Eğer böyle bir şey yaptıysam sebebi senin yatakta kötü olman değil, Heath," dedi alelacele. "Seninle olmanın hep keyif aldım."

"Biliyorum. Sende gerçek bir tutku hissediyordum." Heath'in gözleri parıldadı. "Ama gerçekte beraber olmak istediğin kişi oydu."

Zandra tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Ben... bilinçli olarak düşündüğüm bir şey değildi bu. Remington'la neredeyse hayatım boyunca bir aradaydık. Hayatımdaki en önemli erkek oydu. Ve yaşımız ilerledikçe, o benim için... sanırım benim için erkekliğin mükemmel bir şekilde vücut bulmuş haline döndü. Ve o... o... Ah, Tanrım." Zandra yüzü utançla alev alev yanarken dönüp camdan dışarı baktı.

Nasıl olmuş da bir zamanlar Remy hakkında kurduğu yasak fantezileri unutmuştu? Heath ile seviştikleri ikinci seferde gözlerini kapatıp üzerindeki yüzü özlem dolu Remy olduğunu hayal ettiği aklından nasıl çıkmıştı?

Belki de unutmamıştı aslında. Belki utanç duyduğu ve fantezilerinin anlamını analiz etmeye korktuğu için

bu anıyı bastırmişti. Anılarını gömmekte ve duygularını geri plana itmekte hiç fena sayılmazdı ne de olsa.

Heath halden anlar bir tavırla güldü. "Utanacak bir şey yok, Zandra. O zamanlarda bunun farkında olmasan da, Remington'a âşıktın. O yüzden sevişmemiz esnasında onu hayal etmen çok doğaldı." Heath bir an duraksadı. "Öylesine bir herifin adını inliyor olsaydın işte o zaman bayağı içerleyebilirdim."

Zandra donakalmış bir şekilde ona baktı. "Lütfen şimdi de -"

"Ah, Tanrım, hayır. Öyle bir şey yapmadın." Heath'in gözleri parladı. "Yani... bir iki kez olmuş olabilir tabii."

Zandra yüzünü ellerine gömerken Heath bir kahkaha attı.

Garson gelip boş tabaklarını aldıktan sonra Zandra pişman bir tavırla Heath'e gülümsedi. "Benden ve Freudvari sorunlarımdan konuştuğumuz yeter. Sen nasılsın? Hayatında özel biri var mı?"

"Şu an için hayır. Yıllar boyu bir ilişkiden diğerine koştum ama özel biri olmadı." Heath dalgınca gülümsedi. "Senden sonra kimseyi gözüm görmedi, Zandra."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Zandra yumuşak bir sesle. "Keşke telafi etmemin bir yolu olsaydı."

Heath masanın üzerinden uzanarak nazikçe onun elini avucuna aldı.

Zandra birbirine dolanmış parmaklarına baktı ve gözleri tekrar onun gözlerini buldu.

BENİMSİN

Heath'in sessiz gülümsemesinde üzgün bir hava vardı. "Kanserim geri gelir de seni bir daha göremezsem... gitmeden önce benim için yapabileceğin bir şey var."

Zandra gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Ne olursa yaparım."

Heath bir an tereddüt etti. "Seni onunla görmek istiyorum. Onu anlatmanı dinlemek ayrı bir şey. Ama ikinizi bir arada görünce... işte ancak o zaman özgür kalacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zandra, Buckingham Sarayı ile Westminster Katedrali arasında gözlerden uzak bir ara caddede bulunan lüks otelleri 51 Buckingham Gate'e döndüğünde saat biri geçiyordu.

Aracından adım attığı anda kapı görevlileri yanına koşup alışveriş torbalarını alarak güzel sanat eserleri, ayrı bir oturma ve yemek odası, mutfağı ve otelin özenle düzenlenmiş bahçesine bakan bir manzarası bulunan, zevkle döşenmiş süite taşımışlardı.

Remy konferanstan döndüğünde Zandra geleli çok olmamıştı. Zandra onun süet ceketini çıkarmasına yardımcı oldu ve barın başına giderek bir içki hazırladı.

Remy odadaki alışveriş torbalarını görünce gülerek başını iki yana salladı. "Senin sabahının nasıl geçtiğini sormama gerek yok herhalde."

Zandra ona arsız bir sırıtmayla baktı. "Benimle dalga geçme. Kıyafetlere nasıl düşkün olduğumu biliyorsun. Üstelik panel oturumuna gelmemi yasaklayan *sensin*." Zandra'nın sırıtması genişledi. "Nasıl geçti, bu arada? Daha iyi konsantre olabildin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü," diye mırıldandı Remy, eğilerek dudaklarını hafifçe onunkilere sürterken. "Düşünebildiğim tek şey bu sabah ben çıkarken yataktaki halindi."

"Mmm," diye kıkırdadı Zandra, dilini onunkine değdirerek. "Demek yasağın amacı güme gitti, öyle mi?"

"Görünüşe göre öyle." Remy'nin dili onun alt dudaklarında gezinerek tekrar dilini buldu.

Zandra içinde uyanan arzuyla titreyerek kendisini toparlanmaya zorladı ve Remy'ye gülümsedi. "Etrafı görmeye hazır mısın?"

"Evet." Remy'nin gözleri hınzırca parıldadı. "Ama senin bahsettiğin gibi değil."

"Ah, hayır," diye uyardı Zandra gülerek, geriye doğru bir adım atarken. "Olmaz. Kesinlikle yapmıyoruz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü dün bütün gün yatakta *bunu* yaptık zaten."

Remy imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Şikâyet ettiğini duymadım ben."

Zandra sırtıttı. "Mesele o değil, Remy. Askerdeyken buraya hiç gezip tozlamak için gelmemişsin. Londra harika bir şehir. Burayı benimle görmeni istiyorum."

Remy abartılı bir şekilde içini çekti. "İyi madem. Turistler gibi takılalım."

"Teşekkürler."

“Dur da önce bir nefes alayım.” Remy viskisini yudumlarken kadehindeki buzlar şingırdadı. “Neden bana aldığın kıyafetleri göstermiyorsun?” diye gülümsedi ona.

Zandra sırtarak, “*Senin* aldığın kıyafetleri mi demek istiyorsun?” diye hatırlattı çünkü Zandra kendi alışverişini kendi yapmak için her türlü imkâna sahip olmasına rağmen, Remy onu bu seyahat boyunca şımartmak konusunda ısrar edip, bir paket sakıza bile para vermesine izin vermeyi reddetmişti.

“Evet,” diye söylendi Remy takılırcasına. “Güç bela kazandığım paramı nasıl harcadığımı göreyim be kadın.”

“Hemen, efendim.”

Remy ipek kravatını gevşeterek kocaman yatağa yayılıp Zandra’nın ardı ardına tasarımcı kıyafetlerini sergilemesini seyretti. Zandra bir ileri bir geri gidip gelirken havalı pozlar verip abartılı hareketlerle defile mankenleri gibi bir o yana bir bu yana dönerek ona kahkahalar attırdı. Remy alkışlayıp, beğeniyle ıslık çalarak onun fotoğraflarını çekiyormuş gibi yaptı.

Ama Zandra üzerinde dantelli pembe iç çamaşırları ve on beş santimlik seksi stiletolarla banyodan çıktığında Remy’nin yüzündeki nüktedan ifade bir anda yok oldu. Zandra dik duruşlu sutyeninden hafifçe taşan göğüsle-riyle ona doğru ilerlerken Remy’nin gözlerine tutku dolu bir bakış yerleşti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Ne oldu?” Bakışlarını masumca kendi vücuduna indiren Zandra, çıplak olduğunu görünce şok olmuş gibi davrandı. “Aaa, bak şu işe,” diye bir nefes koyuverdi mırıl mırıl bir sesle. “Görünüşe göre bir şey unutmuşum.”

Remy'nin gözleri koyulaştı.

Zandra ona cilveli bir gülümsemeyle göz kırptıktan sonra dönüp banyoya gitmeye yeltendi. Ama daha iki adım atamadan Remy onu arkasından kavrayıp kahkahaları ve çığlıkları arasında kollarına alarak yatağa taşıdı. Zandra'yı yatırırken kendisi de üzerine uzanarak çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırды.

"Gördün mü be kadın, ben uslu durmaya çalıştım ama sen yine edepsizleştin."

Remy pantolonunun fermuarını indirirken Zandra sırtıttı. "Kendimi tutamadım."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Remy, kendisini ona bastırarak titreyip, gözlerini de gözlerinden ayırmadan. "*Ben de öyle.*"

~ ~ ~

İkisi nihayetinde yataktan çıkarak şehri keşfetmek için kendilerini dışarı attılar. Geç başlamış oldukları için, Zandra akşam yemeğinden önce yalnızca birkaç şeyi görececek zamanları olduğunu biliyordu. Ama sorun değildi bu. Önlerinde beraber geçirecekleri dört günleri daha vardı ve Zandra her anının tadını çıkarmaya niyetliydi.

İkisi el ele yürüyerek oradan oraya gezip, Londra'nın görüntülerinin, seslerinin ve kokularının tadını çıkardılar.

St. Paul Katedrali'ne gittiklerinde kubbenin içini inceleyerek ve monokromatik duvar resimlerine hayranlıkla bakarak vakit geçirdiler. Daha sonra Zandra, Remy'yi elinden tutup, Fısıldayan Galeri'ye götürdü. Kubbenin alışılmadık akustiğinden faydalanarak birbirlerine asma katın karşı tarafından duyulabilen romantik mesajlar fısıldadılar. Bu, Remy tatlı saçmalamalarını edepsizliğe vurana kadar

sürdü. Gülmekten nefesi kesilen Zandra koşturarak onu yakalayıp, tepelerine yıldırım falan düşmeden tarihi ibadet yerinden dışarı sürükledi.

Neşelerini hiç yitirmeden Trafalgar Meydanı'na gidecek fısıkiyede kahkahalarla birbirlerine sataşırken yanlarından geçenlerin keyifli bakışlarını ve gülümsemelerini üzerlerine çektiler. Maskaralıları polislerin gözüne takılmadan oradan ayrılıp, Waterloo'da bulunan popüler bir yetişkin mağazasına gittiler. Bir bölümden diğerine geçerek sıra sıra uzanan kostümler, yağlar ve seks oyuncaklarını incelediler. Remy, göğüs kışakları, penis halkaları, deri kelepçeler, yapay penisler ve vibratörlere bakan Zandra'nın hemen arkasından ilerlerken dilini ensesinde gezdirerek bedenine arzu dolu ürpertiler yayılmasına yol açtı.

"Bu gece seni elimden alabilene aşk olsun," diye mırıldandı Remy onun kulağına.

"Ah, Tanrım," diye bir nefes koyuverdi Zandra, bedeninin arzuya kıvrandığını hissederken. "Çok ana çok yaramaz bir cocuksun, Remington Brand."

"Sen de buna bayılıyorsun."

Zandra hınzırca gülümsedi. "Bayıldığımı biliyorsun."

Mağazadan eşyalarla dolu bir torbayla çıkarken, Zandra ertesi akşam için planlamış olduğu erotik macerayı düşünerek büyük bir heyecan duydu.

Akşam karanlığı çökerken, ikisi Thames'in kıyısında, şehrin parlak ışıklarının hafif hafif dalgalanan sudan yansımalarıyla seyrederek öpüşüp koklaştılar.

Sonrasında otele dönüp duş aldıktan sonra Covent Garden'ın ortasında yer alan lüks Fransız restoranı Clos Maggiore'da yiyecekleri akşam yemeği için hazırlandılar.

Garsonlar onları ıslıl ıslıl yıldızların süslediği gökyüzünün altında gür yeşillikleri ve açık hava şöminesi bulunan büyüleyici limonluğa buyur ettiler. Mumların aydınlattığı masaların üzerinden süzülen ılık yaz meltemi ve arka plandan gelen hafif müzikle nefes kesecek denli romantik bir akşamdı.

Rosto geyik fileto ve lezzetli Charolais bifteği yerken sürekli samimi bir şekilde sohbet ederek gülüştüler. Zandra orada kaldıkları sürece gezecekleri yerler ve yapacakları şeylerden oluşan bitmek bilmez bir liste sıralayarak Remy'ye takıldı. The Ritz'de akşamüzeri çayı, National Gallery ve Londra Kulesi'ni gezme, Thames'te sürat teknesi eğlencesi, Primrose Tepesi'nde günbatımında yemek, Karındeşen Jack'in izlerini takip etmek için Londra Hayalet Gezisi...

Zandra, Londra'da yaşadığı dört yıl boyunca yaşadığı anıları istekle paylaşıırken Remy onu keyifli bir şekilde sessizce dinledi. Zandra, Remy'yi kıskandırmayı göze alamayarak Heath'ten bahsetmemişti. Ama Heath'i düşününce, kendisinin Remy'ye yönelik gizli duyguları konusunda söylediklerini hatırlamıştı. Kendisinden upuzun bir zaman boyunca sakladığı duygulardı bunlar.

Bu düşünceler zaten kafasını yeterince kurcaladığından, daha fazla evirip çevirmek istemiyordu. Bu yüzden aklını oradan uzaklaştırarak içinde bulunduğu yere ve zamana odaklanmaya çalıştı.

Ana yemeğin ardından lavanta özlü crème brûlée ve enfes görünümlü çikolatalı bir tiramisu servis edildi. İkisi birbirlerinin tatlılarını deneyerek beğenilerini belirtirken, Zandra stilettosunu ayağından çıkardı ve çıplak

parmaklarını pantolonunun kaliteli yün kumaşı üzerinden Remy'nin baldırında gezdirdi.

Remy'nin yüzüne yavaşça seksi bir gülümseme yayıldı. "Ne oldu, Bayan Kennedy, benimle ayak oyunları mı oynuyorsunuz?" Sözleri muzip olmasına rağmen sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

"Sanırım," diye mırıldandı Zandra. "Daha önce hiç yapmadım."

"Ne yapmadın?"

"Ayak oyunu. Buna inanabiliyor musun?"

"Ama mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

Zandra cilveli bir tavırla gülümseyerek kırmızı şarabından bir yudum alırken çevrelerindeki diğer insanlara bir göz attı. Kimsenin onlara dikkat etmediğini görünce memnuniyetle ayağını Remy'nin bacağından kaslı kalçalarına doğru çıkardı. Onun keskin bir soluk alması, Zandra'nın bedeninde bir tatmin hissi gezinmesine yol açtı. Bunun verdiği cesaretle ayağını onun bacaklarının arasına götürerek sertliğinde gezdirmeye başladı.

Remy inlemeye benzer derin, sert bir nefes koyuverdi. Zandra'nın gözlerini bulan bakışları için için yanıyordu. Zandra nazlı bir şekilde geri çekilmeye yeltendi ama o, buna izin vermeden masanın altına uzanıp ayağını yakalayarak kendisine sertçe bastırdı.

Zandra ona bakarken nabzının hızlandığını hissetti. Duyduğu heyecan ve istekle kendisini umursamaz, yaramaz ve delişmen hissediyordu. Remy sıcak, güçlü parmaklarıyla ayaklarına masaj yapmaya başladığında zevkle içini çekti. Bütün bedenine ateş basarken kalbi küt küt atmaya

başladı ve kadehini, düşüreceğinden korkarak masaya bırakmak zorunda kaldı.

Remy'nin becerikli parmakları hafif hafif masaj yaparak ve okşayarak ayaklarında gezinirken, Zandra inlememek ve sandalyesinde kıvrınmamak için kendisini zorladı. Bacaklarını birbirine bastırdı, ancak bu bedenini saran şehveti bastırmaya yaramadı.

"Demek daha önce ayak oyunları yapmadın?" diye sordu Remy, Zandra'nın teninin karıncalanmasına yol açan derin, boğuk sesiyle.

Zandra sesine güvenemediği için başını iki yana sallamakla yetindi.

"Bunca yaramazlıkla nasıl oldu da bundan eksik kaldın?"

Zandra'nın tek yapabildiği gülümsemek oldu.

"Daha önce kimse ayak parmaklarını emdi mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Zandra.

"Güzel." Remy'nin gözleri parıldadı. "O konuda da ilk olabilirim demek."

Zandra dudağını ısırarak inlemesini önlemeye çalıştı. Göğüsleri sızlıyor, bedeni arzuyla yanıyordu. Rahatlamak istiyordu. Bir an önce rahatlaması *lazımdı*.

O anda duyduğu zevk bütün bedenine yayılırken Remy'ye baktı. Parmakları keten masa örtüsünü kavrarken haykırmamak için dudağını dişledi.

Remy bakışlarını ondan ayırmadan izlerken gözleri yaramaz bir tatmin hissiyle ışıldıyordu. "Mmm. Bir zevk noktası daha buldum."

"Hiç haberim olmayan bir nokta hem de,"

Garson gelmek için tam da o anı buldu. "Biraz daha şarap alır mıydınız, hanımefendi?"

Zandra yanakları kızarıırken yutkundu. "Evet. Lütfen."

Adam kadehini doldururken Zandra, Remy'ye bir bakış attı. Remy bakışlarına karşılık verirken ayağını onun sertliğinde gezdirmekten kendisini alamadı ve irkildiğini hissetti.

Remy garsona bakarak homurdandı. "Hesabı rica edeyim."

O gece ilerleyen saatlerde Zandra uyandı ve kendisini darmadağın olmuş devasa yatakta yalnız buldu. Şaşkınlıkla doğrulurken örtüyü çıplak göğüslerine çekti.

Bakışlarını odada gezdirince Remy'nin pencerenin başında dikildiğini gördü. Dışarıyı seyrederken üzerine vuran ay ışığının altında göğsü çıplaktı ve altında beyaz bir pijama vardı.

Zandra birkaç saniye gözlerini ayırmadan onu seyretti.

"Hey," diye fısıldadı nihayetinde.

Remy dönüp ona baktı. "Hey."

"Ne yapıyorsun orada? Uyuyamadım mı?"

Remy başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Seni uyandırmak istememiştim."

"Uyandırmadın. Tam olarak yani. Sezdim diyelim... yanyumda olmadığını." Zandra ona baktı ama Remy'nin yüzü gölgeliydi ve bu yüzden yüzünün ifadesini tam okuyamadı. Gerçi buna gerek de yoktu. Remy'den yayılan gerginliği sezmişti. Gerginlik ve kargaşa...

Zandra kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Evet."

Zandra ona inanmamıştı, Remy bunun farkındaydı.

Remy bakışlarını pencereye çevirdi. "Biraz uyu," dedi kısık bir sesle. "Yarın bütün gün dışarıdayız."

"Biliyorum," diye mırıldandı Zandra. "Planı hazırlayan benim, unuttun mu?"

Remy karşılık vermedi.

Zandra sessizce yataktan kalktı ve Remy'nin sevişmelerinden önce bedeninden sıyırdığı ipek sabahlığı almak için eğildi. Sabahlığı üzerine geçirerek önünü öylesine ilikleyip Remy'nin yanına gitti. Kollarını arkadan vücuduna dolayarak avuçlarını göğüs kaslarında gezdirdi. Remy onun ellerini avuçlarına alarak dudaklarına götürdü ve parmaklarına bir öpücük kondururken titremesine yol açtı.

Zandra gözlerini yumdu ve yanağını onun geniş sırtına yaslayarak teninin sıcaklığını hissetti. "Neyin var?"

"Hiç."

"Remington."

Remy bir an gerginleşti ve onun kollarından sıyrılarak öbür tarafa dönüp, yürümeye başladı. "Hadi. Yatağa dönelim."

Zandra onun peşinden gitmedi. "İstemiyorum."

"Zandra -"

"Canını sıkın şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Sakın bir şey yok deme çünkü olduğu belli."

Remy sabırsızca içini çekerek yüzünü ona döndü. "Bunun romantik bir kaçamak olması gerekiyordu -"

"Öyle de olacak, tabii sen aksini istemiyorsan."

"Kahretsin." Remy yüzünü ovuşturarak homurdandı. "Bu konuyu kapat, Zandra."

"Kapatamam." Zandra'nın sesi yumuşadı. "Sen de öyle."

Remy bir an tereddüt ettikten sonra dönüp yatak odasından çıktı.

Zandra karanlık süitte ilerleyerek onun peşinden mutfağa girdi. Işığı açınca ortalığı kaplayan ani aydınlıktan ötürü irkilerek Remy'nin buzdolabından bir bira çıkarmasını ve şişenin kapağını açmasını seyretti.

"Remy -"

Remy birayı kafasına dikerek büyük bir yudum aldı.

"Seni rahatsız eden bir şeyler olduğu belli." Zandra'nın sesi, yaralı ama vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuşçasma yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Üç yıl önce olanlarla ilgili bir şey, değil mi?"

Remy cevap vermedi.

"Eğer gizlilik konusunda endişeleniyorsan -"

"Hayır." Remy'nin sesi ifadesizdi. "Mesele o değil."

"Ne o zaman?"

Remy sessiz kalmayı tercih ederek onun yanından geçip salona yöneldi.

Yılmayan Zandra dönüp onun peşinden gitti. Remy tekli koltuğa oturunca Zandra onun bunu kasıtlı yaptığını anladı. Kendisinin yanına oturmasını istemiyordu.

Zandra bu reddedilme hissi karşısında daraldığını hissetti. Rahat kanepeyi ve diğer koltukları yok sayarak yere, Remy'nin ayaklarının dibine kıvrıldı. Bu sefer ona ulaşmaya kararlıydı, bunun için bütün gece uğraşması gerekse bile...

"Konuş benimle, Remy," dedi yumuşak bir sesle.

Remy sırtını mutfığa vererek oturmuştu. Işığın yüzüne vurduğu gölgeler, yüzündeki ifadeyi öyle anlaşılmaz kılıyordu ki, bir zamanlar sürdürdüğü kamuflaj boyalarına bürünmüş halinden farkı yoktu.

"Benliğinin önemli bir kısmını benden saklıyormuşsun gibi hissediyorum," diye fısıldadı Zandra. "Ve bu canımı yakıyor."

Remy'nin bakışları Zandra'ninkileri bulurken koyu renkli gözlerinde suçluluk duygusu belirdi. "Üzgünüm. Canını yakmak istemezdim."

"Biliyorum." Zandra gergince yutkunarak kuruyan dudaklarını ıslattı. "Annem öldüğünde sen benim yanımda olmuştun. Benimle ilgilenebilmek için izin almıştın ve evde olduğun o iki hafta benim için *her şeye* bedeldi. Kimse ağzıma lokma koyduramazken bana yemek yedirtmiştin. Sana ihtiyaç duyduğumda beni rahatlatmış, kollarına almıştın. Beni dağılıp gitmekten alıkoymuşsun, Remy."

Remy arkasına yaslandı. "Zandra -"

"Döndüğünden beri bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum ama sen buna müsaade etmiyorsun." Zandra başını iki yana salladı. "Bu hiç adil değil."

Remy'nin çenesi gerilirken parmakları bira şişesini öyle sıkı kavradı ki, Zandra şişenin parçalanıp elini kesebileceğinden korktu. Nefesini tutarak gergince bekledi. Remy'nin kendisine sırlarını dökmesini, ruhunu açığa vurmasını bu kadar çok istemesine kendisi de şaşırmıştı.

İkisi bir süre sessiz kaldılar ve Remy sonunda alçak ve mesafeli bir sesle konuştu. "Donanmadayken birliğimin komutanı Dustin Shaughnessy diye bir adamdı. Birinci

Dünya Savaşı'nda görev yapmış ve Onur Madalyası kazanmış olan büyük büyükbabasına kadar deniz subaylarından oluşan bir aileden geliyordu. Shaughnessy'nin büyükbabası ve babası da savaş kahramanıydı. Donanma hanedanı falan diye bir şey olsa, Shaughnessy'nin konumu o olurdu işte. Annapolis'teki Denizcilik Akademisi'nden mezun olmuş, asteğmen olarak göreve başlamış, bir sene içinde de üsteğmenliğe yükselmişti. Ama hiçbir zaman kimseye üstünlük taslamamış, aile şeceresiyle etrafına caka satmamıştı. Hem iyi bir takım arkadaşı, hem de acayip iyi bir komandoydu. Öyle böyle değil."

"Görünüşe göre ona çok saygı duyuyormuşsun," diye gözlemini dile getirdi Zandra.

"Aynen. Hepimiz duyuyorduk. Bir kez olayın içinde olunca, rütbelere falan pek fark etmez. Subaylar ve birlik önderleri asla adamlarından tavsiye almaktan gocunmazlar. Biz aynı hedefe ulaşmak için çabalayan bir ekip oluruz. Ben Teğmen olarak Shaughnessy'den sonra ikinci adamdım. Ama Shaughnessy rütbesi benden üstün olmasına rağmen hiç öyle otoriter havalara girmede." Remy bir an susarken yüzündeki ifade sertleşti. "Felluce'deki o geceye kadar."

Remy birkaç saniye boyunca boşluğa bakarak çok uzakta kalan anılara daldı. Zandra sabırla bekledi.

Remy, sözlerini sürdürmek için cesaret toplamaya ihtiyacı varmış gibi birasından büyük bir yudum aldı. "Üç yıl önce birliğim bir adam kaçırma görevi aldı. Düşmanın çok değerli bir personelini kaçırmaya yönelik bir operasyondur bu. Hedefimiz, adına Gaffar diyeceğim bir din adamıydı. Amerikan büyükelçiliklerine ve donanmanın savaş gemilerine saldırı düzenlemeyi planlayan bir terör

örgütüyle bağlantıları vardı. Ama Gaffar'ın bu planda yer almaya niyeti yoktu. Ruhsal bir uyanış yaşamıştı ve gruptan kopmak istiyordu. Ama bunu yapmakla kendi ölüm fermanını imzalamış ve ailesini tehlikeye atmıştı. Dolayısıyla benim timim de onu almak için Felluce'ye gönderilmişti. Onu öldürmememiz gerekiyordu. Adamı canlı istiyorlardı. Dediğim gibi, çok değerli bir hedefti ve terör eylemiyle ilgili verebileceği istihbarata ihtiyacımız vardı."

Remy birasının kalanını içmek için bir an sustuğunda, Zandra onun gittikçe artan gerginliğini hissetti ve birazdan anlayacaklarına kendisini hazırlamaya çalıştı.

Remy boş şişeyi yere koyarak arkasına yaslandı ve muhtemelen farkına bile varmadan gergince bir bacağı sallamaya başladı. "O gece helikopterle Gaffar'ın evine aktarıldık. Böyle operasyonları o kadar çok yapmıştık ki, gözümüz kapalı bile halledebilirdik. Ama o gece öyle olmadı. Gaffar'ın evinin çatısından içeri girdikten sonra kırılca kıyamet koptu."

Zandra, her kasının ayrı ayrı gerildiğini hissederek Remy'nin karanlık yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Remy'nin bakışları sertleşti. "Shaughnessy işi amacından saptırdı. Hedefi güvenceye aldıktan sonra defolup gitmemiz gerekiyordu. Ama Shaughnessy, Gaffar'ın aile fertlerini toplayıp bir odaya koymakta diretti. Gaffar'ın hamile bir karısı, beş çocuğu ve yaşlı bir annesi vardı. Hiçbiri silahlı değildi. O sırada timdeki arkadaşlarımdan bir kısmı dışarıda Gaffar'ın korumalarıyla silahlı çatışmaya girmişti."

Remy başını iki yana salladı. "Her şey çok hızlı olup bitti. Bir an diğer odada, Gaffar'ın başında bekliyordum. Kendi kendisine Arapça mırıldanıyor, Allah'tan ve tövbe karlıktan, ikinci bir şanstı bahsediyordu. Korkmuştu

ama sebebi kafasına makineli tüfek tutmam değildi. Ailesi için endişeleniyordu. Ben de onlara zarar gelmeyeceği konusunda onu temin ettim. Daha sözler ağzımdan çıkar çıkmaz koridorun öbür ucundan silah sesleri duydum. Gaffar'ın başına bir adam dikip odaya koştum –" Remy cümlesini yarıda bırakarak titreyen elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Zandra kalbi korkuyla çarparak bekledi.

Remy gergince yutkundu. "Shaughnessy, Gaffar'ın aile fertlerini öldürmüştü. Dört yaşındaki en küçük çocuğu da dâhil olmak üzere hepsini."

"Aman Tanrım," dedi Zandra, şok içinde.

Remy'nin burun delikleri titreşirken gözlerinde bir duygu patlaması belirdi. "Kendimi kaybettim. Shaughnessy'ye koşup, silahımın kabzasını çenesine indirdim. Ne bok yediğini sorduğumda, Gaffar'ın ailesinin kendisini öldürmeyi planlayarak birbirlerine fısıldaştıklarını söyledi. En büyük oğlu elinde bir bıçakla yanına koşmuş da, kendisini savunmak zorunda kalmış." Remy acı bir ifadeyle burun kıvırdı. "Çocuk on dört yaşındaydı. *On dört!* Ben Shaughnessy'nin yüz otuz kiloluk AK-47'yi alnından bir damla ter akmadan söktüğünü görmüşüm, adam kalkmış elinde yağ bıçağı tutan çelimsiz bir çocuğun kendisini tehdit ettiğine inanmamı bekliyor. Ben de haliyle öfkeden delirdim. Bağırışmaya başladık. O sırada eşikten bir haykırış duydum. Hayatım boyunca asla unutamayacağım, ızdırap dolu, insanın kanını donduran bir haykırış.

"Gaffar başında dikilen adamı atlatmış, yanımıza koşmuştu. Yere yığılmış olan aile fertlerini gördüğünde... hamile karısını... çocuklarını... tüm o kanı... *Yüce İsa.*" diye

fısıldadı Remy boğuk bir sesle, tüyleri diken diken olarak gözlerini yumarken.

Zandra dehşete kapılmıştı. İçinden yükselen bulantı hissiyle konuşamadığını hissetti.

Remy birkaç saniye sonra titrek bir nefes alarak gözlerini açtı. "Gaffar, Shaughnessy'nin ailesine yaptıklarını görünce, onu öldürmeye kalkıştı. Ama silahı Shaughnessy'ye doğrulttuğunda, bunu yapmasına izin veremeyeceğimi anladım. O yüzden hiç düşünmeden onu vurdum. Yere düştüğünde, nabzını kontrol etmek için yanına gittim. Ölmeden önce gözlerime baktı ve hepimizin... hepimizin ruhlarının cehenneme gitmesini diledi. Arapça bilen bir tek ben vardım, o yüzden başka kimse ne dediğini anlamadı. Ama ben anladım ve o zamandan beri bu sözler peşimi bırakmadı."

"Aman Tanrım, Remy." Zandra onun baldırına dokununca elinin altında Remy'nin kaslarının gerginliğini hissetti. "Çok üzüldüm. Tarifsiz bir trajedi bu."

Remy çenesini sıkarken yüzüne keder ve pişmanlık dolu bir ifade yerleşti. "Öyle."

Zandra dizini sıvazlayarak onu yatıştırmaya çalıştı. "O geceden sonra ne oldu peki?"

Remy yüzünü çarpıttı. "Operasyon tam anlamıyla bir fiyaskoydu. Yalnızca çok değerli hedefimizi değil, içimizden birini de kaybetmiştik. Birilerinin ipi çekilecekti." Remy'nin dudakları acı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ben günah keçisi olmaya çok uygundum."

Zandra bu durumun adaletsizliği karşısında hem şaşkınlığa uğramış hem de çok öfkelenmişti. "Bu yüzden atıldın yani."

Remy gergince başıyla onayladı. "Shaughnessy yediği boku örtmek istedi, o yüzden beni vazifeyi suistimal ve emre itaatsizlikle suçladı. Neyse ki birlik komutanımız araya girerek görevime onurlu bir şekilde son verilmesini sağladı."

Zandra öfkeden mosmor kesilmişti. "Peki ya Shaughnessy'ye ne oldu? O akşam aralarında doğmamış bir çocuğun da olduğu sekiz masum insanı katletti. Neden bir soruşturma yapılmadı? Neden hakkında yasal işlem başlatılmadı?"

"Pentagon olayın halka duyurulmasını istemedi," diye itiraf etti Remy karamsar bir tavırla.

Zandra burun kıvrıdı. "Hiç şaşırmadım."

Remy iç çekti. "Anlaman gereken bir şey var. Yıllarca halka duyurulmayan bazı gizli görevler vardır. Bir de asla gün yüzüne çıkmayacak olan üstü kapalı operasyonlar. Felluce operasyonu da ikinci kategorideki yerini aldı."

"Peki, Shaughnessy'ye ne oldu? İşleri çığırından çıkarp, görevi yüzüne gözüne bulaştıran *oymuş* nihayetinde. Gaffar'ı öldürmek zorunda kalmanın sebebi de oymuş. En azından o da donanmadan atılmadı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Remy alçak, küskün bir sesle. "Demin de açıkladığım gibi, Shaughnessy kuşaklardır deniz subaylarından oluşan bir aileden geliyordu. Kimse bu mirası lekelemek istemedi."

Zandra iyice sinirlenerek kaşlarını çattı. "Ama adam serseri mayının tekiymiş."

"Doğru. Öyleydi. Ama önceden durum farklıydı." Remy'nin bakışları gölgelendi. "Felluce operasyonundan dört ay önce Afganistan'da en yakın arkadaşını kaybetmişti. Âdeta yıkılmıştı. Tahminimce, o gece Gaffar'ın

evinde, Gaffar'm aile fertlerinin yüzlerine bakarken tek gördüğü çocukluk arkadaşını öldürmüş olan asilerdi. Bunu kaldıramadı ve kayışı koptu."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Zandra, katliamın anlamsızlığı karşısında başını iki yana sallayarak. Bir trajedi diğerini tetikliyor, masum hayatlar yok oluyordu. Bu ne zaman son bulacaktı?

"Shaughnessy kovulmadı," diye sözlerini sürdürdü Remy. "Ama birlikten çıkartılıp masa başı bir işe atandı." Bir an sustu, ardından devam etti: "Dört gün önce kendisini vurmuş."

Zandra, soluğu kesilerek Remy'ye bakakaldı. "Aman Tanrım. Neden?"

Remy dudaklarını sıktı. "Nasıl bir adam olduğunu düşünerek, o gece yaptıklarının verdiği suçlulukla yaşamaya devam edemediğini tahmin ediyorum."

Zandra gözlerinin kenarında yaşların belirdiğini hissetti. Bu hikâye daha trajik bir hal alamazdı.

Remy, gözlerinde dalgın bir ifadeyle başını ağır ağır iki yana salladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok adam öldürdüm. Ateşli silahlarla, bombalarla, o an öylesine elime geçen şeylerle... Çıplak ellerimle adam öldürdüm, bazılarının bıçağımı kalplerine sapladığımda son nefeslerini almalarını seyrettim. Kazanmak için savaşmak üzere eğitilmiştim ve bunu gayet iyi yapıyordum. Ama aldığım hiçbir can, beni Gaffar'ın canını almak kadar etkilemedi. Onun hamile karısının cesedinin yanına düşmesini seyretmek... etraflarında ölen çocuk—" Remy sesi yok olurken başını önüne eğdi.

Zandra yüreğinin sıkıştığını hissetti. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kollarını Remy'nin omuzlarına dolayıp, onu kucaklarken acısını kendi içinde duydu.

Remy başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde akmayan yaşlar parıltıyordu. Bakışları öyle acı doluydu ki, Zandra kalbinin paramparça olduğunu hissetti.

"Senin suçun değilmiş," diye fısıldadı keskin bir sesle.

Remy'nin bastırmaya çalıştığı duygularla burun delikleri titreşti.

"Beni duyuyor musun?" Zandra onun yüzünü avuçlarına aldı. "Senin suçun değilmiş, Remy."

Remy bir an ona baktı ve boğazından bastırmaya çalıştığı bir ses yükselirken kollarını ona sardı. Gözlerine yaşlar dolarken sıkıca Zandra'ya sarıldı. Zandra aynı şekilde karşılık verirken, o an kendisini hiçbir şeyin ondan koparamayacağını düşündü.

Remy nihayet ona açılmıştı. Son üç yıldır bir yapboza dönüşmüş, ancak bugün o yapbozun son parçasını da kendi eliyle vermişti. Zandra onun için çok üzgündü. O yürek parçalayıcı gece en yüksek bedeli ödeyen masum insanlar için de üzgündü. Ancak Remy'nin içten içe ruhunu kemirmekte olan acı verici sırrını nihayet kendisiyle paylaşmasından ötürü minnet duyuyordu. O anda Remy'nin huzur bulmasına ve kendisine gelmesine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya ant içti.

İkisi birbirlerine sarılmış halde öylece otururken ne kadar zaman geçtiğinin tam olarak ayırımına varamamıştı. Hiç önemi yoktu zaten.

Remy nihayetinde geri çekilerek titrek bir nefes ko-yuverince, Zandra onun alnına bir öpücük kondurarak, "Hadi yatalım," diye fısıldadı.

Remy hiç konuşmadan başını sallamakla yetindi ve Zandra'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Zandra onun elinden tutarak nazik bir hareketle yatak odasına götürdü.

İkisi yatağa girerken Zandra onu güvenli kollarına aldı. Remy iri gövdesiyle kendisine sokulur ve başını çenesi-nin altına yaslarken kalbinin sızladığını hissetti. Remy'yi iyice kendisine çekerken yanağını yumuşacık, kısa kesil-miş saçlarına sürttü.

İkisi de tek kelime etmedi. Sözcükler bu anı bozmak-tan başka bir işe yaramazdı.

Ama Remy uykuya yenik düşüp, nefesi derin ve dü-zenli bir hal alınca, Zandra dudaklarını onun alnına sür-terek yumuşak bir sesle itiraf etti: "Seni seviyorum, Re-mington."

Ve ertesi gün, Remy uyandığında, bunu kendisine tek-rar söyleyecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Vibratörlerin bir zamanlar isteri yaşayan kadın hastalara orgazm yaşatmak için doktorlar tarafından kullanıldığını biliyor muydunuz?”

Zandra’nın antika vibratörler üzerine verdiği ayaküstü söylevi dinleyenler Remy ve Amerikan bayraklı tişörtler ile yepyeni beyaz spor ayakkabılar giyip, şişkin bel çantaları takan yaşlı bir çiftti. Çift ortama iki rahibe kadar alakasız kalıyordu. Remy ise çiftin tam tersi bir sertlikteydi. Üzerinde dövmeli pazılarını ortaya çıkaran siyah bir tişört, siyah kot pantolon ve siyah asker botları vardı. Zandra’nın elinde antika vibratörle yaptığı konuşmayı izlerken gözleri hınzır bir hayranlıkla ışıldıyordu.

“Aynen öyle,” diye sözlerini sürdürdü Zandra, yaşlı çift birbirlerine şaşkın bakışlar atarken. “Viktoryan zamanlarında, bir hastalığı iyileştirmenin yolunun, hastalığın gidişatı içerisinde bir kriz yaşatmak olduğuna inanılırdı. Mesela ateşiniz çıktıysa, terlemek ateşi kırar ve kendinizi daha iyi hissederdiniz. Kadınların isterisini iyileştirdiğine inanılan kriz de nöbet geçirmektir. Bugün orgazm olarak biliniyor tabii.”

Zandra ağır, metal bir aleti eline aldı. "Vibratör icat edilmeden önce doktorlar hastalarına orgazm olmaları için parmaklarıyla masaj yapmak zorundalardı."

Yaşlı adam güldü. "Fena bir iş sayılmazmış."

Karısı ona öldürücü bir bakış attı.

Zandra sırtmasını bastırmaya çalışarak elindeki vibratörü kadına uzattı. "Dokunmak ister miydiniz, hanımefendi?"

Kadın rezil olmuş gibi irkilerek geri sıçradı. "Kesinlikle hayır."

Kocası yumuşak bir tavırla onun kolunu sıvazladı. Zandra'ya "bilgilendirici söylev" için teşekkür ederken mavi gözleri neşeyle ışıldıyordu.

Adamla karısı uzaklaşırken Zandra, o gün seks içrikli bir müzeyi gezme fikrinin hangisinden çıkmış olabileceğini merak etmesine gerek olmadığını düşündü. Yaşlı adam omzunun üzerinden dönüp kendisine göz kırpınca, kıkırdamaktan kendisini alamadı.

Antika vibratörü vitrine geri koyarken, Remy yanına sokularak kulağına fısıldadı. "Çok yaramaz bir kızsın sen."

Zandra ona küstah bir sırtımayla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama," diye güldü Remy. "O yaşlı herifin konuşman boyunca seni süzdüğünü fark etmemiş gibi mi yapacaksın? Üzerinde bu minicik dar bluz ve kısa siyah etekle hem de. Tanrım, adam muhtemelen o yaşlı aletin hala bu denli sertleşebileceğini bilmiyordu."

Zandra kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Keser misin şunu?" diye fısıldadı, sesli rehber kulaklıkları ve dikkatli yüz ifadeleriyle sergilenenleri inceleyen insanlara bakarak.

Remy sırtıttı. "Gerçeği söylüyorum. Karısı sana bir teşekkür kartı yollamalı çünkü eğer adamın yüzündeki gülümsemeden bir şey anladıysam, o da bu akşam Viagra'ya ihtiyaçları olmayacağı."

"Kes şunu," diye azarladı Zandra gülerek, onu bir sonraki sergiye götürürken.

"Bütün bunları nereden hatırlıyorsun?" diye hayretle sordu Remy bir an karakterinden sıyrılarak. "Sen burada çalışalı neredeyse on üç yıl oldu."

"Öyle ama kendimi bildim bileli ezberim kuvvetlidir. Bir yıl boyunca turistlere antika vibratörler ve eski seks alışkanlıkları konusunda bilgilendirici tanıtımlar yap, senin de bir süre sonra kendiliğinden ağzından dökülmeye başlar." Zandra cilveyle göz kırptı. "İstedğin anlamı çıkar."

Remy güldü.

Şehri gezmekle geçen güzel bir günün ardından akşam yemeklerini erken yemişler ve Seks Enstitüsü'ne yollanmışlardı. Zandra, kendileri için rol yapmakla geçecek bir akşam planlamıştı.

Müzenin Londra'nın Doğu Yakası'nda yer alan üç katlı binası, ayaküstü bir caddede sayılmazdı ancak kuytu bir yerde olması hiçbir zaman işler açısından sıkıntı yaratmamıştı. Aksine bu durum müzenin müstahcen havasını tetikleyerek yasakların cazibesine cazibe katıyordu. Zandra'nın orada tur rehberi olarak çalıştığı zamanlarda her gün bir sürü turist cinsel içerikli fotoğrafların, illüstrasyonların, kitapların, filmlerin ve aralarında eski tip prezervatifler,

burlesk gösterilerden kalma semboller ve prototip seks makinelerinin bulunduğu derleme koleksiyonu görmek için oraya akın ediyordu. Zandra, Chicago'dan ayrılmadan önce müze sahibiyle irtibata geçmişti. Kadın halen kendisini sevgiyle hatırlıyordu ve ondan haber almaktan ötürü memnuniyet duymuştu. Zandra ne istediğini açıklayınca ve bu alışılmadık isteği müzenin kasasına girecek cömert bir bağışla süsleyince kadın binayı o akşam için Zandra ve Remy'nin emrine amade bırakmıştı. Hatta Zandra'ya rol gereği giymesi için o anda kullanılan tur rehberi üniformalarından birini temin etmişti.

Remy çok iyi vakit geçiriyordu. Üstelik henüz büyük finale ulaşmamışlardı bile.

Zandra'nın yeni tanıştığı karşı konulamaz seksi yabancısı karakterine dönerek, onun peşinden tahtaya basılı pornografik resimler ve on sekizinci yüzyıl Japonya'sından kalma genelev rehberlerinin bulunduğu loş ve serin odaya girdi. Bu da müzenin Zandra'nın aşına olduğu kalıcı sergilerinden biriydi.

"Eee," diye mırıldandı Remy. "Senin gibi cici bir kız böyle bir yerde ne yapıyor?"

Zandra omzunun üzerinden ona nazlı bir gülüşle baktı. "Cici bir kız olduğumu da nereden çıkardın?"

"Daha önce küçük bir şehirden geldiğinden bahsetmiştin." Remy keyifle bir kaşını kaldırdı. "Küçük şehirlerden gelen bütün kızlar cici değil midir?"

"Yalnızca orada kalanlar," diye cevabı yapıştırdı Zandra. Remy boğuk bir kahkaha atınca arzuyla dolup taşığını hissetti.

"Sorunun diğer kısmına gelince," diye meydan okurcasına sözlerini sürdürdü. " 'Böyle bir yer' derken ne kast ediyorsun?"

Remy sırtarak bakışlarını sergi salonunda vitrinleri süsleyen müstehcen araç gereçlerde gezdirdi. "Sanırım açıklamaya gerek yok."

"Ah, anladım. Burasının herhangi bir genelev bölgesinde bulunabilecek ahlaksız bir seks müzesinden öte bir şey olmadığını düşünen insanlardan birisin. Ama yanlışlıyorsun. Burası bir seks müzesi *değil*. Seks içerikli bir müze. Arada fark var."

"Gerçekten mi?" Remy'nin koyu renkli gözleri gerçek bir merakla ışıldadı. "Neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Konuya aşina olmayanlar için şunu söylemeliyim ki, burası dünyada sekse karşı akademik bir yaklaşım benimseyen yalnızca bir avuç müzeden biri. Bizim sergilerimiz zevk uyandırmaya değil, eğitim vermeye yönelik olarak tasarlanmıştır."

"Eğitim demek," diye tekrarladı Remy, salonda ilerlerken düşünceli bir tavırla. Zandra, kadınlarla çeşitli pozisyonlarda abartılı cinsel organları bulunan erkekleri resmeden, elde çizilmiş sahneleri inceleyerek duvar boyunca ilerlerken ona ayak uydurdu

"Toplum cinsel organlara karşı gerçekten saplantılıymış," diye açıkladı Zandra.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Remy, Zandra'nın onun saplantı yapmaya değer cinsel organını düşünmesine sebep olan bir bakışla.

Zandra içindeki aç arzuyu yok sayarak, eğitici konuşmasını sürdürdü. "Bu resimlere Japoncada 'bahar

resimleri' anlamına gelen *shunga* deniyor. Her bir *shunga* mastürbasyon tetikleyicisi olarak kullanılmak üzere seri şekilde üretiliyordu."

"Hadi canım." Remy durup ona baktı. "Yani günümüzdeki porno gibi denebilir."

"Evet. Görsel anlamda tahrik edici oldukları düşünülüyordu."

Remy duvardaki resimlerden birine baktı.

"Beni pek etkilediğini söyleyemem." Bakışları Zandra'ya döndü. "Ya seni?"

Zandra boğuk bir kahkaha koyuverdi. "Sanatçılara saygı duymakla beraber, benim arzumu uyandırmak için müstehcen bir resimden fazlası gerekir."

Remy'nin gözlerinde ateşli ve hınzır bir bakış belirdi ve, "Senin arzunu ne uyandırır peki?" diye sordu, sesi istekli bir tona bürünerek iyice alçalırken.

Sen, diye düşündü Zandra, hiç tereddüt etmeden. *Senin bakışların, kokun, adımı söylemen... Benimle sevişmen...*

Zandra yutkunarak kurumuş dudaklarını yalarken Remy'nin bakışlarının dilini takip etmesini seyretti. Remy usulca ona yaklaştı. Onun bu kadar yakın olması, daima Zandra'nın şiddetle kendi bedeninin farkına varmasına yol açıyordu. Gergin duran göğüslerine sürtünen dantelden, bacaklarının arasında ıslanan ve tenine değen çamaşıra kadar...

"Burası karanlık sayılır," diye mırıldandı Remy.

"Sanat eserlerini zararlı ışıklardan korumak için," diye açıkladı Zandra, nefesinin kesildiğini hissederken bunun

sesine yansımaya engel olamayıp. "Bu oda da sıcaklık kontrollüdür."

"Bu konuda çok iyisin," dedi Remy. Zandra rol yapmasından bahsettiğinden şüphelendi. Kendisi de onun hakkında aynı şeyleri söyleyebilirdi.

"Ne konuda?" diye sordu.

"İşinde. Alanına gerçekten hâkimsin."

"Teşekkürler. Halen öğreniyorum."

Remy'nin gözleri yaramazca ışıldadı. "Seks müzesinde çalışmak için seks konusunda uzman olmak gerekiyor mu?"

"Seks içerikli müze," diye düzeltti Zandra gülerek. "Ve hayır, burada çalışmak için seks uzmanı olmak gerekmiyor."

"Ama zararı olmaz herhalde."

Zandra cilveli bir tavırla gülümsedi. "Herhangi bir konuda uzman olmanın ne zaman zararı olmuş ki?"

Remy'nin dudağının bir kenarı gülümsercesine yukarı kıvrıldı. "İyi dedin."

Zandra sırtarak salonun girişine baktı. İnsanların çevrede gezindiğini görüyordu ancak o ana dek kimse sergiye girmemişti.

Tekrar gerçek bir tur rehberi sanılmadan önce Remy'yle bir an önce ortalıktan toz olmaları gerektiğine karar vererek Remy'nin elini yakalayıp salondan çıkardı.

"Lavaboyu kullanmam gerek," dedi, ikisi kalabalığın ilk kata kıyasla çok daha az olduğu ikinci kata çıkarlarken.

Beraber bir müzede bulundukları son sefer olanları hatırlayan Zandra, ona uyarıcı bir bakış attı. "Peşimden gelme!"

Remy gülerek parmaklarını şaklattı. "Kahretsin. Ben de tam gelmek üzereydim."

"Biliyorum." Zandra başını iki yana salladı. "Kama Sutra sergisinin orada bekle beni."

Remy imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu bir şifre mi yoksa –"

Zandra gülerek ona gitmesini istediği yönü işaret etti.

Tertemiz lavaboda daha önceden gizlice koymuş olduğu çantayı buldu ve çabucak Chicago'da bir yetişkin mağazasından almış olduğu kostümü giydi.

Zandra üzerinde kemerli bir trençkot ve ince topuklu kırmızı stiletolarıyla ortaya çıkınca Remy bakışlarını ağır ağır ve merakla onun üzerinde gezdirerek gülümsedi.

"Bunun altında ne var?"

Zandra gizemli bir tavırla gülümsedi. "Yakında görürsün. Beni izle."

Remy'nin elini tutarak onu üçüncü kata çıkan arka merdiven boşluğuna götürdü. Müzenin sahibi o akşam-lık burayı halka kapatmayı kabul etmişti.

Zandra, Remy'yi gölgelere bürünmüş koridordan geçirirken çivi topukları zeminde baştan çıkarıcı bir şekilde tıkırdıyordu. Antika bir Viktoryan yatağının sergilendiği cam cepheli odaya geldiklerinde durdular. Yatak kırmızı ipeklerle kaplıydı ve hem başlığında, hem ayakucunda gösterişli madalyonlar bulunuyordu.

"Bu oda ne?" diye mırıldandı Remy, içeri girerlerken.

"Burası," diye gururla açıkladı Zandra. "Müzenin en meşhur sergisi. Bu yatak, Viktoryan dönemi Londra'sının son saray fahişelerinden birine aitmiş."

“Gerçekten mi?”

“Evet. İsmi Milicent’miş ama herkes ona Millie diyor-muş. Kral Yedinci Edward’ın gayrimeşru kızı olduğuna dair bir söylenti var ama Yedinci Edward hiçbir zaman onun doğumunu kabul etmemiş. Millie büyüdüğünde modanın öncülerinden ve İngiltere’nin en güzel kadın-larından biri olmuş. Erkekler ona karşı koyamıyormuş, o da onlara tabii.”

Remy hınzır bir ifadeyle gülümsedi. “Benim sevece-ğim türden bir kadına benziyor.”

Zandra gülümseyerek yatağın başına gitti. “Millie’nin velinimetleri arasında siyasi liderler, entelektüeller, aris-tokratlar, hatta İngiliz kraliyet ailesinin fertleri bile yer alıyormuş.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” Zandra parmak uçlarını baştan çıkarırcasına ipek örtüde gezdirdi. “Cinselliğini benimsemiş ve tam da bu yatakta pek çok gizli beraberlik yaşamış.”

Remy antika parçaya beğeni dolu bir bakış attı. “Pek çok, öyle mi?”

Zandra başıyla onaylarken dudakları nüktedan bir ta-vırla kıvrıldı. “Ama yatakta kontrol manyağı olarak bili-niyormuş.”

“Gerçekten mi?” Remy hem şaşırmış, hem de eğlen-miş görünüyordu. “Nasıl yani?”

“Nasıl desem –” Zandra dramatik bir tavırla içini çekti. “ – Millie’nin hayatta en çok üzüldüğü şey asla kraliçe olamayacak olmasıymış. Bir gün tahta çıkmayı her şey-den çok istiyormuş. Ama bu mümkün değilmiş, özellikle

de babası onun varlığını tanımayı dahi reddettiği için. Bu onu çok üzmüş ve kızdırmış.

Bu yüzden sevgilileriyle yataktayken, kendisine "Kraliçem" veya "Ekselansları" diye hitap etmelerini istiyormuş. Eğer söylediğini yapmazlarsa, onları hayal bile edemeyeceğin şekillerde cezalandırıyormuş."

Remy'nin gözleri merakla ışıldadı. "Ne şekillerde?"

Zandra gizemli bir şekilde gülümsedi. "Sürekli daha fazlası için kendisine dönmelerini sağlayacak şekillerde diyelim."

"Kahretsin. O kadar iyi, ha?" diye sırtıttı Remy, başını iki yana sallayarak. "Bütün bunları sen mi uyduruyorsun?"

"Tabii ki hayır. Nereden çıkardın bunu şimdi?"

"Dandik bir babaya sahip güzel bir kadın. Modanın öncüsü. Alışılmadık bir meslek. Peşinde sürüyle erkek." Remy sırtıttı. "İkimizin de tanıdığı birine benzettim sanki."

Zandra ona boş gözlerle baktı. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Ha-ha," diye güldü Remy, yatağı işaret ederek. "Bunlar orijinal örtüler mi?"

"Hayır." Müzenin sahibi örtüleri Zandra'nın isteğiyle değiştirmişti. "Neyse, erkeklerin Millie'yi bu kadar arzulamasının sebebi, sezon için Londra'ya gelen kibar İngiliz kızlarından farklı olmasıymış. Bastırılmış hiçbir yanı yokmuş. Heyecan verici ve maceracı, oldukça da edepsizmiş."

"Mmm," diye mırıldandı Remy. "Onu gittikçe daha çok sevmeye başladım."

Zandra sırtıttı. "Ah, bana kalırsa sen öyle bir kadınla başa çıkamazdın."

Remy bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sen çok dediğim dediksin, Remy. Tam bir kontrol manyağısın. Sen yatakta asla... itaatkâr olamazsın."

"İtaatkâr mı?" diye tekrarladı Remy.

Zandra güldü. "Söylemen bile kulağa tuhaf geliyor."

"Bu doğru değil. Ben de -" Remy kelimeyi söylemeden önce bir an durdu. " - itaatkâr olabilirim."

"Ah, gerçekten mi?"

"Gerçekten. Benden nasıl olmamı istiyorsan, öyle olabilirim."

"Nasıl istersem, ha?"

"Nasıl istersen. Ne zaman istersen."

Birbirlerini bulan bakışlarında baştan çıkarıcı bir meydan okuma ifadesi vardı.

Zandra'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben de böyle söylemeni umuyordum."

"Öyle mi?" Remy'nin sesi boğuk bir hal aldı. "Neden?"

Zandra yavaşça trençkotunun kemerini çözüp omuzlarından sıyrarak yere düşmesine izin verdi.

Zandra'nın üzerindeki Viktoryan dönemi balo kıyafetlerinin modern hali gibi görünen kırmızı saten elbise karşısında Remy'nin ağzı açık kaldı. Aç bakışları eski moda korsenin üzerinden göze çarpan dolgun göğüslerinden yırtmacı çıplak kalçalarına dek uzanan yarı saydam eteklerinde gezindi.

"Hadiii beee," diye bir nefes koyuverdi, dudaklarını yalayarak. "Demek o mantonun altında bunu saklıyordun."

"Hı-hı," diye gülümsedi Zandra, onun tepkisinden büyük bir keyif alarak. "Beğendin mi?"

"Çok beğendim hem de," diye mırıldandı Remy boğuk bir sesle, onun yanına ilerleyerek. Bakışlarındaki arzu Zandra'nın bütün bedeninin uyarılmasına yol açtı.

Remy ona dokunmaya yeltenince Zandra geriye doğru bir adım atarak elini kaldırdı. "Olmaz."

Remy kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu, rol yapmamızın bir sonraki aşaması olacak," dedi Zandra. "Ama yeni kimliklerimizi açıklamadan önce, sana bir şeyi belirtmem gerekiyor. Bu odanın, Millie'nin eğilimlerini temsilen tek taraflı bir aynası var. Eğilimleri derken, beraberliği sırasında izlenmekten hoşlanmasını kastediyorum. Gerçi bu kat bu akşamlik kapalı ama her zaman birisinin buraya sızıp... bizi görme ihtimali var." Zandra'nın sesi ipeksi bir tona büründü. "Seyredilmeyi sorun eder misin, Remington?"

Remy bir an durup, Zandra'nın gösterdiği duvara baktı. "Tek taraflı ayna, öyle mi?"

"Evet."

Remy bir an daha duraksadıktan sonra Zandra'ya dönerken gözlerini kıstı. "Sen seyredilmeyi sorun eder misin?"

"Hayır." Zandra şehvetli bir gülümsemeyle ona baktı. "Ben Millie olacağım. O izlenmekten keyif alıyormuş. Ama sen almıyorsan, oyunu hemen burada sonlandırabiliriz."

Remy gözlerini onun üzerinde gezdirerek göz alıcı dekoltesini ve derin yırtmaçlı eteğini süzdü. "Sen sorun etmiyorsan, ben de etmiyorum," diyerek başını iki yana salladı.

Zandra memnuniyetle gülümsedi. "Uslu çocuk."

Remy'nin gözlerinden neşeli bir parıltı gelip geçti. "Sen saraylı fahişeyse," diye mırıldandı. "Ben kimim peki?"

Zandra'nın gülümsemesi iyice genişledi. "Sen İngiliz ordusunda cesur, atılgan bir yüzbaşısın."

"Ordu mu?" Remy yüzünü astı. "Kraliyet Donanması olsa olmaz mı?"

"Şu işe bak. Şimdiden emirlere karşı gelmeye başladın," diye söylendi Zandra kızgınlıkla.

Remy güldü. "Üzgünüm. Ama biliyorsun ki donanmayı tercih ederim."

"Hey, seni asker yapmak zorunda bile değildim. Hem bunun benim fantezim olması gerekiyor. Sen böyle çıkıp da – aman, boş ver." Zandra bıkkınlıkla yenilgiyi kabul etti. "Pek kıymetli Kraliyet Donanması'nda olabilirsin, tamam."

"Teşekkürler," dedi Remy, abartılı bir kibarlıkla.

"Zaten fark etmez." Zandra baştan çıkarıcı bir tavırla dudaklarını yaladı. "Bu akşam sadece benim kölem olacaksın."

Remy'nin gözleri parıldadı. "Demek öyle."

"Hı-hı," diye mırıldandı Zandra, onun göğsünü okşayarak. "İtaatkâr olabilirim dedin. Seni bir denemeye tabi tutalım madem."

"Hiç durma."

"Pekâlâ." Zandra parmağını uzattı. "Kıyafetlerini çıkar."

Remy hınzırca sırıttı. "Zevkle."

Zandra kendisini seyrederken çabucak soyunmaya başladı. Gömleğinin düğmelerini çözdü, botlarını ve çoraplarını çıkardı, sonra kot pantolonunu fermuarını açıp uzun, güçlü bacaklarından indirdi.

Gözlerini Zandra'nın gözlerinden ayırmadan koyu renkli külotunu ağır ağır kalçalarından aşağı kaydırđı. Bütün iriliğıyle çıplak kaldığında ise, onun ne kadar sertleşmiş olduğunu gören Zandra'nın iştahı kabardı.

Remy'nin gözleri parıldıadı. "Sırada ne var, kraliçem?"

Zandra güçlkle yutkundu. "Yatağı uzan."

Remy talimatını yerine getirirken Zandra da diz çökerek yatağı altına uzandı ve yetişkin mağazasından almış oldukları oyuncakların durduğı küçük, kırmızı torbayı çekti. Deri kelepçeleri çıkarak ayağı kalktı ve Remy kendisini süzerken kışkırtıcı bir tavırla yatakta emekleyerek onun yanına ilerledi.

"Millie bu yatağı en çok nesini seviyormuş, biliyor musun?" diye mırıldandı.

Remy başını iki yana salladı.

"Beraber olduğı erkekleri bağlayabilmesini." Zandra, Remy'nin kucağına otururken incecik eteğinin altından onun sertliğini hissetti ve kendi bedeninin tepkisini duymamaya çalışarak deri kelepçeleri Remy'nin bileklerine bağladı. Zandra'nın zinciri yatağı ağır demir direklerine bağlamasını seyrederken Remy'nin yüzüne tatlı, keyifli bir gülümseme yayıldı. Zandra onun hiç çaba sarf etmeden kendisini kurtarabilecek denli güçlü olduğunu biliyordu. Bu yüzden buna kalkışmaması için ona bir sebep vermesi gerektiğini düşündü.

"Kendini çekip kurtarmaya çalışma," diye uyardı. "Yoksa yatağı zarar verirsin. Antika bu, bir servet değerinde. Hiçbir zarar görmesini istemiyorum. Beni anladın mı?"

Remy'nin gözleri yaramazca yanıp söndü. "Evet, hanımefendi."

Zandra bir kaşını kaldırdı.

"Evet, kraliçem," diye düzeltti Remy itaatkâr bir şekilde.

"Bu daha iyi." Zandra adamın kucağından kayarak yatağın başlığına bağlı halini beğeniyle süzdü. Olanca erkeksiliğiyle Remy kendisine aitti.

"Mmm. Seni daha sık böyle bağlamalıyım."

"Belki de bir dahakine ben *seni* bağlarım?" diye zarf attı Remy.

Zandra ona sert bir bakış fırlattı. "Küstahlık mı ediyorsun sen?"

"Hayır, Ekselansları."

"Etmesen iyi olur."

Zandra yataktan kayarak yerden torbayı alıp komodine koydu ve eline ten rengi, yapay bir penis aldı. Dükkanda parlak renkli olanları es geçmiş ve amacına uyması açısından gerçek görünümlü bir tane seçmiş olduğu için memnundu. Dönüp tekrar yatağa çıkarak dirseklerinin üzerine uzanırken botlarını örtüye yasladı. Remy kendisini izlerken eteğini sıyrarak yavaşça bacaklarını açtı ve kendisini onun için için yanan koyu renkli gözleri karşısında çıplak bıraktı. Remy irkilerek inildemekten kendisini alamadı.

Onun tepkisinden memnun kalan Zandra, oyuncak yavaşça kendisinde gezdirdi. Duyduğu arzuyu bedeninin sızladığını ve ıslandığını hissediyordu. Oyuncak içine kaydırırken Remy'nin ıstırap dolu homurtusu kendi iniltisine karıştı. Kendisini izlerken yüzünün nasıl gerildiğini

görebiliyordu. Bilekleri yatak başlığına bağılyken biraz olsun rahatlamak için kendisini okşaması mümkün değildi. Zandra inleyerek oyuncağı içinde hareket ettirirken elinden sadece öfkeyle, için için yanarak onu seyretmek geliyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı Remy, nefesi hızlanırken göğsü inip kalkarak. "Beni öldürmeye çalışıyorsun sen."

"Hiç de değil. Ölü halinle işime yaramazsın ki." Zandra doğruldu ve eteğini yırtarak iki parçaya bölerken dizlerini ayırarak yaptığı şeye devam etti.

Bir an Remy'nin çıldıracağını düşündü.

"Zandra," diye homurdandı Remy, kalçalarını hareket ettirirken. "Kahretsin. *Kahretsin.*"

"Bana böyle konuşma," dedi Zandra ters ters. "Ben senin kraliçenim, unuttun mu?"

"Hayır... Ekselansları."

"Ne oldu?" diye sataştı ona, hınzırca. "Beni başka bir şeyin üzerinde görmekten hoşlanmadın mı? Ha? Senin kinin *yanından* bile geçemez ama –" Zandra bir an durarak inil dedi ve " – o kadar iyi geliyor ki," dedi.

Remy gözlerini yumarak okkalı bir küfür savurdu.

"Aç gözlerini, köle," diye emretti Zandra. "Beni seyretmeni istiyorum."

Zandra onun bakışlarındaki açlığı görünce hızlandı ve göğüsleri sıkı korsenin üzerinde hoplarken nefesi sıklaştı. Gözlerini Remy'den alamıyordu. Öyle sertleşmişti ki, etten kemikten değil, çelikten yapılmış gibiydi. Üzerinde kalın bir damar hızla atıyordu ve ıslanmaya başlamıştı.

Zandra arzuyla dolup taşarken oyuncağı fırlatıp atarak bedenini onun üzerine bırakmamak için kendisini zor tuttu. Kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye devam ederken giderek daha fazla ıslandığını hissetti. Doruğa ulaşmaya yaklaşıyordu ki, Remy deri kayışları çekelemeye başladı.

"Ah, ah, ah," diye azarladı Zandra onu nefes nefese. "Özgür kalmaya çalışmak konusunda ne demiştin ben sana? Sen benim tutsağımsın. Canım ne zaman isterse o zaman bırakırım seni."

Remy'nin gözlerinden şimşek gibi bir memnuniyetsizlik ifadesi gelip geçti ama hareket etmeyi kesti.

"Uslu kölem benim." Zandra ona şehvetli bir gülümsemeyle baktı. "Beni istiyor musun?"

Remy'nin burun delikleri titreşti. "İstediyimi biliyorsun."

"Ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok," diye homurdandı Remy. "O kadar çok ki."

Zandra memnuniyetle gülümsedi. "Alacaksın o zaman. Hem de nasıl istersen."

Zandra iyice ıslanmış olan oyuncağı ağır ağır havaya kaldırırken Remy'nin gözleri beklentiyle doldu. Zandra gözlerini onunkilerden ayırmadan plastik oyuncağı ağzına götürerek gözlerini yumdu ve şehvetli bir inleme koyuverdi. Remy'nin boğazından bastırmaya çalıştığı bir ses yükseldi. Yarı işkence dolu bir homurtu, okkalı küfürlerle dolu bir ses...

Zandra keyifle gülerek oyuncağı diliyle iyice temizledikten sonra eğilip komodine koydu. Remy'ye dönerek, "Aşağı kay," diye işaret etti. Remy bir an bile düşünmeden kendisini aşağı iterken kaslı kolları başının üzerinde

gerildi. Zandra arkasını vererek onun üzerine oturdu. "Hiç durma."

Bu emir daha ağzından çıkar çıkmaz, Remy dudaklarını onun bacaklarının arasına bastırdı. Zandra keyifle haykırmamak için dudağını sertçe ısırarak zorunda kaldı. Remy dilini gezdirirken Zandra bacaklarının titrediğini hissetti ve korsenin üzerinden kendi göğüslerini avuçladı. Kalçalarını Remy'ye doğru hareket ettirirken onun dilinin her hareketiyle bedeninin zevkle yanıp tutuştuğunu hissetti. İnememeye çalışmasına rağmen aldığı zevk karşısında kendisine engel olamıyordu. Remy ölümcül bir silahtan farksızdı. Birkaç saniye geçmeden Zandra doruğa ulaştı. Bedeni ardı ardına kasılırken nefes nefese kalmıştı. Nihayet rahatladığını hissederken kontrolsüzce titremeye başladı. Gözlerini yumarak başını geri atıp, oyununu sürdürmeye devam etmek için kendisini toplamaya çalıştı. Yavaş yavaş kendisine gelerek gözlerini açtı.

"Çok güzel, kölem," demeyi başardı sakın bir sesle. "Seni yanımdan ayırmasam iyi olacak."

"Teşekkürler, kraliçem." Remy'nin sesi öyle boğuktu ki, kendisini zor tuttuğu belliydi. Zandra bunun sebebinin farkındaydı. Kendisi de dönüp ona doğru eğildi.

"Seni emmemi ister misin?" diye mırıldandı hınzırca.

Remy'nin bedeninden bir titreme gelip geçti. "Hem de nasıl!"

Zandra dudak büktü. "Hem de nasıl, ne?"

"Hem de nasıl, Ekselansları."

Zandra gülümsedi. "Zevkle yaparım."

Onu parmaklarıyla kavrarken Remy'nin irkildiğini hissetti. Zandra dudaklarını aşağı yukarı hareket ettirdikçe

Remy daha da sertleşiyor ve ıslanıyordu. Zandra eğilerek dilini onun üzerinde gezdirdi. Remy başı geri düşüp yastıklara gömülürken boğuk bir sesle inledi. Zandra onu tamamen dudaklarının arasına alırken titreyerek kaslı baldırlarının iyice gerildiğini hissetti.

Remy titreyerek yüksek sesle okkalı bir küfür savurdu.

Zandra saçını bir omzundan atarak başı aşağı inip kalkarken hiçbir noktayı ihmal etmeden dilini gezdirmeye devam etti. Remy kalçasını iyice yukarı iterek kendisini daha ileri bastırırken ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Boğazından yükselen sesler Zandra'nın arzuyla dolup taşmasına sebep oldu.

"Kraliçem..." diye iniledi Remy, şehvet dolu sesi Zandra'nın tüylerini ürperterek. "Ah, *kahretsin...*"

Nefesi iyice hızlanırken Zandra onun her an kendisini bırakabileceğini anladı. O yüzden Remy bir anda başını yastıktan kaldırıp dilini bacaklarının arasında gezdirince, buna hiç hazırlıklı olmadığından onunla beraber doruğa çıktığını hissetti. Geri çekilerek nefes nefese, zevkle titreyen Remy'nin kaslı bacağına uzandı. İkisi de uzun bir süre tek kelime edemedi.

Zandra nihayet konuşma kabiliyetini geri kazandığında, omzunun üzerinden dönüp sert bir tavırla, "Sana dilini tekrar bana değdirme iznini kim verdi, köle?" diye sordu.

Remy alçak sesle güldü. "Buna altmış dokuz deniyor, Ekselansları. Belki sizin kullandığınız başka bir terim vardır ama iki insan bu pozisyondayken genel fikir karşılıklı zevk sağlamaktır."

Zandra gülmesini bastırmaya çalıştı. "Bilmiş bilmiş konuşma."

“Benim hatam, Ekselansları.”

“Aynen öyle. Çok fenasın. Ama ben sana merhamet göstermeye karar verdim.” Zandra onun üzerinden inerek deri kelepçeleri çözdü.

Tutsaklığından bir anda kurtulan Remy doğrularak ona doğru bir hamle yaptı. Ama Zandra elini göğsüne yaslayarak onu durdurdu. “Acele etme bakalım, köle. Burada emirleri hâlâ ben veriyorum.”

Remy’nin gözleri ışıldadı.

Zandra, bu söylediklerinin tehlikeli, kana susamış bir kurda “Otur” demekten farksız olduğunu fark ederek titrerken, güçsüzce Remy’nin üzerine atılmasını bekledi. Ama Remy onu şaşırttı.

“Pekâlâ,” dedi yumuşak bir sesle.

Zandra’nın yüzüne onaylar bir gülümseme yayıldı. “Uslu çocuk.”

“Seni öpebilir miyim?”

Zandra’nın karnında kelebekler uçuştı.

Dudağını ısırarak başıyla onayladı.

Remy eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Yavaş, yumuşak bir öpücüktü bu. Üstlendikleri rollerin erotik havasına ters düşen, öyle tatlı bir öpücüktü ki, Zandra’nın içi sızlarken gözlerine yaşlar doluştu. Eğer Remy’yi sevdiğini daha önce kendisine itiraf etmemiş olsaydı, o anda bunu kabullenmemesi imkânsızdı.

Remy yavaşça geri çekilirken Zandra’nın dudakları onunkileri bırakmadı. İkisi birbirlerine baktılar. Remy, daima Zandra’nın içini eritmiş olan o sevecen, seksi gülümsemesini takındı.

"Torbadan göğüs kısıkaçlarını çıkar," diye fısıldadı Zandra.

Remy'nin gözleri ışıldadı. "Hay hay, kraliçem."

O kendisine söyleneni yaparken Zandra onun sıkı kalçalarına hayranlıkla baktı. Bu adam erkeksi kusursuzluk ve güzelliğin eşsiz bir örneği idi.

Remy yanına döndüğünde, Zandra ona arkasını döndü. "Korsemini çöz."

"Zevkle."

Remy, parmakları sırtında gezinerek çabuk çabuk kopçaları çözerken Zandra saçlarını kaldırdı. Remy işi bittiğinde korseyi bir yana fırlatıp Zandra'yı omuzlarından kaldırarak kendisine çevirdi. Göğüslerini avuçlayarak zevkle sızlamalarına sebep olana kadar parmaklarını uçlarında gezdirdi ve arzuyla iniledi. "Tanrım, göğüslerin öyle güzel ki Zan – Ekselansları," diye son anda kendisini düzeltti.

"Teşekkürler. Şimdi kelepçeleri tak."

"Tabii, hanımefendi."

Zandra nabızı hızlanarak onun dikkatle kelepçeleri göğüs uçlarına sarmasını seyretti. Hissettiği acı duyduğu zevkle harmanlanırken inledi.

"İyi misin?"

Zandra gergince başıyla onayladı.

Remy eğilerek sızsını dindirmek için dilini onun göğüslerinde gezdirdi. Zandra tüylerini ürperten zevk duygusuyla bedeninin arzuyla kıvrandığını hissetti.

Remy'nin yüzünü avuçlarına alırken bakışları onunki-leri buldu. "Arkamdan yapmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Remy'nin dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Zevkle."

"Popomdan demek istiyorum."

Remy bir an duraksarken gözleri onun yüzünü inceledi. "Emin misin?"

Zandra bir kaşını kaldırdı. "Emrimi mi sorguluyorsun?"

"Hayır, kraliçem," dedi Remy, boğuk bir sesle. "Sizinle nasıl isterseniz sevişirim."

Zandra'nın kalbi duracak gibi oldu.

Göğüsleri kelepçelerden ötürü sızlarken komodine uzanıp torbadan dün Remy bakmıyorken gizlice sepete attığı kayganlaştırıcıyı çıkardı. Remy ağırlaşan göz kapaklarının ardından Zandra'nın kremi eline yayarak kendi sertliğine sürmesini seyrederken duyduğu arzuyla titredi.

Remy yataktan fırlayarak Zandra'yı kenara çekip çizimlerini yere yasladı. Zandra bacaklarını açarak öne doğru eğilip kalçasını havaya kaydırırken Remy beğeniyle mırıldanarak elini onun üzerinde gezdirdi. Zandra omzunun üzerinden dönüp bakarak onun parmağını yalayıp hazırlamak amacıyla içine doğru kaydırmasını seyretti. Ama biraz bastırduğunda içgüdüsel olarak kendisini kastı. Remy durdu.

"Biraz iri sayılıyım," diye mırıldandı, sesinde en ufak bir kendini beğenmişlik olmaksızın. "Canını yakmak istemem."

Zandra onun düşünceli tavrı karşısında kalbinin eridiğini hissetti. "Yakmazsın."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Zandra ağır ağır kalçalarını kıvırdı. "Hadi. Durma."

Remy bir eliyle onun poposunu iki yana ayırarak diğeriyle kendisini içeri itti. Zandra onun hareketini hissederken gözlerini yumarak dudağını sertçe ısırp gevşemeye çalıştı.

"Canını yakıyor muyum?" Remy'nin sesi sıkıntılıydı.

Zandra başını iki yana salladı. "Devam et," dedi yalvarırcasına.

Remy kendisini daha da ileri iterken onun hassas dokularını zorladığını hissetti. Aniden titreyerek durdu ve, "Ahh... çok sıkı. Öyle... güzel geliyor ki," diye bir nefes koyuverdi.

Zandra inil dedi. "Durma. *Lütfen* durma."

Remy kalçalarını ileri hareket ettirmeye başlayarak onun bacaklarının arasına uzanıp elini gezdirdi. Zandra zevkle titrerken ipek yatak örtülerine yapıştı. Remy hızlanarak kendisini iyice ileri bastırmaya başlayınca Zandra gözlerini yumarak dudağını kanatacak denli sert ısırdı. Kendisini kontrolsüz, oyunbaz hissediyordu. İnanılmaz bir şekilde şehvet yüklüydü.

Remy onun saçını bileğine dolayıp başını kendisine çekerek kulağına fısıldadı. "Sizi memnun edebiliyor muyum, Ekselansları?"

"Hmm..."

Remy onun kalçasına bir şaplak indirince Zandra zevkle haykırdı. Remy bu sefer daha sert bir tokat vurunca Zandra, "Evet!" diye bir hıçkırık koyuverdi.

Remy zaferle dolu, karanlık bir kahkaha attı.

Zandra çok geçmeden rol yapmayı da, cam duvarın öbür tarafından gizlice kendilerini seyreden gözleri de unuttu. Her şeyi kafasından çıkartarak kendisini içinde bulundukları ana bıraktı.

Kendisini Remy'ye bıraktı.

Daha önce de bu şekilde seks yapmış ve keyif almıştı ama bununla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bedeninin her bir zerresinden zevk fışkırıyordu. Göğüsleri, Remy'nin kendisini ileri geri bastırmasına uyarak hareket ediyordu. Göğüslerindeki kısıkaçlar ve arkasındaki Remy'yle kendisini kaybetmek üzereydi. Çok geçmeden duyduğu rahatlama ihtiyacıyla titremeye başladı. O sırada Remy uzanarak parmağını bacaklarının arasındaki ıslaklığa kaydırınca, Zandra daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Remy!" diye haykırdı, doruğa ulaşırken. Remy'nin içinde hareket ettiğini, sonra titreyip gerilerek adını haykırırken bir anda kendisini bıraktığını hissetti.

Remy nefes nefese kolunu sıkıca onun beline dolayıp Zandra'yı kendisine çekti. Zandra'nın görüşü bulanmış, kulakları çınlamaya başlamıştı.

"Ekselansları tek kelimeyle büyüleyici," diye fısıldadı Remy, sıcak nefesi Zandra'nın kulağında gezinerek.

Zandra baygın bir şekilde gülümsedi. "Ben de aynı şeyleri senin için söyleyebilirim, köle."

"Söyleyebilirim derken?"

"Mmm. O da belki."

Remy bir anda kendisini kavrayıp, yatağa atarken Zandra bir çılgılık attı. Daha kendisini kurtarmaya yeltenmeden

Remy üzerine uzanıp onu kendisine çekti ve terli bedenleri birbirine yapıştı.

Zandra gevşemiş bir halde içini çekti. O sırada göğüslerindeki kısıkaçları hatırlayarak uzanıp onları çıkardı ve ağrıyan yerlerine parmak uçlarıyla masaj yaptı.

Remy onu kendisine çekerek öpücüklerini kulağında ve boynunda gezdirdi. "Burada ne kadar kalabiliriz?"

Zandra gülümsedi. "Ne kadar istersek o kadar."

"Mmm. Demek bütün gece kalıyoruz."

Zandra gülerek adamın kollarında dönüp, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

O sırada odanın açık kapısından sessizce kendilerini seyreden adamı gördü. Heath'den başkası değildi bu.

Adamla Zandra göz göze geldiler ve bir an bakışları birbirine takılı kaldı.

Zandra eğilip Remy'ye baktı. Burnunu boğazına sürerken göz kapakları ağırlaşmıştı.

Kadının bakışları tekrar Heath'e döndü.

Adamın gözleri ışıldıyordu.

Zandra ona bir öpücük yolladı. Veda öpücüğüydü bu.

Heath usulca gülümsedi.

Ve ortadan kayboldu.

~ ~ ~

Remy ile Zandra beraber sessizce uzanıyorlardı. Bir ara Remy doğrulup Zandra'nın rahat etmesi için seksi botlarını çıkarmıştı. Onun dışında, ikisi de kıpırdamamıştı bile.

"Söylemem gerekir ki," diye mırıldandı Remy yavaşça. "Burası seviştiğim en... alışılmadık yer."

Zandra usulca güldü. "Bayanlar tuvaletinden daha mı alışılmadık?"

"Ah, orası kesin," diye güldü Remy.

"Sana katılıyorum galiba."

Remy yüzünde bir gülümsemeyle onun saçlarını okşadı. "Bütün bunları ne zaman planladın? Ve nasıl?"

"Orası bana kalsın," dedi Zandra. "Asla öğrenemeyeceksin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü detayları bilmene gerek yok. İşin büyüsunü bozar."

"İnan bana, *hiçbir şey* bunu bozamaz."

"Fark etmez. Sana söylemeyeceğim."

Remy sırtıttı. "İyi o halde. Sırlarını kendine sakla bakalım."

"Öyle yapacağım. Hem..." diye mırıldandı Zandra, gizemli bir tavırla. "Sırları olmayan bir kadın neye yarar?"

"Hmm." Remy onun çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Sen inanılmaz bir kadınsın, Zandra Kennedy."

Zandra içini çekti. "Biliyorum."

Remy uzanıp onun kalçasına bir şaplak attı. Zandra gülerek geri çekilmeye yeltendi ama Remy onu kendisine çekerek yüzünü yumuşak saçlarına gömdü. "Söylemeden edemeyeceğim, Z, senden *çok fena* bir kraliçe olurmuş."

Zandra kıkırdadı. "Öyle mi dersin?"

"Hem de nasıl. Benden ne istesen yapardım."

"Yine yapmalısın zaten,"

"Ne? Ne?"

Remy üzerine çıkarak onu kendisine çevirirken Zandra karşı koyarcasına bir çığlık attı. Koyu renkli gözleri neşeyle ışıdayarak ona baktı.

"Bak," diye mırıldandı Remy, yumuşak hareketlerle onun yüzüne düşen saçlarını geri iterken. "Sana itaatkâr olabileceğimi söylemiştim."

Zandra burun kıvırdı. "Eh işte."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Hadi ama Remy. Orada öylece yatıp dizginleri benim elime vermek seni mahvediyordu, kabul et."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Remy.

Zandra ona bir bakış attı.

Remy sırttı. "Tamam, belki biraz. Ama sırf beni çok tahrik ettiğin için. Sana hiçbir zaman doyamıyorum."

"Mmm," diye mırıldandı Zandra, kollarını onun boynuna dolayarak. "Duygularımız kesinlikle karşılıklı."

Remy başını eğerek dudaklarını onunkilere sürttü. Dudakları dudaklarını bulur, dili içeri doğru kayarken Zandra'nın sıcak nefesi Remy'nin yüzünde gezindi. Zandra keyifle inildyerek dili onunkine dolanırken Remy bir anda sertleştiğini hissetti.

Zandra dudaklarını onunkilerden ayırmadan gülümse-di. "Görünüşe göre *birileri* bir sonraki sefere hazır."

"Hm." Remy dilini onun dudaklarında gezdirdi. "Bu güvenilir bir çıkarım bence."

"Güzel. Çünkü benim de yerimde durmaya niyetim yok."

Zandra bu sözlerle Remy'yi sırtüstü devirip üzerine oturarak ağır ağır kendisini ona sürttü. Remy inleyerek

arzuyla parıldayan gözlerle ona baktı. Zandra o kadar güzeldi ki, sırf ona bakmak bile orgazm olmasını sağlayabilirdi.

Zandra bakışlarını onunkilerden ayırmadan tahrik edencesine kalçalarını hafifçe kaldırdı ve tekrar aşağı kayarak Remy'nin sertliğini içine alırken bir haykırış koyuverdi.

Remy ellerini onun beline yasladı ama kalçalarını hareket ettirmeyerek hızlarını Zandra'nın belirlemesine izin verdi.

"Ahh," diye inil dedi Zandra, onu içinde hissetmenin verdiği zevkle.

Zandra'nın gözlerini yumarak başını geriye atmış, dolgun göğüsleri ileri çıkmış görüntüsü Remy'nin aklını başından almıştı. Bu kadın bir sanat eserinden farksızdı. Keskin bir erotizme sahip, güçlü bir kadın imgesi...

Zandra, ancak kendisinin ona verebildiği bir hisle Remy'nin üzerinde gidip gelmeye başladı. Zandra ağır ağır, genç adamı baştan çıkarırcasına hareket ederken Remy kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak onun yüzünü seyretti. Siyah kirpiklerinin titreşmesini, ateş basan yanaklarını, duyduğu zevkle dolgun dudaklarını ısırmasını... Aldığı her nefes, içini her çekişi, her inlemesi, adını her mırıldanışı onun için tadına doyumaz bir keyifti. Üstelik kalçalarının her hareketiyle onu orgazma daha da yaklaşıtıyordu. Remy âdeta cennete düşmüş gibiydi.

Zandra üzerinde gidip gelirken Remy elini kadının sırt kıvrımlarında gezdirdi. Her hareketine karşılık verirken bedeninin de titrediğini hissediyordu. O sırada doğruya ulaştığını hissederken aynı anda Zandra'nın da gevşediğini duyumsadı. Birlikte orgazm olmuşlardı. Bu an

her ikisine de alabildiğine uzun gelmiş, sanki saatler boyunca sürmüştü. Nefes kesiciydi. Sanki aralarında ruhsal bir bağ oluşmuştu.

Sevişmeleri sona erdiğinde Zandra nefes nefese titreyerek genç adamın göğsüne yığılıp kaldı.

Remy elini kadının başına yaslayıp kendisine çekerek yıllarca bastırıldığı duyguları ve onun dudaklarına duyduğu hasreti bir kez daha açığa vururcasına öptü. Zandra nefes nefese kalıp geri çekilmek zorunda kalana dek öpüştüler.

Remy, onun yüzünü avuçlarına alarak gözlerine baktı ve keskin bir sesle fısıldadı. "Seni seviyorum."

Zandra'nın gözlerine yaşlar doluşurken bakışları yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, Remy."

Remy yanlış duyduğundan korkarak ona bakakaldı.

Zandra sözlerini tekrarladı. "Seni seviyorum."

Remy'nin kalbi yerinden hopladı.

"Zandra," dedi sesi duygulu bir şekilde boğuklaşarak. "Bunu söylemeni ne kadar zamandır hayal ettiğimi bilemezsin."

Zandra'nın gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Remy gergince yutkundu. "Sana o kadar... o kadar uzun zamandır aşığım ki."

Zandra ona merakla baktı. "Ne kadar uzun?"

"Çok uzun."

Zandra'nın dudaklarında keyiften kıpırdadı. "Bu... çok garip."

"Neden?"

“Çünkü sanırım ben de epey uzun bir zamandır sana âşığım.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı Remy.

Zandra ağır ağır başıyla onayladı. “Gerçekten.”

İkisi gözlerini ayırmadan birbirlerine baktılar.

Remy inildeverek dudaklarını onunkilere bastırdı ve Zandra bu sefer öpücüğüne onun kadar şiddetli, onun kadar istekle karşılık verdi. Remy onu sırtüstü yatırırken Zandra kollarını onun boynuna doladı ve hiçbir zaman bırakmayı istemiyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Remy o anda ona gizli araştırması konusundaki gerçeği anlatmaya yemin etti. Eve döner dönmez aralarında hiçbir sır bırakmayacaktı.

Ve sonra da, hayatının geri kalanını kendisiyle geçirmesini sağlamak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

—Eğer Zandra'nın Chicago'ya döndüklerinde kendisini bekleyen fırtınaya dair en ufak bir bilgisi olsaydı, Londra'da kalmak için ısrar ederdi.

Yine de ısrar etmeliydi aslında. Remy ile ikisi beraber öyle güzel vakit geçiriyorlardı ki eve dönmek hiç içinden gelmemişti.

Geri döndükleri günse, halen birbirlerine doyamamış haldeydiler. Remy, Zandra'yı havalimanından evine götürmüş, bavullarını içeri taşımış ve nihayetinde orada kalmıştı. Ertesi sabah günün ilk ışıkları belirene kadar sevişmişler, bir bütünün iki kusursuz yarısı gibi sarmaş dolaş uyumuşlardı.

Saat öğlene yaklaşırken Remy akşam yemeği için geri dönmeye söz vererek evden çıkınca Zandra sıcak bir duş aldı, ardından kot pantolonla boyundan bağlamalı bir bluz giydi. Birkaç saatliğine ofise gitmeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Ajansı Christine'in becerikli ellerine bıraktığına göre, döner dönmez soluğu orada almanın anlamı yoktu.

Zandra e-postalarını kontrol etmek için iPad'ini alarak salona gitti ve televizyonu açtı. İlgisizce kanalları gezinip nihayetinde öğlen haberlerine döndü.

Tam e-posta uygulamasını açmıştı ki, haber spikerinin sesini duydu.

"Bugünkü flaş gelişmeleri size aktarıyoruz. Şehir Konseyi Üyesi Landis Kennedy, belediye başkanlığına adaylığını açıklamasının üzerinden sadece bir hafta geçmişken kampanyasını zedeleyecek bir engelle karşılaştı bile."

Spiker sözlerini sürdürürken Zandra ok gibi başını kaldırdı.

"Kennedy'nin politik sıkıntıları, birtakım kaynaklar tarafından kızı Zandra Kennedy'nin *Seçkin Arkadaşlar* isimli yerel bir eskort ajansının sahibi olduğu ortaya çıkarıldığına başladı. Beş yıldır bu işi sürdüren Bayan Kennedy, bağış toplama yeteneği sayesinde Chicago'nun sanat dünyasında pek çok kimse tarafından da tanınan bir sima."

Zandra donup kalarak kendisinin çeşitli etkinliklerde çekilmiş fotoğraflarının televizyon ekranından gelip geçmesini seyretti.

"Ama hayır işleri için bağış toplamak, Bayan Kennedy'nin tek tutkusu olmayabilir," diye sözlerini sürdürdü haber spikeri, sesinde esprili bir havayla. "Kennedy geçtiğimiz günlerde yapılan bir müze galasında CEO Remington Brand olduğu belirlenen bir adamla lavabodan çıkarken görüldü."

Remy ile ikisinin fotoğrafı ekrana gelirken Zandra'nın vücudundaki kan çekildi. Fotoğrafta Remy kravatını düzeltirken Zandra gelen giden var mı diye etrafına kaçamak bakışlar atıyordu. Kendisinin kıpkırmızı olmuş yüzü

ve Remy'nin halinden memnun sırtışı, içeride ne yaptıklarına dair en ufak bir kuşkuyla yer bırakmıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Zandra. Fotoğrafçının tekinin gölgelerin arasında gizlenerek Remy'yle ikisinin skandal yaratacak kusursuz fotoğrafını çekmek için beklediğini düşününce yanakları utançla alev alev yandı.

"Eğer Bayan Kennedy'nin iyi vakit geçirme anlayışı umumi lavabolarda bir şipşak patlatmak ise," dedi spiker imalı bir sesle. "İnsan eskortlarının müşterileriyle nasıl vakit geçirdiğini ancak hayal edebilir."

Alev alev bir utanç dalgası daha Zandra'nın bedenini sardı. Titreyen parmaklarını saçlarından geçirirken, tek yapabildiği dünyasının altüst oluşunu seyretmektir. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Cep telefonu çaldığında uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Arayanın Christine olduğunu görünce sinirleri içgüdüsel olarak gerildi. Dün resepsiyonistini kontrol etmek için aradığında her şey yolundaydı ama bu durumun büyük ölçüde değişeceğini hissediyordu.

"Sen daha yeni eve gelmişken kötü haberler verdiğim için üzgünüm," diye lafa girdi Christine gergince. "Ama son yarım saat içerisinde üç müşterinin arayıp eskortlarla randevularını iptal ettiğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Kahretsin." Zandra kanepeden fırlayıp salonda volta atmaya başladı. "Sebebini söylediler mi?"

"Hayır. Başka bir işlerinin çıktığını söylediler." Christine'nin sesi panik doluydu. "Neler oluyor, Zandra? Araştırılıyor muyuz, nedir?"

Johanna Kennedy'nin uyarısı Zandra'nın kulaklarında çınlamaya başladı. *Bir gün sana hayranlık beslerlerken, ertesi gün bir bakarsın herkes seni dışlamış.*

Zandra, bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak dişlerini gıcırdattı. "Sanırım babamın kampanya rakiplerinden biri medyaya benden ve ajansından bahsetmiş. Şimdi haberleri açtım, turnayı gözünden vurmuşlar resmen."

"Ah, hayır," diye sızlandı Christine, sıkıntıyla. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

"Bana mı söylüyorsun?" Zandra'nın aklı hızla çalışıyordu. İlk yapması gereken şey, eskortlarını korumaktı. "Dinle, Chris. Şu an biz konuşurken muhtemelen muhabirler ofise doğru yola çıkmıştır. Herkese ofisten uzak durmalarını söyleyen mesajlar ve e-postalar atmanı istiyorum. Sonra telefon hatlarını özel dâhiline aktar, binayı kilitle ve evine git."

"Haftanın ortasında mı?"

"Evet," dedi Zandra, karamsar bir sesle. "Basın mensupları oraya vardığında muhtemelen pek fazla iş yapamazsın zaten."

O sırada Zandra'nın dairesindeki dâhili telefon sistemi titreyerek aşağıda bekleyen bir ziyaretçisi olduğunu haber verdi.

"Kapatmam gerek, Chris. Eve vardığında beni ara."

Görüşmeyi sonlandırdı ve ön kapıya giderek gergince sistemin düşmesine bastı. "Buyurun?"

Ağır bir sessizlik oldu. "Ben geldim, baban."

Zandra'nın damarlarındaki kan bir anda buz kesti. Şu an görmek isteyeceği en son insan oydu.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek," dedi Landis kısaca.

"Benim sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Ama *benim* sana söyleyeceklerimi duymak ilgini çekebilir."

Zandra kaşlarını çatarak dâhili telefon sisteminin paneline baktı.

"Önemli bir konu, Zandra," dedi Landis birkaç saniye sonra ciddi bir sesle.

Zandra gözlerini yumarak yüksek sesle yutkundü ve isteksizce düğmeye bastı. "Yukarı gel."

~ ~ ~

Remy şehir merkezindeki dairesine yeni girmişti ki cep telefonu çaldı. Bavulunu bırakarak – Zandra'nın aksine yanına tek bir bavul almıştı – cebinden telefonu çıkardığında ekranda Duke'un numarasını gördü ve yanıtla tuşuna bastı. "Söyle."

"Bana acayip borçlusun," diye homurdandı Duke.

"Neden? Buluşmanda bir şey mi oldu?"

"Mesele de o ya! Bir şey *olmadı*."

Remy, Michigan Gölü'ne bakan pencerelere doğru ilerlerken yüzünde çarpık bir gülüş belirmesine engel olamadı. "Bilmece gibi konuşuyorsun, Gannon. Doğru düzgün anlatsana şunu."

Duke kısa, titreşim bir nefes aldı. "Dün akşam buluştuk. Eskort, Brigitte diye ateşli, ufak tefek, esmer bir kadındı."

"Brigitte mi?" Remy bu isme aşına olmadığından kaşlarını çattı. Zandra aylarca adaylarla görüşüp her birinde

kusurlar bulduktan sonra nihayet Lena'nın yerine birini işe aldığını söylemeyi unutmuş olmalıydı.

"Evet, Brigitte," diye mırıldandı Duke. "Fransızcadaki gibi yazılıyor."

"Anladık. Ee, ne oldu?"

"Ne mi oldu? Dur da anlatayım. Zokayı yutacak mı diye üstüne gittim de gittim. Hem de öyle bir yuttu ki, ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Benimle işi bittiğinde neredeyse merhamet dilenecek hale gelmiştim."

Remy hayal kırıklığıyla derin bir nefes koyuverdi. "Hay sokayım."

"Aynen aynen. Benim de yapmak istediğim şey *aynen* buydu. Hem de nasıl."

"Ama öyle bir şey yapmadın, değil mi?"

"Hayır," dedi Duke, tatsız bir nüktedanlıkla. "Uslu bir çocuk olup şeyimi pantolonumun içinde tuttum. O zamandan beri de canıma okuyor."

Remy, bir an gülmemek için kendisini zor tutmasına rağmen, karnı Duke'un raporunun olası sonuçları yüzünden düğüm düğüm olmuştu. Zandra'yı ve ajansını devirmek için kafasının dikine giden tek bir eskort yeterdi. Onu uyarmak zorundaydı. Ayrıca yaptığı iş konusunda da dürüst olması gerekiyordu. Ona gerçeği söylemek boyununun borcuydu ve bu suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.

"Neyse," diye homurdandı Duke. "Sanırım ben bu işin adamı değilim."

"Belki," dedi Remy alaylı bir sesle. "Belki de seni zorlayan iş değil de, başka bir şey olmuştur."

Duke burun kıvırdı. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Eğer öyleyse, hissettirmediyi kesin."

Remy, Duke'un çabuk parlayan öfkesi karşısında gülmekten kendisini alamadı. "Rahat pozisyona geçebilirsin, asker. İkinci bir emre kadar bu işi beklemeye alıyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi eğer senin için sorun yoksa, Şef, soğuk bir duş daha almaya gidiyorum."

Remy güldü. "Kendine zarar verme."

Duke kapatmadan önce okkalı bir küfür savurdu.

Remy telefonunu cebine koyarken sırtıtmaktan kendisini alamadı.

Ama orada dikilip, Michigan Gölü'nün ıslıl ıslıl mavi sularına dalıp giderken bu neşeli hali bir anda yok oldu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bu durum ödünü patlatıyordu. Zandra'yı incitmek istemiyordu, özellikle de beraber geçirdikleri bu harika haftanın ardından. Zandra kendisini sevdiğini söylemiş, kalbini bir anda stratosfere kadar zıplatmıştı. Şimdi ilişkilerinde bu inanılmaz seviyeye ulaşmışken, bir daha onunla arkadaş kalmakla asla yetinemezdi.

Zandra kendisinin gizlice ajansını araştırdığını öğrendiğinde, bu işin ardındaki sebepleri anlayacağını ve kendisini bağışlayacağını umuyordu.

Çünkü aksini – onsuz yaşamayı – aklından bile geçirmiyordu.

~ ~ ~

Zandra babasına ne bir içki sundu, ne de oturmaya davet etti. Aslında kapıdan içeri girmesine bile gönlü razı

değildi. Ama Landis içeri girer girmez yüzüzce gidip bir koltuğa yerleşti. Zandra onun salonu incelemesini ve bakışlarının annesinin tablolarında gezinmesini seyretti. Landis önce şöyle bir bakıp geçmesine rağmen, daha sonra hepsini tek tek uzun uzun incelerken gözlerinden acı ve pişmanlık benzeri bir ifade vardı.

Bir sanatçıyla evli olmaktan nefret ediyordu. Autumn'u bu yeteneğiyle paylaşmaktan nefret ediyor, onun kendisine yemek pişirmektense resim yapmakla geçirdiği saatlere içerliyordu. Onunla istediği kadar dalga geçsin, istediği kadar gaddarca davransın, Autumn'un resim yapmakta daima teselli bulmasından nefret ediyordu. Landis öfkeye kapılıp bütün kötü niyetiyle onun çalışmalarını mahvettiğinde bile, sonrasında gelecek olan eserleri tetikleyecek güzel hayal gücünü mahvetme imkânı yoktu. Autumn'un yeteneği, fethedemediği tek yanıydı ve bunun hep farkındaydı.

Autumn'un cenazesinden sonra Landis onun tüm tablolarını toplamış ve ön verandaya yığmıştı. Sonra Zandra'yı arayarak gelip onları almasını söylemişti. Bu, ona göstermiş olduğu az sayıdaki nazik davranıştan biriydi.

Zandra, babasının yutkunduktan sonra bakışlarını tanıdık sanat eserlerinden kendisine çevirmesini seyretti. Gözleri öyle dalgındı ki, Zandra bir an onun karşısında kendisini mi, yoksa annesini mi gördüğünden emin olamadı. Ama sabrederek hatırlamasını, nefretin ve öfkenin tekrar yerini bulmasını bekledi.

Çok beklemesine de gerek kalmadı.

"Eh," dedi Landis acı bir sesle. "Umarım mutlusundur."

Zandra oturmamıştı. Landis davetli bir misafirmiş ve bu, bir babanın kızına yaptığı normal bir ziyaretmiş gibi davranmak istemiyordu. Savunmaya geçercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Haberleri seyretmedin mi? Seni uyarmaya çalıştığım şey başıma geldi işte!”

Zandra küçümsercesine dudak büktü. “Politik kampanyanın sıkıntıya girmesini umursamam mı gerekiyor? Boşuna karşımda zırlama.”

Landis’in yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. “Seni işbirlikçi küçük kaltak. Sen de aynen böyle olmasını istedin.”

Zandra burun kıvrıdı. “Ha, tabii,” dedi alay edercesine. “İsmimin ve fotoğrafımın haberlere çıkmasını *o kadar çok* istiyordum ki, anlatamam. Hiç tanımadığım insanların kişisel hayatımın ayrıntılarına burunlarını sokmasına falan bayılıyorum.”

“Kimin hatası peki bu?” diye sordu Landis, iğneleyici ve hor gören bakışlarını onun üzerinde gezdirerek. “Bir fahişelik işletmen var. Erkeklerle umumi tuvaletlerde düşüp kalkıyorsun. Sen orospunun tekisin. Tıpkı annen gibi.”

Zandra’nın kan beynine sıçradı. “*Seni piç!* Ona orospu demeyi kes artık! Ona o kadar iğrenç davranmana rağmen sana *asla* sadakatsizlik etmedi! Güzel bir kadınla evli olmayı kaldıramayacak denli paranoyak ve güvensiz olman onun suçu değil. Seni kıskançlıktan öfke nöbetlerine sokmadan başka bir erkekle göz teması dahi kuramaması onun suçu değil!”

Landis ayağa fırlayarak Zandra'nın üzerine yürüdü. Zandra dizleri titremesine rağmen duruşunu bozmadan cüretkâr bir tavırla çenesini kaldırdı.

Landis önünde dikilerek parmağını ona uzattı. "Ağzından çıkan kulağın duysun, küçük kız."

"Yoksa ne yaparsın?" diye meydan okudu Zandra. "Bağırıp anneme vurmayı kesmeni söylediğim akşamki gibi döver misin beni? Annemin anısını o çirkin kelimeyle kirletmemeni söylediğim için kemerini çıkarıp beni kırbaclar mısın?"

Landis yüzü öfkeden titreyerek ona baktı.

Zandra geri çekilmedi.

Ama aniden Landis'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Zandra'nın buz kesmesine neden olan yavaş, art niyetli bir gülümseme. "Bugün ciddi havandasın, değil mi? Sana hikâyeni medyaya sızdıranın Belediye Başkanı Norwood olduğumu söylediğimde nasıl hissedeceksin, merak ediyorum."

Zandra kaşlarını çattı. "Neden umurumda olsun ki?"

"Ne bileyim. Belki eski arkadaşın Remington belediye başkanı adına senin kirli çamaşırlarının peşine düştüğü içindir."

Zandra, karnının kasıldığını hissetti. Oda etrafında dönmeye başlarken babasına baktı. "Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldadı zayıf bir sesle.

"Remington, belediye başkanının bana karşı kullanabilmesi için senin eskort ajansını araştırıyormuş."

Zandra elini ağzına götürdü ama inanmazlık yüklü acı bir çığlğın kaçmasına engel olamadı.

Landis yüzünde kötü niyetli bir memnuniyet ifadesiyle gülümsedi. "Doğru söylüyorum, sevgili kızım. Pek kıymetli çocukluk kahramanının senin arkandan iş çeviriyormuş."

"Sana inanmıyorum," diye hırladı Zandra.

Landis alayla gülümsedi. "Kendisine sorsana. Neden Norwood'un kampanya baş danışmanıya gizli gizli buluştuğunu sor."

Bu mümkün değil, dedi Zandra kendi kendisine. Remy ona asla bu şekilde ihanet etmezdi. Böyle bir şey yapamazdı.

Ama Zandra aniden Remy'nin evine geldiği o akşam yaptığı gizli telefon görüşmesini hatırladı. Ayrıca eskortlarıyla çıkma konusundaki ani ilgisini asla anlayamadığını düşündü.

Yine de önünde duran kahrolası delilleri kabullenmeyi reddediyordu. Kalbini hiçbir erkeğe emanet edemeyeceğini hatırlatan iç sesine karşı koymaya çalışıyordu.

Zandra bütün bunları inkâr ederek, "Sen kahrolası yalancının tekisin," diye bağırdı babasına.

Landis'in yüzündeki ifade sertleşti. "Daima sana yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Çünkü hep öyle yaptın."

Landis ona suçlayıcı bir bakış attı. "Annenin ölümünden ötürü hâlâ beni suçladığını biliyorum. Sana olan biteni söylemek için telefon açtığım andan beri benden şüphelendin. Hâlâ İngiltere'den eve döndüğünde nasıl davrandığını hatırlıyorum. Cesedi nerede bulduğuma dair sorular sorup durmuş, sanki cinayet zanlısıymışım gibi beni sorguya çekmiştin. O hain kadın intihar notu falan bırakmış olsaydı, onu benim yazdığımı yemin bile ederdin!"

“Bıraktı zaten.”

Landis’in bu sessiz sözcükleri anlaması birkaç saniye sürdü. Nihayet Zandra’nın ne dediğini kavradığında ise gözlerini kıstı. “Ne dedin sen?”

Zandra’nın bakışları sakindi. “Annem not *bıraktı*. Cezasinden sonra elime geçti.”

Babasının yüzündeki kanın çekilmesini izlemek ona garip bir tatmin duygusu vermişti.

Landis afallamış bir halde inanamayarak başını iki yana salladı. “Yalan söylüyorsun.”

“Söylemediğime temin ederim seni.”

“Bunu asla yapmazdı. Veda etmeden beni terk etmezdi.”

Zandra, onun kendisini incittiği gibi onu incitme arzusuyla dudak büktü. “Eğer veda etmek isteseydi, o notu benim yerine sana bırakırdı. Ama neden böyle bir şey yapsın ki, zaten *senden* kaçmaya çalış –”

Landis’in eli bir anda savrularak Zandra’nın yanına indi.

Zandra, yanağından çenesine doğru ani bir acı hissi yayılırken haykırmayı veya zayıflık göstermeyi reddederek yavaşça doğrulup onun gözlerinin içine baktı.

“Çık dışarı.”

Landis sarsılmış bir haldeydi. “Bana yaptırdığın şeye bak.”

Zandra alaylı bir tavırla güldü. “Bunca yıl sonra bile hâlâ zalimliğin için başkalarını suçluyorsun. Senin gibi bir adam için ne kadar acınası bir bahane.” Bu sözlerin ardından kapıyı gösterdi. “Ben güvenliği aramadan önce çekil gözümün önünden.”

Landis bir an tereddüt etti ve sonra dönüp kapıyı arkasından çarparak hızla evden çıktı. Zandra ancak o zaman kendisini en yakındaki koltuğa atarak, elini yavaşça alev alev yanan yanağına götürdü. Canı yanıyordu, ancak kalbini yakıp geçen acının, babasının attığı tokatla uzak-tan yakından alakası yoktu.

Yarım saat sonra Zandra tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, Remy'yle burun buruna geldiler. Zandra yanağının üst kısmının şişmeye başladığını gizlemek için kocaman güneş gözlükleri takmıştı.

"Merhaba," diye gülümsedi Remy, onu eve geri iteleyerek. "Anlaşılan seni tam zamanında yakaladım."

Zandra kaşlarını çattı. "Kapıdaki görevliyle seni benim iznim olmadan yukarı bırakıp durması konusunda cidden konuşmam gerekecek."

Remy'nin gülümsemesi soldu. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre haberleri izlememişsin," dedi Zandra.

"İzlemedim. Eve vardktan sonra bir duş alıp dönmem gereken arayanlarla ilgilendim." Remy onun gergin yüzünü inceledi. "Neden? Neler oluyor?"

Zandra derin bir nefes aldıktan sonra, "Eskort ajan-sımı mı araştırıyordun?" diye patladı.

Remy bir anda donup kaldı. "Kim söyledi sana bunu?"

"Orasını karıştırma. Soruma cevap ver sen."

Remy daha cevap vermeden yüzündeki suçlu ifade her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. Sessizce, "Evet," demekle yetindi.

Zandra'nın ayaklarının altındaki zemin adeta yerinden oynadı. Remy'nin inkâr etmesini istiyordu. Bütün kalbiyle inkar *etmesi* için dua edip durmuştu.

Duyduğu şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bozguna uğramış bir halde ona bakakaldı. "Nasıl... nasıl yaparsın bunu?"

Remy'nin acı çekiyormuş gibi bir hali vardı. "Sandığın gibi değil."

"Nasıl o zaman, Remington?" diye sordu Zandra, öfkeyle. "Nasıl arkamdan iş çevirip ajansımı araştırdığını anlamama yardımcı ol."

Remy yüksek sesle yutkundu. "Oturup konuş -"

"*Seni orospu çocuğu!*" diye patladı Zandra, güneş gözlüklerini çıkararak. "Bunu bana nasıl yaparsın? Sana güvenmiştim!"

Remy ona şok olmuş bir halde bakakaldı. Zandra şişen yanağını hatırladığında, artık çok geçti.

"Ne oldu sana?" diye fısıldadı Remy.

Zandra karşılık vermedi.

Remy uzanıp onun yüzüne dokunmaya yeltenince Zandra hızla başını geri çekip, "Yapma," dedi.

Remy'nin gözlerindeki vahşi öfke, Zandra'nın damarlarındaki kanı dondurdu. "Kahretsin, Zandra," diye homurdandı Remy. "Sana kim vurdu?"

Zandra kaşlarını çattı. "Konuyu değiş -"

"Sana kim vurdu? Söyle!"

Zandra onun sesindeki ölümcül tehdit karşısında panikleyerek bir an duraksadı. "Babam."

Remy'nin yüzü öfkeyle kasıldı.

Zandra yüksek sesle yutkundu. "Bak -"

Remy tek kelime dahi etmeden hızla dönüp kapıdan çıktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Kennedy nerede?” diye hırladı Remy, kendisine kapıyı açan afallamış kâhyayı kenara itip hızla içeri girerken.

“Bay Kennedy sizi bekliyor muydu?”

Remy, karşısındaki mağrur bakışlı yaşlı adamı görmezden geldi ve botları ahşap zemine vurarak devasa malikanenin girişinde ilerledi. Öfkeli bakışları geniş merdivenlere yönelirken, kâhya kızgın bir tavırla onun önünü kesmeye yeltendi.

“Beyefendi, Bay Kennedy şu anda müsait de –”

Remy içeriden yükselen tartışma seslerini duyarak holde ilerledi ve gürültüyü takip ederek kocaman, ahşap panelli kütüphanenin açık kapısına ulaştı. Landis Kennedy şöminenin başında dikilmiş, sıkıntılı olduğu her halinden belli olan bir hizmetkâra deri kaplı bir kitabı sallayarak bağıırıyordu.

Kahya, Remy’nin arkasında belirdi. “Bayım, hemen gitmenizi rica etmek zorundayım.”

Kennedy ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan hizmetkâr bir anda dönüp kapıya baktılar. Kennedy karşısında Remy'nin dikildiğini görünce gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Sen ne –”

Remy, hizmetkâra sert bir bakış attı. “Çık dışarı.”

Kadının onun suratındaki meşum ifadeyi görmesi, odadan koşturarak çıkmasına yetti. Kapıdan çıkarken ona geçmesi için yer veren, halen de söylenip duran kâhyayı da yanına alıp kapıyı arkasından kapattı.

Remy, Zandra'nın babasına bakarken dudakları gerdildi, parmak eklemlerini çıtlattı.

Kennedy onu gergince süzdü. “Sakin ol bakalım, Remington –”

Remy ileri atılırken Kennedy'nin gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. Kitabı elinden bırakarak teras kapılarından kaçmaya yeltendi ama Remy çoktan üzerine atılmıştı. İlk yumruğu Kennedy'nin sol yanağını bularak başını geri savurdu. Adam nefes alıp haykıramadan Remy daha sert bir yumruk indirdi.

Kennedy haykırırken iki büklüm olarak elini kırık burnuna götürdü.

Remy onun zavallı boynunu koparıp bu işi orada bitirebilirdi. Ama Kennedy'nin acı çekmesini, attığı her bir yumruğun verdiği cezayı hissetmesini istiyordu. Bu yüzden aşağıdan yukarı savurduğu iki yumrukla Kennedy'yi acı içinde dizlerinin üzerine çökertti. Sonra adamın karnına sert bir tekme indirerek onu geri yıktı. Kennedy ahşap zeminde yığılmış halde inleyerek uzanırken, Remy onun üzerine abanarak KA-BAR bıçağını çıkardı. Çelik

bıçaktan ılık yansırken keskin kenarını Kennedy'nin boğazına yasladı.

"Aman Tanrım. *Yüce İsa*." Kennedy gözleri korkuyla irileşmiş bir halde ona bakakaldı. Burnu kan içindeydi, yanağı yarılmıştı ve dudakları acınası bir şekilde titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen beni öldürme."

Remy bıçağı adamın tenine bastırınca ince bir kesik belirdi. Bileğinin bir hamlesi Kennedy'nin şahdamarını ikiye ayırıp o sefil hayatını sona erdirebilirdi.

Beyaz gömleğinin yakasına kan bulaşırken adamın gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "L-lütfen b-bunu yapma, Remington," diye kekeleydi yalvararak. "O-o bunu is-istemezdi, bi-biliyorsun."

Remy duyduğu öfkenin damarlarında attığını hissederek gözlerini dikip ona baktı. Yavaşça bıçağı adamın boğazından ayırırken Kennedy'nin gözlerinde rahatlamış bir ifade belirdi. Remy bıçağı ağzına götürüp kanlı bıçağı yalarken gözlerini yumdu.

"Bütün hayatım boyunca senin kanını istedim, babalık. Tadı hayal ettiğimden bile güzelmış."

Gözlerini açarak Kennedy'nin dehşete kapılmış yüzünü incelerken dudaklarında küçük, vahşi bir gülümseme belirdi. Bıçağın ucunu ağır ağır Kennedy'nin boğazından göğüs kafesine götürerek küt küt atan kalbinin üzerine yasladı.

Burnuna keskin bir koku dolunca bakışlarını aşağı çevirdi ve Kennedy'nin pantolonunda aşağı doğru inen koyu renkli bir leke fark etti. Kahrolası korkak herif altına kaçırılmıştı.

Remy adamın gözlerine bakarken hafifçe gülümsedi. Şimdi korkusuna bir de utanç duygusu katılmıştı.

“Seni şimdi deşmemem için bana tek bir sebep ver. Zavallı orospu çocuğu seni.”

Kennedy sızlanmayı sürdürdü. “Ben – ben ona vurmak istememiştim. Be- beni o kıskırttı.”

“Yanlış cevap!”

“Lütfen yapma bunu, evlat –”

“Ben senin evladın falan değilim! Olmadığıma da şükretmen gerekir çünkü anneme el sürdüğün *ilk* seferde seni gebertmiş olurdum.”

Kennedy yutkundu. “Mantıklı ol, Remington. Şu an mülküne izinsiz girmiş durumdasın. Polis muhtemelen çoktan yola çıkmıştır bile. Beni öldürmekten yakanı sıyıramazsın.”

“Nelerden yakamı sıyrabileceğimi bilsen şaşardın,” diye hırladı Remy, bıçağın ağzını Kennedy’nin gömleğinin iki düğmesi arasından kaydırarak. Adam inilдейince Remy küçümseyerek burun kıvrıdı. “Seni zırlak pislik. Gücün aciz kadınlara mı yetiyor? Öfkeni sana karşılık veremeyecek insanlardan çıkarmayı mı seviyorsun? Bu saçmalık bugün bitiyor, beni duydun mu? Bugünden itibaren *bir daha* korku saç –”

“Remy,” diye alçak bir ses geldi odanın öbür ucundan.

Remy bir anda gerilerek dönüp, omzunun üzerinden baktığında, kapıdan içeri süzülen Zandra ve üvey annesini gördü.

Johanna Kennedy afallamış ve korkmuş görünüyordu, ancak güneş gözlüklerinin ardından Zandra'nın yüzündeki ifadeyi seçmek mümkün değildi.

"Bırak onu, Remy," dedi Zandra, yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Remy dişlerini sıkarak Kennedy'ye döndü. Adamın suratında idamdan son anda paçayı sıyırmış bir mahkumunkini andıran, rahatlamış bir ifade vardı.

Dur bakalım. O kadar çabuk değil.

Remy tek eliyle sertçe adamın çenesini kavrayarak, "Dön de kızına bir bak," diye emretti.

Kennedy itaatkâr bir şekilde başını çevirip Zandra'ya baktı.

"Bundan sonra Zandra ne zaman aklından geçse," diye hırladı Remy. "Onu bugün sefil kıcını kurtaran merhamet meleği olarak hatırlamanı istiyorum. Ama şunu sakın unutma. Bir daha onun yanına yaklaşırsan, bir daha onunla irtibat kurmayı aklımdan *bile* geçirirsen, senin bağırsaklarını deşmekten büyük zevk alırım. Bu laflarımı sakın boş tehdit sanma, seni orospu çocuğu. Sana sözüm olsun."

Kennedy'nin gözlerine korku dolu bir bakış yerleşti.

"Şimdi kızma teşekkür et."

Adam yüksek sesle yutkunarak Zandra'ya baktı. "Teşekkür ederim."

Zandra'nın yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme belirdi. "Bunu senin için değil, Remy için yaptım. Çünkü böyle aşağılık bir herifin hayatını sona erdirerek ruhunun bir parçasını yitirmesine değmezsin sen." Bir an dönüp

Remy'ye baktı. Remy onun gözlerini göremiyor olmasına rağmen, Londra'da o akşam bakışlarında beliren şefkatli ifadeyi taşıdıklarını biliyordu.

Remy gergince yutkunarak bıçağını kılıfına soktu. Üstü başı idrar içinde yerde kalakalmış olan düşmanına ölümcül bir bakış atarak dönüp odanın kapısına yöneldi. O yürürken Johanna gözlerinde korku ve hayranlık karışımı bir bakışla ona baktı. Remy ona kısa bir baş selamı vererek Zandra'ya döndü.

Zandra tek kelime etmeden Remy'nin elini tuttu ve ikisi fısıldaşan hizmetkârların arasından holde ilerleyip ön kapıdan çıktılar. Zandra'nın şoförü, tuğla garaj yolunda Remy'nin siyah Escalade'inin arkasında park etmiş olan Phantom'un başında bekliyordu. Adamla Remy birbirlerine bir baş selamı verdiler.

Zandra ile ikisi sessizce ön merdivenden indiler ve son basamağa vardıkları anda Zandra onun elini bırakıp geriye doğru bir adım attı.

Remy'nin boğazı korkuyla gerildi. "Zandra -"

"Gelip beni böyle savunduğun için teşekkürler," dedi Zandra alçak bir sesle. "Bunu yapmak zorunda değildin ama sana minnettarım."

Remy başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun."

Zandra'nın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Bana dürüst olmak dışında her şeyi, değil mi?"

Remy göğsünden vurulmuş gibi irkilerek geri çekildi. "Seni incitmek istemedim, bebeğim. Sadece seni korumaya çalışıyordum -"

"Arkamdan iş çevirip, ajansımı araştırarak mı?"

"Kendime göre sebeplerim vardı, açıklamama izin verirsen -"

Zandra elini kaldırdı. "Burası ne yeri, ne de zamanı."

"O zaman peşinden evine gelirim, orada konuşuruz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Zandra sertçe. "Söyleyeceğin şey her neyse, seni dinlemeye hazır değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse, fark eder mi, onu bile bilmiyorum. Güvenime ihanet ettin, Remy. Bana kalırsa sevdiğini iddia ettiğin birine bunu yapmanın hiçbir geçerli sebebi olamaz."

Zandra, Remy'nin kalbine bıçak saplamış olsaydı, bu sözler kadar canını acıtamazdı. İçinde ona dokunma arzusuyla sefil bir halde bakakaldı. Saçlarını okşamak, parmaklarını yanağında gezdirmek ve çürük yanağının acısını dindirmek istiyordu. Ama Zandra'nın dokunuşunu reddedeceğini biliyordu ve bunu kesinlikle kaldıramazdı. Ne var ki, bir şekilde ona ulaşmak zorundaydı.

"Belediye başkanıyla komplo falan kurmuyordum. Bunu hatırlamayabilirsin," diye sözlerini aceleyle sürdürdü, Zandra lafını kesmek için ağzını açarken. "Ama Norwood'un baş danışmanı benim eski komutanım. Keegan birkaç hafta önce gelip belediye başkanının babana karşı elinde koz bulundurmak için ajansını incelemeyi planladığı konusunda beni uyardı. Keegan bu iş için beni tutmak istedi, böylece herhangi bir sorun olması halinde seni uyarabilecektim." Remy bir an duraksarken yüzündeki ifade karanlık bir hal aldı. "Eskortlarından birinin testi geçemediğini bilmen gerek."

Zandra gözle görülür bir şekilde gerildi. "Kim?"

"Brigitte."

"Brigitte mi?" diye tekrarladı Zandra boş bakışlarla.

“Evet. Yeni biri mi?”

“Hayır. Benim hiç –” Zandra’nın yüzündeki şaşkınlık bir anda yok oldu ve yerini bıkkın bir ifadeye bıraktı. “O eskortlarımdan biri değil. Skylar’dı o,” dedi Zandra, içini çekerek.

Remy kaşlarını çatı. “Arkadaşın Skylar mı?”

“Evet. Benim kızlarımdan biriymiş gibi davranıyordu. Uzun hikâye,” diye ekledi Zandra, elini sallayarak. “Önemli olan şu ki, köstebeğin –” Zandra’nın sesindeki suçlayıcı ton, Remy’nin irkilmesine yol açtı. “ – Skylar’ın çekici erkeklerle karşı bir zaafı olduğu gerçeğinden öte bir şey ifşa edemedi.” Zandra zorla gülümsedi. “Ne yazık ki ikimizde de bulunan bir kusur bu.”

Remy suçlulukla kıvrandı. “Zandra –”

Zandra güneş gözlüklerini tekrar takarak aralarına biraz daha mesafe koydu. “Babam ya da Johanna polisi aramadan gitsek iyi olacak.”

Remy kaşlarını çatı. “Bırak arasınlar. Umurumda bile değil.”

“Benim umurumda ama.” Zandra alaylı bir tavırla dudak büktü. “Tanrı biliyor ya, üzerine bir de tutuklama eklenmeden zaten yeterince sıkıntım var.”

Remy duyduğu suçluluğun kalbine bıçak gibi saplandığını hissetti. “Zandra –”

“Evine git, Remington. Konuşacak bir şey kalmadı.”

Zandra bu sözlerle dönüp kendisini bekleyen arabasına ilerledi.

Norman ona arka kapıyı açtığında, bir an tereddüt etti. Remy nefesini tutup bekledi. Ama bir saniye sonra arka koltuğa geçerek Remy'nin umutlarını suya düşürdü.

"Kahretsin." Remy dişlerini sıkarak kararlı bir tavırla arabaya doğru ilerlemeye başladı. Zandra'nın böylece çekip gitmesine izin veremezdi. "Zandra, bekle, kahretsin –"

Norman kapıyı kapatarak korumacı bir tavırla, *Ona ulaşmak istiyorsan, önce beni alt etmen gerek* dercesine arabanın önünde dikildi.

Remy bir an gergince adamın sert bakışlarına karşılık verdi ama sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. Adamı işini yaptığı için suçlayamazdı ya! Özellikle de onunla görüşme yapan ve işe alan kendisi iken.

"Ona dikkat et, Norman," diye mırıldandı.

"Elbette, efendim. Her zaman ettiğimi biliyorsunuz."

Phantom yola çıkarken Remy de arabasına atlayıp, kapıyı çarptı ve Keegan'dan bazı cevaplar almaya kararlı bir şekilde lastiklerini gıcırdatarak malikânedен ayrıldı.

Robyn, Racquel, Lena, Morgan ve Skylar o akşam Zandra'nın evine toplandılar. Onun çevresini sararak kollarını beline dolayıp, gözlerinde şefkatli bakışlar ve haklı bir öfkeyle çürük yanağıyla ilgilenip babası hakkında atıp tuttular.

Cora tatilde olduğu için Robyn mutfaka girerek çok geçmeden bütün evin cennet gibi kokmasını sağlayan bir tavuk yapmıştı. Normal şartlar altında Zandra tadına bakmak için sıraya ilk giren olurdu ama bu akşam doymak bilmez iştahından eser yoktu. Robyn'in koyduğu küçük porsiyonu kızların zoruyla yemiş ve dizlerini göğsüne çekerek kanepede kıvrılmıştı. Birisi üzerine sıcak bir battaniye

sermişti. Sehpa da ise bir yudum alarak gergin sinirlerini yatıştırması için bekleyen bir kadeh kırmızı şarap vardı.

Kimse televizyonu açmamasına rağmen, konuşmaları o gün yerel haber programlarının başlıklarını süsleyen hikâye çevresinde dönüp duruyordu. Hepsi Zandra'ya yapılan haksızlığa öyle kızmıştı ki, bir anda koro halinde Helen Reddy'nin marşı *I'm A Woman*'ı söylemeye başlasalar Zandra hiç şaşmayacaktı. Hararetli tartışmaları esnasında, Zandra başını kanepeye yaslamış, boş gözlerle tavana bakarken ona endişeli bakışlar atmaktan da geri kalmıyorlardı. Onu böyle görmeye hiçbiri alışkın değildi. Zandra'yı hep zorlu, cesur bir savaşçı olarak görmüşlerdi - savaş boyalarını sürünüp, çarpışmaya girecek ilk kişi olarak. Ama Zandra'nın içinde bu akşam pek fazla savaşma arzusu kalmamıştı. Kendisini pusuya düşürülmüş hissediyordu çünkü Remy'nin ihanetini asla tahmin edemezdi.

Remy, eskort ajansının ona neler ifade ettiğini herkes ten daha iyi biliyordu. Zandra, *Seçkin Arkadaşlar*'ı açmaya karar verdiğinde bunu ilk olarak Remy'yle paylaşmış ve yıllar içerisinde işler yolunda gitmediğinde Remy onun güvenli sığınağı olmuştu. Ama o ne yapmıştı? Bu gizli araştırmaya girişmeye karar verdiğinde bunların hiçbirini umursamamıştı bile.

Ve Zandra'yı asıl yıkan ulu orta rezil olmasından veya müşterilerini kaybetmesinden ziyade bu olmuştu.

"Tatlım, gidip odanda uzanmak ister misin?" diye sordu Skylar, hafifçe Zandra'nın dizine dokunarak.

Zandra gülümsemeye çalışarak başını iki yana salladı. "İyiyim ben."

Lena halden anlar bir tavırla kaşlarını çattı. “Hayatım, hepimiz iyi *olmadığımı* görüyoruz.”

Zandra cevap vermedi. Onlara Remy’nin bütün bu kâbustaki rolünden bahsetmemiştir. İhanetinin acısı açık bir yaradan farksızdı ve kız kardeşlerinin yanında onun hakkında atıp tutmayı da doğru bulmuyordu. Özellikle de Robyn kolunu omzuna dolayıp, nazik bir hareketle başını sıcak koluna yasladığında.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı Robyn yatıştırıcı bir sesle, annesinin ölümünü takip eden o karanlık ve karmaşık günlerde yaptığı gibi Zandra’yı rahatlatarak. “Bunu da atlatacaksın.”

Zandra, keşke Robyn’in iyimserliğini paylaşabilseydim diye düşündü.

Ama gerçek şuydu ki, ajansı bu skandalı zarar görmeden atlatsa bile, Remy ile ilişkisi bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Racquel bakışlarını diğerlerinde gezdirerek kaşlarını çattı. “Hasar kontrolü yapmamız gerek. Nereden başlayalım?”

Skylar’ın dudakları öfkeyle gerildi. “Ben nereden başlamak istediğimi biliyorum. Kanal Beş’in o çok akıllı geçen haber spikerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerek. Zandra ile Remy’nin fotoğrafını arka arkaya ekrana getirip durmaktan *biraz* fazla zevk alıyor gibiydi.”

Diğerlerinden onaylayan sesler yükselirken Zandra yüzünü buruşturdu.

“O sadece belediye başkanının lafına bakıyor,” dedi Morgan, pragmatik bir tavırla. “Hikâyeyi basına sızdıranın o olduğu belli. En güçlü rakiplerini mümkün olduğunca

çabuk aradan çıkarmak için yeterince sebebi var. Bu rakibinin kızının peşine düşmeyi gerektiriyorsa, öyle olsun bakalım demiştir. Politikacıların ikincil zarar dedikleri şey bu.”

“Piç,” diye tısladı Skylar öfkeyle. “Hem de hepsi.”

“Son derece alçak *olabiliyorlar*,” diye hak verdi Robyn ona, bir yandan hafif hafif Zandra’nın saçlarını okşarken.

“Al benden de o kadar,” dedi Morgan. “Ama siz beğenseniz de beğenmeseniz de, oyun böyle oynanıyor. Zandra’nın babası adaylığını duyurmak için basın toplantısı düzenlediğinde, kendisini nasıl yansıttı? Dürüst bir şehir konseyi üyesi, toplumun önemli bir kişisi, bir aile babası –” Herkes bu sözlerle burun kıvrarak söylendi. “– ve inançlı bir Hristiyan olarak. Bir kendisini Papa’ya eşdeğer tutmadığı kaldı. Zandra’nın eskort ajansının peşine düşüp, onun itibarını lekelemek, babasının karakterine ve dürüstlüğüne, hatta babalık yeteneğine saldırmanın en iyi yolu.”

“Öyle bir yeteneği yok ya, neyse,” diye söylendi Zandra sert bir sesle. Bu sözleri onaylayan kızgın mırıltılar yükseldi.

Morgan, Zandra’ya bakıp yüzünü ekşitti. “Üzülerek söylüyorum ki, şu an baban ve adamları muhtemelen seni sırtından bıçaklamaya hazırlanıyorlardır.”

Zandra’nın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Hiç şaşırmam.”

Racquel kaşlarını çattı. “Bu iş iyice sarpa sarmış. Zandra’ya yeterince çekti mi?”

“Aynen öyle,” dedi Robyn, hor gören bir sesle.

Lena, Morgan'a bakarak kaşlarını çatı. "Yani Zandra'nın hem belediye başkanmm, *hem de* babasının saldırılarını savuşturmak zorunda kalabileceğini mi söylüyorsun?"

Morgan karamsar bir tavırla başıyla onayladı. "Kor-karım evet."

Robyn ile Racquel tiksinişmiş gibiydiler.

"Bu orospu çocuklarının istedikleri savaş olsun," diye hırladı Skylar, gözleri öfkeyle parıldayarak. "İstediklerini alacaklar."

Diğerleri iyice gaza gelirken Zandra da savaşçı ruhunun su yüzüne çıkmaya başladığını hissetti. Annesi öldükten sonra hangi nedenle olursa olsun, hiçbir erkeğin kurbanı olmayacağına yemin etmişti. Kendisine acıyıp, çaresizlikle boğuşmak ise ezilmenin en kesin yolu.

"Zandra'nın bu olayın önüne geçmesi için," dedi Morgan kararlı bir sesle. "Medyanın açıklamalarının kontrolünü ele geçirmesi gerek."

Başını Robyn'in omzundan kaldıran Zandra, Morgan'a baktı. "Pekâlâ, Bayan Halkla İlişkiler Gurusu. Dikkatimi çekmeyi başardın. Peki medyanın açıklamalarının kontrolünü nasıl ele geçireceğim?"

Morgan'ın bakışları Zandra'nın çürük yanağını bulurken yüzündeki ifade yumuşadı. "Nihayet sessizliğini bozup dünyaya gerçekleri anlatarak."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra, Zandra kendisini düzenlediği basın toplantısına gelmiş olan onlarca muhabire bakar halde buldu. Kameralarının parlak ışığı karşısında gözlerini örten koyu renkli güneş gözlükleri takmış olduğuna şükretmişti.

Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirirken karnında endişe yüklü bir gerginlik hissi duydu. Yerel muhabirlerin yanı sıra ulusal kablolu yayınlardan da muhabirler gelmişti.

Morgan, bu olayın ülke çapında ilgi uyandıracağını öngörmekte haklıydı. Yazın haber döngüsü ağır ilerliyordu ve Chicago politikalarına dair her şey daima halkın dikkatini çekmeyi başarıyordu.

Ama toplanmış olan herkes basın mensubu değildi. Aralarında Skylar, Lena ve her zaman yanında olmuş olan Brandlerin de bulunduğu destekçilerinin varlığı, Zandra'nın cesaretini perçinliyordu.

Ve Remy de oradaydı.

İkisi göz göze geldiğinde, Zandra'nın yüreği acıyla burkuldu. Remy'yi babasının evinin önünde bırakıp gittiğinden beri onunla konuşmamıştı. Remy onu aramış ama

Zandra telefona cevap vermemiştir. Remy ona e-posta göndermiş ama Zandra yazılanları okumamıştır.

Onun koyu renkli gözlerine bakarken, Remy'nin de kendisi kadar sefil ve acılı bir halde olduğunu görebiliyordu. Ama şimdi pişmanlıklarla boğuşma, ellerinden kacırdıklarının yasını tutma vakti değildi.

Bakışlarını ondan ayıran Zandra, yeni işe aldığı halka ilişkiler uzmanı Morgan'ın kendine güvenen bir tavırla Zandra'yla beraber hazırlamış oldukları açılış konuşmasını okumasını dinledi.

O konuşmasını bitirdikten sonra, tüm gözler Zandra'ya döndü. Zandra derin bir nefes alarak bakışlarını dinleyicilerin üzerinde gezdirdi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Öncelikle dikkatinizi şu an sahneyi benimle paylaşan dokuz kişiye çekmek istiyorum." Başını sağa sola çevirerek masada iki yanında sıralanmış olan eskortların gözlerine baktı. "Bu kadınlarla inanılmaz gurur duyuyorum. Bugüne kadar pek çoğu ailelerine, arkadaşlarına veya meslektaşlarına ek iş olarak profesyonel eskortluk yaptıklarını söylemekten kaçınmışlardı. Bugün benimle buraya çıkmaları onların ne kadar güçlü, cesur ve inançlı olduklarını gösteriyor. Bu desteklerine son derece minnettar olduğumu belirtmek istiyorum. Onlara yalnızca arkadaşım değil, kız kardeşim demekten büyük onur duyuyorum."

Onun bu içten sözleri karşısında duyulanan kadınlar gülümseyip ona öpücükler attılar. Hemen Zandra'nın yanında oturan Claudia onun elini avucunda sıkarak "Canlarına oku" diye fısıldadı.

Zandra omuzları dik bir şekilde kalabalığa hitap etmek üzere başını çevirdi. "Sözlerime eskort ajansımın, *Seçkin Arkadaşlar*'ın bir genelev olduğuna dair gittikçe büyüyen ithamlara değinerek başlamak istiyorum. Hayır, ajansım genelev değil. İlk söylediğimde duymamış olanlar olabilir diye tekrarlayayım. Ben fahişelik işi yürütmüyorum. Eskortlarım müşterilere seks değil, arkadaşlık sunmak için para alıyor. Eğer Belediye Başkanı Norwood bu iddiasını doğrulamak istiyorsa, özel dedektifler tutmak gibi çarelere başvurmasına gerek yok. Karısı karşı çıkmazsa, buradaki kadınların herhangi biriyle buluşma ayarlamak için başımızın üstünde yeri var. Gerçi," diye ekledi Zandra, alaylı bir sesle. "Bu davranışlarından sonra çok sıcak bir karşılaşma bulamayabilir."

Dinleyicilerin arasında gülüşmeler oldu.

"Bayan Kennedy," diye lafa girdi yerel muhabirlerden biri. "Eskortlarınızdan bu kadar övgüyle söz etmeniz takdire şayan. Ayrıca müşterilerle cinsel ilişkilerde bulunmadığınız konusunda ısrarcısınız. Affınıza sığınarak soruyorum, başka ne söylemeniz beklenebilirdi ki? Orada böylece durup sizi hâpishaneye gönderebilecek herhangi bir yasadışı faaliyeti kabul edecek değildiniz herhalde."

"Haklısınız," dedi Zandra yumuşak bir sesle. "Öyle bir şey yapmazdım."

"O halde benim gibi birinin meşruluk iddialarınızı kuşkuyla karşılaşmasını anlayabilirsiniz."

"Sizin gibi birinin mi?" Zandra adamı sakın ve önemsemez bakışlarla süzdü. "Evet, anlarım."

Adam kendisine hakaret mi edildiğini yoksa hakkının mı verildiğini anlayamadan kaşlarını çatı.

"Bayan Kennedy," diye seslendi başka bir muhabir. "Belediye Başkanı Norwood'un politik çıkarları uğruna hileli işlere bulaştığını ima ettiniz. Sizce yeniden seçilmeyi hak ediyor mu?"

"O kararı seçmenler verecek," dedi Zandra, nazik bir sesle. "Benim gizli bir ajandam yok. Ne politikacıyım ne de herhangi bir kampanyayla ilgim var. Ama belediye başkanı şahsımı politikalarına alet etmek isteyerek beni bu işe bulaştırdı. İtibarıma ve işletmeme yönelik saldırılarının karşılık görmeyeceğini düşündüyse ne yazık ki yanılmış."

"İtibarınızdan söz açtığınıza göre, Bayan Kennedy, açıkça ihmal edilen konuya da değinmek ister misiniz?"

Zandra yükselen art niyetli sesin sahibine döndü. Yine en sevdiği muhabir. Adam sırtı. "Şu ana dek hepimiz Remington Brand'le umumi bir tuvaletten çıkarken çekilmiş fotoğrafınızı gördük. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?"

Zandra ona inanamazmış gibi bir bakış attı. "Remington Brand'i hiç gördünüz mü siz?"

Salondan kadın kahkahaları ve ıslıklar yükseldi.

Erkek kardeşleri kendisiyle dalga geçerek sırtına şaplaklar indirirken Remy'nin inanılmaz utanmış bir hali vardı.

Muhabir aşağılayıcı bir tavırla Zandra'ya bakarak kaşlarını çattı. "Yapmayın, Bayan Kennedy. Bir eskort ajansının sahibi olarak, toplum içindeki davranışlarınızın işletmenizin ve eskortlarınızın bir yansıması olduğuna siz de hak verirsiniz herhalde?"

Zandra teslim olmuş bir şekilde içini çekti. "Bakın, eğer bana kaltak, fahişe, mama gibi sözler söylemek kendinizi daha iyi hissettirecekse, elinizden geleni ardınıza koymayın. Bu kendinizi ahlaki açıdan daha üstün hissetmenizi

veya geceleri daha rahat uyumanızı sağlayacaksa, hemen beni kurban edin. Ben şahsım veya işim hakkındaki görüşlerinize canımı sıkamam. *Ben* ne tür bir iş yürüttüğümü ve yanımda çalışan kadınların çapını biliyorum, önemli olan tek şey de bu.”

Salondan onaylayıcı mırıltılar yükselirken, azarı işiten adam kıpkırmızı kesildi. Zandra bu kez onu ağzını bir daha açmamak üzere susturduğunu umuyordu.

“Güneş gözlüğü takmanızın belli bir sebebi var mı, Bayan Kennedy?” diye sordu *Tribune*’den gelen bir muhabir merakla.

Hazırlıklı gelmiş olmasına rağmen bu Zandra’nın en çok korktuğu soruydu. Morgan’a bir bakış attı ve o da Zandra’ya cesaret verircesine hafifçe başını salladı.

Zandra bir an tereddüt ettikten sonra yavaşça elini uzatıp güneş gözlüklerini çıkardı. Çürük yanağı ortaya çıkınca kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Son üç gün içerisinde yanağı mor bir renk almış ve muhtemelen görüntüsü, acısından daha kötüydü. Zandra o sabah kapatıcı sürmeyi düşünmüş ama sonra fikrini değiştirmişti.

Bütün hayatını saklanarak, geçmişinin yaralarını gizlemeye çalışarak geçirmişti. Annesi de öldüğü güne kadar kendi sessizliği içerisinde acılarla boğuşmuştu.

Artık saklanmayacaktı. Artık sessiz kalmayacaktı.

“Yüzünüze ne oldu, Bayan Kennedy?” diye bağırdı muhabirler aynı anda.

Zandra’nın yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi. “Geçmişimle acı verici bir hesaplaşmam oldu.”

“Biraz daha açabilir misiniz?”

Salona beklenti dolu bir sessizlik çökerken Zandra derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Babamın kampanya vekilleri ortalıkta dolaşıp ayrı kalmamızın sebeplerini saptıran bir yaklaşım sergilediğinden ötürü, hikâyeyi bir de benim gözümünden dinlemenizin zamanının geldiğini düşündüm. Duymuş olabileceğinizin aksine, babamla konuşmayı kesmemin sebebi eskort ajansımı onaylaması değildi. Babam, şirketimi açmadan çok uzun süre önce hayatımdan çıkmıştı." Zandra bir an susarken bakışları Remy'nin bakışlarını buldu. Onun gözlerindeki kızgın ifade içindeki acının artarak boğazına kadar yükselmesine ve bakışlarını kaçırıp konuşmasına devam etmeden önce yutkunmak zorunda kalmasına sebep oldu. "Ben korkunun hüküm sürdüğü bir evde büyüdüm. Mahallemde kol gezen şiddetin korkusunun değil, öz be öz babamın yarattığı şiddetin korkusunun... Babam sözlü ve fiziksel anlamda anneme kötü muamele ediyordu. Ben de bu yüzden ondan korkarak büyüdüm. Arabasının garaj yoluna girdiğini görmekten korkuyordum. Adımlarının yere vuruşundan, sesini duymaktan da. O etrafımızda olduğu sürece annemin onun öfkesi karşısında güvende olmadığını biliyordum. Kendimi de hiçbir zaman güvende hissetmedim."

Zandra bir an durup basın toplantısı başlamadan önce önüne konulmuş olan bardaktan bir yudum su içti. Salona sessizlik hâkimdi. İçerisi öyle sessizdi ki Zandra suyu yutarken çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Bardağı masaya bırakırken elleri hafifçe titredi ama konuşmasını sürdürürken sesi kararlı çıktı. "Babamın evinde kadınlık utanılacak bir şey, güzellik ise bir lanetti. Ben de annemden de tevazu göstermemizi bekliyordu.

Görünmezlik derecesinde bir tevazu... Kadınların göz önünde olmamaları yetmezdi, seslerinin de çıkmaması gerekiyordu. Üniversiteye gitmek üzere evden ayrılana dek bunun ne kadar çarpık bir şey olduğunu, bu kadar baskının ne kadar tehlike yarattığını idrak edememiştim.

“Eskort ajansı açmaya karar verdiğimde, hedeflerimden biri işe aldığım kadınların görülmesini *ve* seslerinin çıkmasını sağlamaktı. Onlar insanın sadece kolunda gezdireceği boş kafalı insanlar değiller. Söylediklerine önem verilen, güçlü, akıllı, becerikli, kabiliyetli kadınlar... Hepsiyle gurur duyuyorum ve ajansım yarın kapatılacak olsa, işlerimi nasıl yürüttüğüm konusunda hiçbir pişmanlık yaşamam. Eğer babam genelev olarak gördüğü işletmemi yürütmem konusunda beni insan içinde azarlamak istiyorsa... ne diyeyim?” diye mırıldandı, çürük yanağına dokunarak. “Kimin günahlarının daha büyük olduğuna bence başkaları karar versin.”

Konuşmasının sonunda dinleyiciler arasında anlayış dolu mırıltılar dolaştı. Zandra alttan alta bir şaşkınlık ve öfkenin kol gezdiğini hissedebiliyor, birkaç kadın muhabirin ters bakışlar attığını görebiliyordu.

“Ben bir şey söylemek istiyorum.”

Herkes dönüp mavi gözleri yaşlarla parıldayan Claudia'ya baktı. Claudia, Zandra'nın elini avucuna alarak havaya kaldırırken ciddi bir tavırla kalabalığa hitap etti. “Zandra özel hayatı konusunda konuşmayı sevmeyen bir insan, o yüzden şimdi söylediklerini sizinle paylaşmanın ona ne kadar zor geldiğini tahmin edebiliyorum. Gayet etkili bir şekilde dile getirdiği bu acı verici deneyim, evli olduğum sekiz yıl boyunca benim yaşadıklarımı da yansıttı.”

Kocam beni döverdi, kendimi değersiz ve cazibesiz hissetmememe sebep olurdu; sırf otuz dört... veya otuz altı beden giyen kusursuz bir kadın olmadığım için... veya – Neyse, sanırım ne demek istediğimi anladınız.”

Bu, dinleyicilerden kıkırtılar yükselmesini sağlarken salonun gergin havasını da biraz yumuşattı.

“Neyse,” diye sözlerini sürdürdü ufak tefek sarışın kadın. “Kocam korkularına ve güvensizliğini kullanarak beni isteyecek tek erkeğin kendisi olduğuna inanmamı sağlamıştı. İki kızımız var ve büyük kızım vücudunun görüntüsüyle ilgili sıkıntılar yaşamaya başladığında –” Claudia sesi boğazında takılırken hızlıca gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri itti ve sözlerini sürdürmeden önce titrek bir nefes aldı “ – kalbim paramparça oldu ama demek ihtiyacım olan uyarı işareti buydu. Nihayet kızlarımı alıp babalarını terk edecek cesareti bulduğumda, açıkcası bir başımıza bunun altından kalkıp kalmayacağımızı bilmiyordum.” Claudia, gözlerinde ışıldayan sıcacık bir minnettarlık ifadesiyle Zandra’ya döndü. “Başka kimsenin umurunda değilken, bu genç bayan bana destek çıktı. Onun eskortlarından biri olmak, bana asla sahip olamayacağım imkânlar yarattı. Ve biliyor musunuz? Hiçbir müşteri, otuz dört beden giyen kusursuz bir kadın olmadığım için güzel olmadığımı hissettirmedi. Bu yüzden Zandra’ya teşekkür etmek istiyorum. Bana çok ama çok ihtiyacım olan yeni başlangıcı yapma şansını verdi.”

Bu duygu dolu övgüler karşısında mahcup olduğunu hisseden Zandra, Claudia’nın elini avucunda sıkarak “Teşekkürler” dercesine dudaklarını oynattı.

“Umarım bugün paylaştığımız hikâyeler diğer insanların da ortaya çıkmasına yardımcı olur. Eğer hiç kötü muamele kurbanı olmadıysanız korkunun ne kadar felç edici olduğunu ve insanları bu tür yıkıcı ilişkilerde nasıl kapana kıştırabileceğini anlayamayabilirsiniz. Annem ömrünü sürekli babamdan korkarak geçirdi ve kendi canına kıydığı güne dek acı çekti,” dedi Zandra, iki kadın beraber dinleyicilere dönerken. Bir an sustu ve sesi duyguyla boğuklaşarak sözlerini sürdürdü. “Büyürken çok özel bir ailenin sevgisini ve desteğini aldığım için çok şanslıydım –” Zandra’nın gözlerini Brand ailesinin her bir ferdinin ilgi dolu bakışlarında gezdirdi. “ – ve onlara ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Artık benim annem için çok geç ama bu mesaj sessizlik içerisinde acı çeken birilerinin bu durumdan kurtulmasını sağlarsa, belki Autumn Kennedy’nin ölümü boşuna olmamış olur.”

Basın toplantısı sona ererken birisi alkışlamaya başladı. Zandra kalabalığa baktığında bunun gurur ve sevgiyle ışıldayan gözlerle ayağa fırlamış olan Remy olduğunu gördü. Kalbi küt küt atarken diğerleri de alkışlamaya başladılar ve çok geçmeden alkış sesleri şiddetlenerek yükseldi.

Zandra ile sahnedeki diğer kadınlar birbirlerine sessiz, zafer dolu gülümsemelerle bakarken, Zandra bundan sonra her şeyin yoluna gireceğine inanmak istedi.

İşin aslını bile bile...

Zandra basın toplantısından birkaç saat sonra, Heath’ten bir e-posta aldı.

BENİMSİN

Videoyu şimdi gördüm. İnanılmazdın. Daha fazla gurur duyamazdım. Önümüzdeki ay iş gereği Chicago'ya geliyorum. Eğer sen akşam yemeği için müsait değilsen ki olmayacağından şüpheleniyorum, belki beni yanındaki küstah sarışınla görüştürebilirsin. Bilirsin ki sözünü sakınmayan kadınlardan her zaman hoşlanmışımdır.

Zandra'nın yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi ve cevap yazarken bir an bile düşünmedi:

Claudia gerçekten de sözünü sakınmayan biri. Ona bayılacaksın...

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç gün sonra Landis Kennedy, belediye başkanlığı yarışından çekildiğini duyuran bir beyanatta bulundu. Zandra'nın duygusal basın toplantısını dinlemiş veya duymuş olan kimse bu karara şaşırılmamıştı. Zandra'nın babasının şiddet dolu geçmişine dair yaptığı açıklamalar, bir politika analistinin deyiimiyle, Chicagoluların gördüğü en kısa ömürlü kampanyayı bir hamlede yok etmeye yetmişti.

Landis'in beyanatından bir saat sonra Johanna Kennedy boşanma davası açtı. Haberler duyulduğunda, Zandra'ya telefonundan üstü örtülü bir mesaj yolladı. Yazdığı tek kelime, pek çok şeyi bir arada söylüyordu: *Haklıymışsın*.

Babasının Johanna'ya vurduğunu düşünmek, Zandra'nın midesinin kasılmasına sebep olurken, bir yandan da Remy'nin ona hiç acımadan attığı dayak konusunda kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Landis o kadar yara bere içindeydi ki, o yüzleşmeden beri insan içine çıkamamıştı.

O sabah ilerleyen saatlerde Zandra ofisinde otururken Christine eşikte belirdi. "O bir kadın, duy kükremesini."*

* Helen Reddy'nin "I Am Woman" (Ben Kadınım) adlı parçasının sözleri (Ç.N)

Zandra, dikkati dağılarak başını e-posta yazmakta olduğu bilgisayarından kaldırdı. "Hmm?"

"Bu hakkında çıkan son haberin manşeti," diye açıkladı Christine, Zandra'nın masasının önündeki koltuğa yerleşirken. Manikürlü parmakları akıllı telefonunun ekranını kaydırarak sayfaların arasında gezindi. "Bunlar da senin hakkında yapılan diğer haberlerin manşetlerinden birkaçı. Ama söylemeliyim ki bazıları acayip basmakalıp olmuş. *Zandra: Savaşçı Prenses. Bir Adamın Kızının Başarılı İntikamı. Dünyanın Dört Bir Yanından Duyulan Tokat. Kabadayılar Ayağını Denk Alsın. Cehennem, Küçümsemmiş Bir Kadının Öfkesinin Yanında Solda Sıfır Kalır...*" Christine bir an okumayı keserek güldü. "Kızlar da haberlerde epeyce boy göstermişler. Ah, bir de onlara *Zandra'nın Melekleri* ismi takılmış."

Zandra acılı bir yüz ifadesi takındı. "İşte bunu duymamıştım."

Christine sırttı. "Üç gün geçmesine rağmen hâlâ Twitter'da TT listesinin* başındasın ve Google'da arayınca diğer meşhur Kennedy'den bile önce çıkıyorsun."

Zandra, toplumun ne kadar trajik veya kişisel olduğuna hiç bakmaksızın bir olayı bu denli büyütme eğiliminde olmasına hayıflanarak başını iki yana salladı. Ama basın toplantısını düzenlemeyi kabul ettiğinde beraberinde nelerin geleceğini biliyordu. Karşısındaki kameralara bakıp, dünyayı hayatının derinliklerine davet ettiğinde özel yaşamının gizliliğe ilişkin her türlü beklentisinden feragat etmesi gerekmişti. Ama pişmanlık duymuyordu. Yaptıkları

* Twitter'da en çok konuşulan ve gündemde kalan konuları içeren *Trending Topic* listesi (Ç.N)

başka kurbanlara fayda sağladıysa, pişmanlık duyulacak bir şey yoktu.

"Onların gözünde feminist bir kahraman oldun," dedi Christine sıcak bir sesle.

Zandra içini çekti. "Kahraman falan değilim ben."

Ama diğerlerinin öyle düşündüğü çok açıktı. Basın toplantısından beri çeşitli etkinliklere gelip konuşma yapması için gelen çağrılar ve davetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Şiddet gören kadınlara yönelik sığınma evlerinden insan hakları gruplarına kadar tüm organizasyonlardan onunla iletişime geçmişlerdi.

Bütün bunlar insanı hem mahcup ediyor hem de ağır geliyordu.

Zaten biraz uzaklaşma ihtiyacı duymasının bir sebebi de buydu.

Bu amaçla bir aylığına St. Lucia'ya gitmeye karar vermişti. Uçağı üç saat içinde kalkacaktı ancak gitmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Önemli bir şey.

Christine ona göz kırptı. "Buralarda takılıp yeni şöhretinin tadını çıkarmak istemediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi Zandra, alaylı bir sesle.

Christine'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Yokluğunda bana güvenip ajansı emanet ettiğin için teşekkürler."

Zandra gülümsedi. "Sen en başından beri yanımda oldun ve bu ajansı en az benim kadar seviyorsun. Başka kimi işin başında bırakacaktım ki?"

"Tanrı'ya şükürler olsun ki Morgan'ı değil." Christine şakayla karışık titredti. "Tamam, onu seviyorum ama inatılmaz patronluk taşıyor."

Zandra gülmekten kendisini alamadı.

Basın toplantısının ardından Morgan işinden istifa ederek resmi anlamda Zandra'nın halkla ilişkiler uzmanı olmuştu. Hayal ettiğinden bile fazla para kazanacak ve böylelikle kendi halkla ilişkiler şirketini açmak için para biriktirebilecekti.

"O halde ben telefonun başına dönsem iyi olacak," dedi Christine doğrularak. "Arayanların ardı arkası ksilmiyor, sadece muhabirler de değil üstelik. Kızlara her zamankinden de fazla talep var. Çok geçmeden Lena'nın yerine birisini alsak iyi ederiz."

"Biliyorum," dedi Zandra içini çekerek. "Üzerinde çalışıyorum."

Christine çıktıktan sonra Zandra dikkatini yarım kalan e-postasına çevirdi. Yazmak zorunda kaldığı en zor mesajdı bu çünkü gönderdiğinde ne kadar acıya sebep olacağını biliyordu.

Ama bunu yapmak zorundaydı. En azından kendisini buna ikna etmeye çalışıyordu.

Zandra bir an daha tereddüt ettikten sonra yazmayı sürdürdü.

On dakika sonra gözlerinde yaşlarla bir an durup yazdıklarını baştan okudu.

Rem,

St. Lucia'da bir sahil evi kiraladığımı ve yazın geri kalanını orada geçireceğimi bilmeni istiyorum. Sen bu mesajı aldığında ben çoktan gitmiş olacağım. Böyle olmasını planladım. Yalnızca birkaç kişi nereye gittiğimi biliyor ve beni

MAUREEN SMITH

*takip etmemen için onlara sana söylemeyeceklerine dair yemin ettirmeyi düşündüm. Ama bunun bir anlamı olmaya-
cağını çünkü ağızlarımdan kolayca laf alacağını biliyordum.*

Annem kendisine hiç benzemediğimi söylerdi ve bu onun içini çok rahatlatırdı. Ama belki de yanıltıyordu. Belki de birbirimize sandığından daha çok benziyoruz. Belki de bu mektubu sana şehirden ayrıldıktan sonra göndermekle korkaklık ediyorum. Ama seni görmek istemedim, Remy. Benimle konuşup gitmekten vazgeçirmeye çalışmanı istemedim. Ve eğer konuşursak, daha sonra pişman olacağımı şeyler söyleyebileceğimden korktum.

Aklımda seni son gördüğüm gibi kalmanı istiyorum; basın toplantısının sonunda ayakta beni alkışlarken.

Lütfen yanıma gelme. Çok fazla şey olup bitti. Her şeyi kafamda tutturmak için zamana ve ayrı kalmaya ihtiyacım var. Sanırım sen bunu herkesten daha iyi anlarsın.

Seni seviyorum, Remy. Aramızda her ne olursa olsun, sana olan sevgim asla değişmeyecek.

Kendine dikkat et,

Z.

Zandra eli farenin üzerinde duraksayarak ekrandaki kelimelere uzun uzun baktı.

Doğru olanı mı yapıyorum diye merak etti, belki bininci kez. *Doğru olan bu mu?*

Basın toplantısının ardından Remy'yi çok kısa bir süre görmüştü çünkü Remy'nin Meksika'ya giden uçağını ya-
kalaması gerekiyordu. Yalnızca birkaç günlüğüne gittiğini ve döndüğünde görüşüp konuşmak istediğini söylemişti.

Zandra buna karşı çıkmamıştı. Ama Remy'nin gidişini seyrederken, o eve döndüğünde çoktan gitmiş olacağını biliyordu.

Zandra gözlerini yumarak derin derin içini çekti. Omuzlarına çöken bitkinlik üzerine ağırlık yapıyordu. Adada geçireceği bir ay hem zihnine, hem de bedenine iyi gelecekti. Kalbine gelince... kalbinin kırıklığını ancak geçen zaman iyileştirebilirdi.

Zandra bir an daha duraksadıktan sonra e-postayı güven içerisinde uçağa bindiğinde gönderilecek şekilde ayarladı. Gözden uzakta olduğunda bu işi halledecekti.

Boğazında beliren yumruyu yutkunarak bilgisayarı kapatıp, cüzdanını ve evrak çantasını aldı. Kapıda bir an durup bir şey unutmadığına emin olmak için bakışlarını ofiste gezdirdi.

Sonra ışıkları kapatarak çıkıp gitti.

~ ~ ~

Remy çalışma masasının başında oturuyordu. Bilgisayar ekranından gelen ışık dışında oda kapkaranlıktı.

Hayatında kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Çünkü Zandra yoktu.

Onu terk etmişti.

Ansızın hayatından çıkıp gitmişti.

O akşamüzeri Monterrey'den döndüğünde niyeti onun evine gidip konuşmak, Zandra'nın birbirlerine ait olduklarını ve beraber her türlü zorluğu aşabileceklerini görmesini sağlamaktı.

Önce ofisine uğraması ve birkaç şeyi halletmesi gerekmişti. Ama bir saat sonra tam çıkmaya hazırlanırken, Zandra'nın e-posta mesajını almıştı.

Ve dünyası altüst olmuştu.

Remy birasından bir yudum alarak gözleri parıldaayan bilgisayar ekranına dönerken acı acı yutkundu.

Her bir kelime kalbinde daha da derine kazınarak mektubu baştan okudu.

Zandra yanma gelmemesini istemişti. Artık nefes almasını söylemekten ne farkı vardı bunun? Kapanış cümlesi bile yaralayıcıydı. *Kendine iyi bak...* Zandra kalbine bir bıçak saplamışken kendisine iyi baksa neye yarardı ki?

Buna kendin sebep oldun diye hatırlattı vicdanı ona. *Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın...*

Geçen hafta Kennedy'yle hesaplaştıktan sonra Remy birtakım cevaplar almak için dosdoğru Keegan'ın ofisine yollanmıştı. Komutan çok mahcup ve kızgın bir halde, Norwood'un kendisinin arkasından iş çevirerek bir kampanya çalışanından Zandra'yı gözetlemesini istediğini söylemişti. Kennedy'nin artan popülerliğinden ve umut verici anket sonuçlarından ötürü kendisini tehdit altında hissederek Norwood, ilk saldırıyı gerçekleştirerek Zandra'nın olayını basına sızdırmaya karar vermişti.

Belediye başkanının hileli taktikleri, Keegan'a gösterdiği bariz güvensizlikle bir araya gelince, komutan duyduğu kızgınlık ve tiksintiyle istifasını vermişti. Ama bu haberler Remy'ye teselli vermeye yetmemişti.

Sevdiği kadını skandaldan korumaya çalışmış ama her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Zandra'yı kandırması,

BENİMSİN

güvenine ihanet etmişti ve hayatı boyunca bununla yaşamak zorundaydı.

Zandra'nın muhtemelen sonsuza de çıkıp gittiği hayatı boyunca...

Remy bira şişesini kaldırıp en yakındaki duvara fırlattı.

Camlar ve köpükler etrafa saçılırken yüzünü ellerine gömerek gözlerini yumdu.

Tanrım, diye dua etti, daha önce hiç etmediği bir şekilde. Lütfen geri gelsin. Lütfen bana geri gelsin...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“E, bana şehri terk etmenin gerçek sebebini ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu Skylar.

Zandra içini çekerek Atlanta’da bulunan Hartsfield – Jackson Uluslararası Havalimanı’nın hareketli terminalinde etrafına bakındı. Uçağını beklerken *Vogue* dergisinin son sayısını karıştırdığı sırada cep telefonu çalmıştı.

Cevap vermemeliydi aslında. Hiç sorgulanacak havada değildi.

“Alo?” diye ısrar etti Skylar. “Orada mısın?”

“Aslına bakarsan sinyal biraz zayıf. Kapanırsa –”

“İyi denemeydi. Bana neler olup bittiğini anlatana kadar telefonu kapatmıyorsun.”

Zandra kaşlarını çattı. “Neden St.Lucia’ya gitmemin arkasında bir neden olsun ki? Çok güzel bir ada –”

“Bu yaz oraya zaten gittin,” diye lafını kesti Skylar. “Londra’dan döneli de çok olmadı üstelik.”

“Ne olmuş? Her yıl çıktığım tatillerin sayısının hesabını vermek zorunda olduğumu fark edememiştim.”

“Başlama şöyle. Onu kastetmediğimi biliyorsun.”

Zandra içini çekti. “Biliyorum. Ben –” Bakışları kalabalık havalimanında kupasından kahvesini yudumlayarak ilerleyen uzun boylu, esmer ve inanılmaz derecede yakışıklı adamı bulduğunda bir anda dağıldığını hissetti. “Hey, sanırım Michael Wolf’u gördüm.”

“Ne?” diye bir çığlık attı Skylar heyecanla. “Şu ünlü aşçı mı?”

“Evet. Sanırım o.”

“Aman Tanrım! Ciddi misin sen? Dalga geçme benimle Zandra. Michael Wolf’u ne kadar sevdiğimi bilirsin. Benim için imzasını al hemen.”

Zandra güldü. “Almaz mıyım? Yoksa beni asla affetmezsin.” Zandra güneş gözlüklerini kaldırarak o tarafa yaklaşan adama daha yakından baktı. “Hmm. Düşündüm de... Galiba o değilmiş.”

“Gerçekten mi?” Skylar’ın hevesi kaçmıştı. “Emin misin?”

“Evet. Sanırım kardeşi falan... veya kuzenlerinden biri. Hepsi birbirine benziyor.”

“Bilmez miyim?” diye içini çekti Skylar. “Onları ne zaman programına çıkarsa çok fena rüyalar görüyorum. Tanrım, hepsi muhteşem. Bir de bölümün sonunda hepsinin bir araya toplanıp kafalarını geri atarak ulumaları yok mu? Kalbime şok cihazı falan gerekiyor.”

Skylar’dan herkesin bildiği isimleriyle Wolf Takımının üyelerinin koyuverdiği seksi gürelemeyle hiçbir alakası olmayan keskin bir uluma yükselirken Zandra gülerek telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Adam yaklaşırken Zandra hafızasını yoklayarak isimleri hatırlamaya çalıştı. Manning olabilir miydi? Marcus? Montana?

Adam onun bakışını sezmiş gibi koyu renkli gözlerini o tarafa çevirdi ve Zandra'yla göz göze geldiler. Adam yanından geçip giderken Zandra'ya göz kırptı.

Zandra çabucak güneş gözlüklerini geri takıp, başını dergisine gömdü. Kendisini o kadar aptal hissediyordu ki kıkırdamaktan kendisini alamadı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Skylar merakla."

"Hiç," diye mırıldandı Zandra. "Senin yüzünden salak konumuna düştüm."

"Benim yüzümden mi? Sen bence bu konuda gayet başarılısın hayatım."

Zandra kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

Skylar onun sorusuna soruyla karşılık verdi. "Remy'yle aranızda bir şey mi oldu?"

Zandra gözlerini kapatarak derin derin içini çekti. "Bu soruyu bana daha kaç kez soracaksın?"

"Sen cevap verene kadar."

Zandra kızgınlıkla başını iki yana salladı.

Arkadaşlarından hiçbirine Remy'nin ihanetinden henüz söz etmemişti. Kimsenin kendisine acımasını, insanların endişeli bir şekilde etrafında dört dönmesini istemiyordu. Onu rahatlatmak için beylik sözler sarf etmelerini ya da aşırı tepki verdiğini söylemelerini istemiyordu.

Ve belki bir yandan da Remy'yi eleştirilerden korumaya çalışıyor olabilirdi.

Ne sebeple olursa olsun, olan bitenleri paylaşmaya hazır değildi. Skylar'ın bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Çok karışık bir konu, Sky," dedi Zandra sessizce. "Şimdilik sadece bu kadarını söyleyebilirim."

Arkadaşı yenilgiyi kabullenircesine içini çekti. "Pekâlâ, hiç değilse ağzından biraz daha laf aldım. Yani ilerleme kaydediyoruz sayılır."

Zandra kederli bir şekilde gülümsedi. "Konuşmaya hazır olduğumda sana haber veririm."

"Söz mü?"

"Söz."

"Tamam. Çünkü ne zaman ihtiyacın olsa yanında olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Zandra sıcak bir sesle. "Ve bunun için minnettarım."

"Hey, arkadaşlar böyle günler içindir. Bu arada sana hâlâ ofisinde tanıştığım çekici adamla buluşmamın nasıl gittiğini anlatmadım. Geçen haftanın karmaşası içinde arada kaynadı gitti."

Zandra suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu. Skylar'a Remy'nin gizli araştırmasından bahsetmemiş olduğu için, ona çıktığı adamın iddia ettiği kişi olmadığını söylemeye imkân bulamamıştı.

"Belki de anlatmasam daha iyi," diye süklüm püklüm sözlerini sürdürdü Skylar. "Ben, şey, o akşam çok uslu durdum denemez."

Biliyorum diye düşündü Zandra karamsar bir tavırla.

"Neyse," dedi Skylar sohbet edercesine. "Ajansı aradı mı diye soracaktım. Hani, başka bir buluşma ayarlamak

için falan? İşler böyle yürüyor sonuçta, haksız mıyım? Eskortların müşterileri kendileri takip etmiyor, değil mi?"

Zandra derin derin içini çekti. "Hayır," diye yanıtladı. "Etmiyorlar. Ve hayır, bir daha aramadı."

"Ah." Skylar'ın sesi öyle hüsrana uğramış geliyordu ki Zandra'nın yüreği burkuldu.

Remy'ye de, iki yüzlülüğüne de başlayacağım şimdi...

"Bu iyi zaman geçirmediği anlamına gelmiyor," diye temin etti arkadaşını. "Müşteriler her zaman bir buluşmanın hemen ardından aramaz. Bu adamlar cidden çok meşgul kimseler. İş gereği ülke dışındaymış, bütün bildiğim bu."

"Elbette," dedi Skylar hemen. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yanlış anlama, kafama taktığımdan falan değil yani. Sadece merak ettim."

"Biliyorum." Zandra çevresindeki yolcuların eşyalarını toplamaya ve elektronik cihazlarını kapatmaya başladıklarını gördü. "Dinle, Sky, etrafımdakiler uçağa binmek için toparlanıyor, o yüzden kapatsam iyi olacak."

"Ah, tamam. İyi yolculuklar. Bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon kadar yakınım, unutma."

"Teşekkürler, Sky," diye gülümsedi Zandra. "Yazın tadını çıkar ve beladan uzak dur."

Skylar utangaç bir tavırla kıkırdadı. "Denerim."

"Daha çok dene."

"Tabii, hanımefendi."

Zandra telefonu kapatmadan önce, "Zandra?" dedi Skylar.

"Efendim?"

Arkadaşının sesi yumuşaktı. "Her ne sebeple kaçıyor-
san, eve döndüğünde benim hâlâ burada olacağımı bil. O
yüzden çok uzun süre kaçma."

Sonraki iki hafta boyunca Zandra, St.Lucia'ya önceki
seyahatlerinde Remy'nin ailesiyle beraber geldikleri kum-
sala bakan rahat ve sıcak kulübenin huzurlu tenhâlığında
yaralarını sarmaya çalıştı.

Bir gün diğerini izlerken, her şey yolundaymış gibi dav-
ranmaya çalıştı. Kulübeyi dekore etmek için şehre inerek
yerli satıcılardan sanat eserleri aldı. Hem otobüs turuyla
adayı gezdi hem de kendi başına keşfe çıktı. Yiyecek alış-
verişi yapıp, yıllardır yapmadığı kadar çok yemek pişirdi.
Ama terasta yıldızların ışıldadığı gökyüzünün altında tek
başına yemek yerken, keşke Remy'yle beraber yiyor olsay-
dık diye düşünmekten kendisini alamıyordu. Yelkenliyle
açılmaya veya şnorkelle yüzmeye her gittiğinde, onun ya-
nında olmasını özlüyordu. Ne zaman kumsala inip göl-
gede uzanarak kendisini kitabına kaptırmaya çalışsa aklı
Remy'ye kayıyor, çok geçmişte kalmış gibi gelen o öğleden
sonrasında kendisini suya fırlatışını hatırlıyordu.

Bir gün küçük çocuklarıyla kumdan kale yapan genç
bir çifti seyrederken o kadar duygusallaşmıştı ki, oradan
kalkıp gitmek zorunda kalmıştı.

Çok geçmeden fark ettiği gibi St.Lucia'ya geri dönmek,
işlemesi çok zevkli bir suçun olay yerine dönmek gibi bir
şeydi. Çevresinde gördüğü her şey ona Remy'yi hatırlatı-
yordu. Bu anılarla yüzleşmenin bilinçaltında yaptığı bir
seçim olup olmadığını merak etti, tıpkı ara sıra annesi-
nin intihar notunu okuması gibi... Kendisini cezalandır-
mak ona adeta duygusal bir arınma imkanı sağlıyordu.

O akşamüzeri Remy'yi düşünerek bomboş kumsalda deniz kıyısında yürüyor, dalgalar ayaklarına vururken parmaklarının arasına dolan sıcak kumların tadını çıkarıyordu. Parlak bir mercan parçasını almak için eğildi ve köpüklü dalgalar ayak bileklerine sıçrar, hafif bir meltem saçlarını uçuştururken gözlerini yumdu.

Gözlerini açtığı anda bir an Remy'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve boğazına bir hıçkırık takılıp kaldı. Halüsinasyon gördüğünü, onu özlem dolu dipsiz bir kuyudan çekip çıkardığını düşündü.

Sıkıca gözlerini yumarak bir süre bekledi ve yavaş yavaş ona kadar saydı. Sonra dikkatle gözlerini çatı.

Hâlâ oradaydı.

Üstelik yaklaşıyordu.

Zandra gözlerini dikmiş bakarken, Remy'nin kumların arasından kendisine doğru ilerleyen görüntüsü nefesini kesti. Bembeyaz donanma üniformasının içinde kalbini durduracak derecede yakışıklı görünüyordu.

Bir daha asla giymeyeceğine yemin ettiği üniformanın içindeydi.

Remy yanına vardığında Zandra şaşkınlıkla ayağa kalktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

Remy'nin koyu renkli gözleri parıldadı. "Senden ayrı kalabileceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Zandra kahkaha ve hiddet arasında gidip gelen, boğuk bir ses çıkardı. "Emirlere uymayı hiçbir zaman başaramadın zaten."

Remy'nin dudakları kıvrıldı. "Haklısınız, Kraliçem."

"Ah, Tanrım." Zandra bu sözcüklerin uyandırdığı hatıranın karşısında parmaklarının titrediğini hissetti. "Remy... Ben --" Konuşması yarıda kesilirken sesi boğazından yükselen hıçkırıkla boğuklaştı.

Remy gözleri Zandra'nın yüzünde gezinirken nazikçe onun saçlarını okşadı.

"Gelmek zorundaydım, Zandra. Senden ayrı kalmak beni mahvediyordu."

O duyguyu iyi bilirim diye düşündü Zandra.

"Nasılsın?" diye sordu Remy.

"Hmm. Daha iyi sayılırım." Zandra onu incelerken başını ağır ağır iki yana salladı. "Eski üniformanı giymişsin... Nereden bildin?"

Remy'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Annen söylemişti."

Zandra şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Annem... mi?"

"Evet." Remy'nin dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçip gitti. "Mezuniyet balosunun olduğu akşam, sen evden çıktıktan sonra. Beni bir kenara çekmiş, beraber *Subay ve Centilmen*'i seyredip seyredip gözyaşlarına boğulduğunuzu anlatmıştı. Şakayla karışık seninle olmak isteyecek erkeğin üzerinde donanma üniformasıyla gelmesi gerekeceğini söylemişti."

"Gerçekten sana bunu mu söyledi?" diye fısıldadı Zandra, darmadağın olmuş bir şekilde.

"Evet." Remy'nin sesi hissettiği duygularla boğuklaştı. "Herhalde biliyordu... bizden çok önce."

Zandra'nın gözlerinde yaşlar belirirken Remy onu kendisine çekerek çenesini onun alnına yasladı ve Zandra göğsüne gömülerek ağlarken ona sıkıca sarıldı.

Zandra neredeyse annesinin yanı başında durduğunu, mektubundaki sözcükleri kulağına fısıldadığını sanacaktı.

Hiçbir zaman kalbini açmaktan korkma. Doğru erkek ona nasıl yaklaşması gerektiğini bilecektir.

O erkek Remy'ydi. Ve annesi bunu yıllar önce anlamıştı.

Zandra bir süre sonra gözyaşlarıyla sırlıklam olan yüzünü kaldırıp ona baktı ve "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Tanrım, ben de seni özledim," diye inil dedi Remy, onun alnını ve kapalı göz kapaklarını öptü. "Daha erken gelmek isterdim."

Zandra gülümsedi. "Olsun. Buradasın ya. Şimdi düşünüyorum da iyi ki geldin!"

"Gerçekten mi?"

Remy sevgiyle yanaklarındaki gözyaşlarını silerken Zandra başıyla onu onayladı. "Gerçekten."

Remy ona bakıp başını iki yana salladı. "Seni incittiğim için çok üzgünüm, Zandra," dedi, rüzgarın savurduğu saçlarını Zandra'nın yüzünden çekerek. "Kendimi doğru şeyi yaptığıma inandırmaya çalıştım ama bunun yerine senin güvenine ihanet etmiş oldum."

Zandra yutkundu. "Bunu senden hiç beklememiştim. Gafil avlandığımı hissettim."

"Biliyorum, bebeğim. Yaptığımdan pişmanlık duymadan bir günüm geçmiyor. Beni... beni bir gün affedebilecek misin?"

Zandra onun gözlerine bakıp, çektiği ıstırabı ve duyduğu pişmanlığı görünce, onu hiçbir şey için reddedemeyeceğini anladı. Uzanıp onun yanağına dokunarak, "Sarımlı affettim bile," dedi.

Remy onun avucuna bir öpücük kondurarak Zandra'nın kalbine dokunan sonsuz bir minnettarlık ifadesiyle gözlerini yumdu.

"İki hafta daha buradayım," diye mırıldandı Zandra. Remy gözlerini açıp kendisine bakarken, neredeyse utanç bir sesle ekledi: "Sen de istersen benimle kalabilirsin."

Remy'nin bakışları yumuşadı. "Ah, istemez miyim hiç? Hem de çok isterim."

Zandra gülümsedi.

Remy başını eğerek alnını onun alnına yasladı ve ikisi birbirlerinin nemli gözlerine baktılar.

"Seni çok seviyorum," dedi Remy tutkulu bir sesle.

"Ben de seni seviyorum."

"Sana *ihtiyacım* var."

"Benim de sana *ihtiyacım* var."

Remy onun yüzünü avuçlarına alarak, "Sensiz yaşamam ben, Z. Lütfen beni buna zorlama," dedi acı çeken bir sesle.

Zandra'nın boğazı daraldı. "Peki."

"O halde benimle evlen."

Zandra içinde yükselen sevince rağmen, bir kaşını kaldırmaktan kendisini alamadı. "Bu bir rica mı, yoksa emir mi?"

"İkisi de." Remy'nin gözleri ışıldadı. "Çünkü hayır cevap olarak kabul etmiyorum. Hatta –"

Remy cebine uzatıp siyah kadifeden küçük bir kese çıkardı. Tiffany's'ten daha önce mücevher almış olan Zandra, keseyi hemen tanıdı.

"Kutusunu sonra vereceğim. Cebime sığmadı," dedi Remy.

"Aman Tanrım," dedi Zandra, Remy keseden zarif bir nişan yüzüğü çıkarırken. "Remy..."

Remy yüzüğü kaldırırken beş karatlık pırlantadan Zandra'nın yüzü ışıldadı.

Remy gülerek onun burnundan bir makas aldı. "Hep böyle kız işi şeyleri severdin zaten."

Zandra bunu inkar etmeyerek sırttı. "Muhteşem bir yüzük bu, Remy."

"Beğenmene sevindim. Parmağına takmak için sabırsızlanıyorum."

Zandra titreyen elini uzattı.

"Ah, ah, ah," diye mırıldandı Remy. "O kadar acele etme."

"Benimle oyun oynama, Rem."

"Oynamıyorum. Ama henüz cevap vermedin bana."

"Ne fark eder ki?" diye takıldı Zandra ona. "Hayır cevap olarak kabul etmiyorum, dedin."

"Ama senin ağzından duymak istiyorum." Remy yüzüğü havada bekletti. "Yüzüğü istiyor musun?"

"Onu elinde tutan adamı istediğim kadar değil," dedi Zandra onun gözlerine bakarak.

Remy'nin yüzünden bir mutluluk dalgası gelip geçti. "Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Aynen." Zandra bir an duraksadı. "Ve cevabım evet."

“Evet mi?”

Zandra gülümsedi. “Evet.”

Remy yüzüğü parmağına takarken Zandra’nın gözleminde yaşlar belirdi.

Remy onu kollarına alarak havaya kaldırdı ve çevresinde döndürdü. Zandra okyanus meltemi saçlarını uçuştururken onun boynuna sarılarak mutlulukla kahkahalar attı.

Remy ellerini onun kalçalarına götürerek sıkıca kavrararken Zandra da bacaklarını onun beline doladı ve dudakları arzuyla buluştu.

Köpüklü dalgalar Remy’nin ayaklarını yıkayıp pantolonunun paçalarını sırlıslamak etmesine rağmen ne Zandra’yı öpmeyi kesti ne dudaklarını geri çekti, ne de dilini onunkinden ayırdı. Öpüşmelerinin yoğunluğu artarken Zandra yazlık elbisesinin altında bedeninin alev alev yandığını hissetti. Zevkle inildeverek bacaklarını onun bedenine daha da sıkıca sardı.

O sırada arkalarından gelen bir ısıklık duyunca birbirlerinden ayrıldılar ve çevrelerine baktığında sırttan yüzleriyle yanlarından geçen bir çift gördüler.

“Seni destekliyoruz, asker,” diye tezahürat yaptı adam teşvik edercesine.

Remy gülerken Zandra kıpkırmızı kesildi ve “Sanırım, ah, bir araya gelişimizi evde kutlasak daha iyi olacak,” diye önerdi.

Remy sırtıttı. “İyi fikir.”

Ardından dönüp beyaz kulübeye doğru ilerlemeye başlarken, Zandra onun kollarının gücüne hayranlık duymaktan kendisini alamadı. Remy’nin kendisini bütün

kumsalda hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden taşıyabileceğini biliyordu.

Bu düşünce karşısında gülümseyerek onun yüzünü avuçlarına aldı. Remy öteden beri onun hayatının demirbaşı olmuş, üstlendiği rol yıllar içerisinde sürekli ilerlemişti. Koruyucu, kahraman, arkadaş, sevgili... Şimdiyse kocası olması o kadar doğaldı ki.

Bakışlarını palmyelerle örtülü kumsalda gezdirirken, bir kez daha buranın her şeyin başladığı yer olduğunu hatırladı.

Halkayı tamamlamışlardı.

"Mükemmel bir şey," diye mırıldandı Remy, onun duyduğu hayret hissiyle çevresine bakınarak.

"Evet, öyle," dedi Zandra yumuşak bir sesle. "Daha mükemmel olamazdı."

"Bizi hemen burada, kumsalda evlendirecek bir papaz bulmalıyız."

Zandra'nın nabızı hızlandı. "Ah, ne kadar romantik."

"Hemen bu hafta."

"Bu hafta mı?"

"Neden olmasın? İkimiz de buradayız nihayetinde."

"Doğru," diye hak verdi Zandra ona gülümseyerek, parmaklarını onun göğüs cebindeki altın renkli rütbe işaretlerinde gezdirirken. "Ama annenle Büyükanne Eleanor'u düğünümüzü planlama zevkinden mahrum bırakırsak bizi öldürürler. Bunu sen de biliyorsun."

"Bilmez miyim?" diye homurdandı Remy. "Kahretsin."

Zandra gülerek burnunu onun çenesine sürttü. "Ama burada evlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor bu. Bu hafta olmaz, o kadar."

"Ama çok yakında. Nişanlılık süresini uzatmak istemiyorum. Zaten yeterince bekledim."

"Hay hay, beyefendi," diye gülümsedi Zandra, adamın alt dudağını dişleyerek. "Hapı bırakacağım."

Remy onun gözlerine baktı. "Öyle mi?"

Zandra başıyla onayladı. "Bebek istiyorum. Hem de bir sürü. Tıpkı senin ailen gibi."

Remy'nin bakışları şefkat doluydu. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

"Güzel," dedi Zandra kendisinden geçmiş bir sesle. "Bana öğrettiğin gibi onlara da yüzmeyi öğretirsin. Sataşma kısmını çıkararak tabii!"

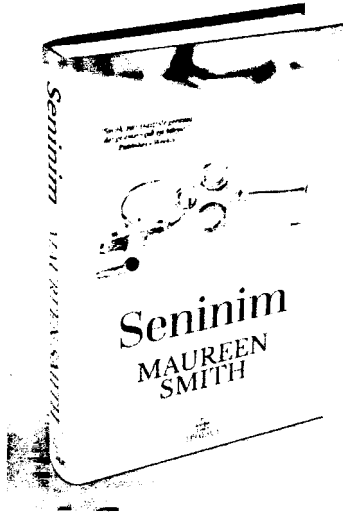
Remy güldü. "Peki, hanımefendi. Sataşmak yok."

"Aynen öyle. Onları her yaz buraya getiririz. Şnor-kelle yüzmeye gideriz, kumsalda gülüp eğleniriz ve onlarla kumdan kaleler yaparız."

"Mmm. Kulağa çok güzel geliyor." Remy, Zandra'nın göğüslerinin üzerine öpücükler kondururken kadının bedeninde arzu kıvılcımları uyandırdı. Zandra gözlerini kapatarak önlerinde uzanan tutku dolu sonsuz geceleri hayal etti.

İkisi kulübeye vardığında "Güneş doğarken sevişmek istiyorum," dedi Zandra. Remy'nin bavulu verandada duruyordu. "Gökyüzü kızarıırken seni içimde hissetmek istiyorum."

Remy duyduğu arzuyla titredi. "Sen nasıl istersen," diye fısıldadı onun aralık dudaklarına doğru. "Ne de olsa artık benimsin."

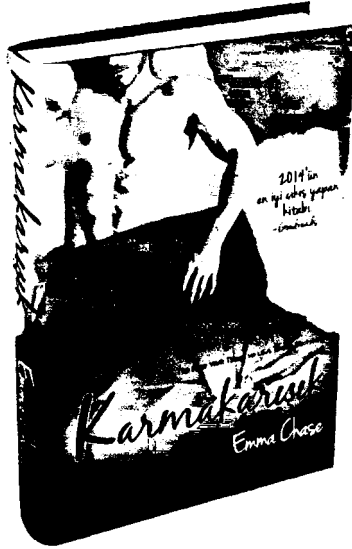

Arzular, karanlık çöktükten sonra daha derinden alev alır.

Lena Morrisson gündüzleri, başarma hırsı ile dolu bir yazardır. Gece-leri ise Chichago'nun en başarılı erkeklerinden bazılarına eskortluk yap-maktadır. Seks, menüsünde yoktur. Onun işi, seçkin müşterilerine eşlik etmek ve parlak zekâsıyla onların sohbetlerine dahil olmaktır. Lena ek-gelir elde etmekten hoşlanmaktadır. Dahası, güzelliğine ve beynine hay-ran kaldıklarını hissetmeyi sever.

Zengin işadamı Roderick Brand, Lena'yı kendi özel partisi için ki-raladığında, aralarında oluşan elektrik Lena'nın hayatındaki en tutkulu gece-yi yaşamasına yol açar. Başından geçenlerin akıl almaz oluşuna rağ-men, iş ve zevki bir kez daha birbirine karıştırmamaya yemin eder fakat Roderick acımasızdır. Teklifi karşı koyulmazdır: Üç hafta boyunca tüm fantezilerini gerçekleştirecek, karşılığında ise Lena'nın ciddi bir terfi al-masını kesinleştirecek bir milyon dolarlık bir bağış yapacaktır.

Lena bu oyunu oynayabilir. Roderick'e en ateşli, en vahşi tutkuları yaşı-tıp daha fazlası için kıvrandırarak öylece çekip gidebilir. Ancak, iş arzulara geldiğinde kurallar ve kalpler kolayca sarsılabilir. En iyi hazır-lanmış planlar bile kimsenin ummadığı biçimde başarısızlığa uğrayabilir.

Zengin, yakışıklı ve kendini beğenmiş Drew Evans ile güzel, zeki ve hırslı Katherine Brooks buluştuğunda işlerin karmakarışık hale gelmesi şaşılacak bir şey değildir.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordu.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.